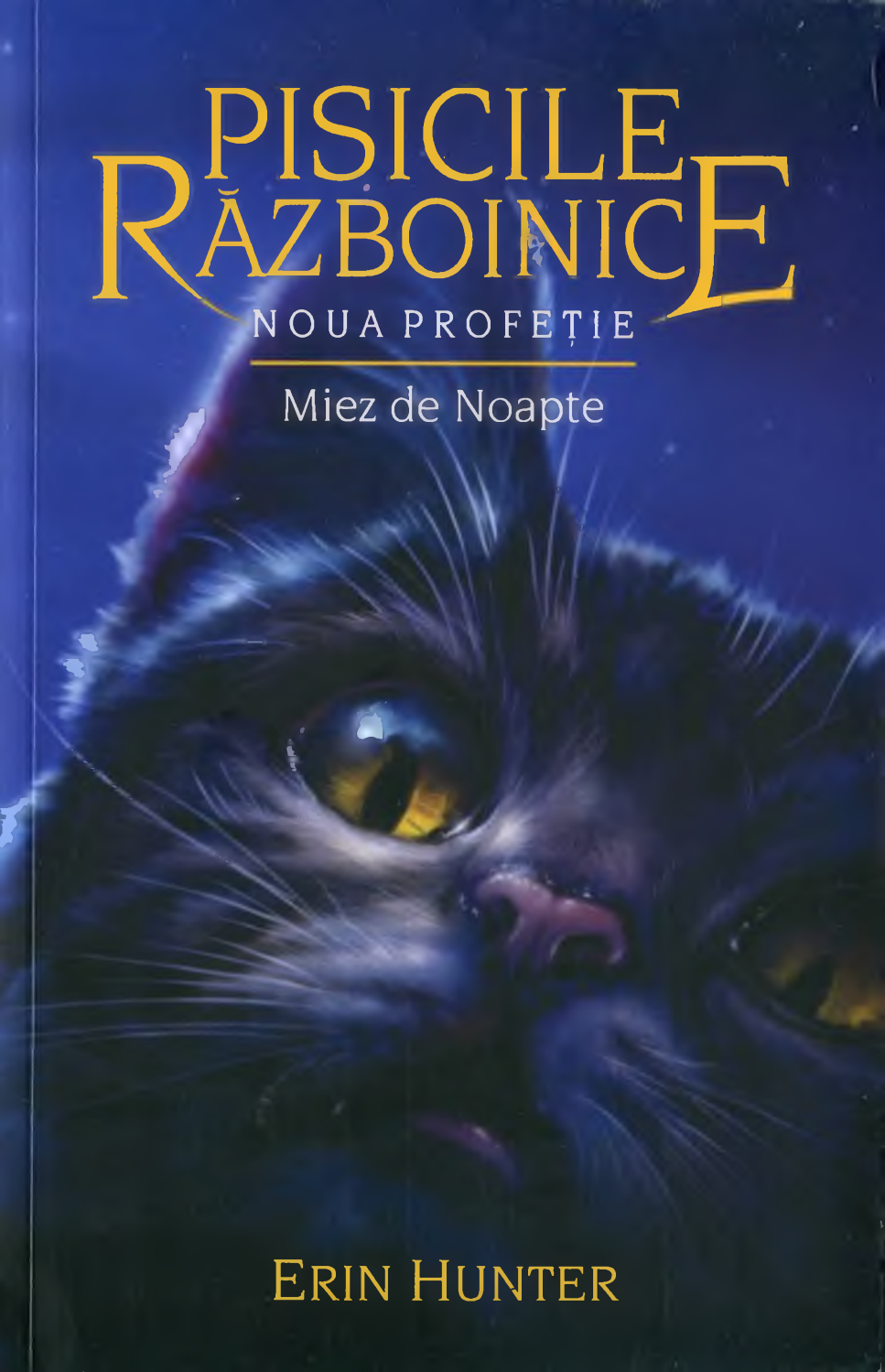
PISICILE RĂZBOINICE

NOUA PROFEȚIE

Miez de Noapte

ERIN HUNTER

PISICILE RĂZBOINICE

NOUA PROFEȚIE

Pisicile sălbatice din pădure au trăit în pace și armonie vreme de multe luni, însă dezastrul care se apropie va schimba totul. Mesajele stranii pe care le primesc de la strămoșii războinici vorbesc despre profeții amenințătoare, despre noi pericole și despre un destin misterios.

Toate semnele indică faptul că soarta întregii păduri stă în labele tânărului Gheară de Mărăcine, un războinic din Clanul Tunetului.

Dar de ce a fost ales tocmai fiul maleficului Stea de Tigru pentru a salva clanurile? Și care sunt celelalte pisici pomenite în profeție?

Gheară de Mărăcine va avea nevoie de mult curaj și de ajutorul celor mai viteji războinici din fiecare clan pentru a salva pădurea și pisicile ce locuiesc în ea.

În seria PISICILE RĂZBOINICE. NOUA PROFEȚIE**:**

VII – Miez de Noapte
VIII – Răsărit de Lună
IX – Zori de Zi
X – Strălucirea Stelelor
XI – Amurg
XII – Apus de Soare

Galaxia Copiilor

ISBN pachet
ISBN 978-606-796-022-8

www.all.ro
ISBN 978-606-796-000-6

ERIN HUNTER

PISICILE RĂZBOINICE

NOUA PROFEȚIE

Miez de Noapte

Cartea a VII-a

Traducere din limba engleză de
Daniel Clinci

Galaxia Copiilor

Redactare: Roxana Geantă
Tehnoredactare: Liviu Stoica
Corectură: Adriana Călinescu
Design copertă: Andra Penescu

THE NEW PROPHECY. WARRIORS. MIDNIGHT
Erin Hunter
Copyright © 2005 by Working Partners Limited
Series created by Working Partners Limited
Map art © 2015 by Dave Stevenson
Interior art © 2015 by Owen Richardson

PISICILE RĂZBOINICE. NOUA PROFEȚIE. MIEZ DE NOAPTE
Erin Hunter
Copyright © 2017 Editura **Galaxia Copiilor**
All rights reserved.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HUNTER, ERIN
Pisicile războinice / Erin Hunter. – București: Galaxia copiilor, 2013 – 12 vol.
ISBN 978-606-796-022-8
Vol. 7: Noua profeție: Miez de Noapte / – 2017. – ISBN 978-606-796-000-6

I. Daniel Clinci (trad.)

821.111

Grupul Editorial ALL:
Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
sector 6, cod 060512 – București
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10
www.all.ro

Editura **Galaxia Copiilor** face parte din **Grupul Editorial ALL.**

/editura.all
allcafe.ro

Pentru Chris, Janet și Louisa Haslum
Mulțumiri deosebite lui Cherith Baldry

CLANURI

Clanul Tunetului

LIDER

Stea de Foc – motan roșcat cu blana ca flacăra

SEGUND

Dungă Cenușie – motan cenușiu cu blana lungă

PISICĂ-VRAGI

Blană Fumurie – pisică cenușiu-închis
Ucenic, Labă de Frunză

RĂZBOINICI

(motani și pisici fără pui)

Blană de Șoarece – pisică mică, maronie
Ucenic, Labă de Păianjen

Blană Pământie – motan dungat, maroniu-închis
Ucenic, Labă de Veveriță

Furtună de Nisip – pisică roșcată, spălăcită
Ucenic, Labă de Măcriș

Coadă de Nor – motan alb, cu blana lungă

Blană de Ferigă – motan cafeniu-deschis
Ucenic, Labă Albă

Gheară de Spin – motan dungat, maro-auriu
Ucenic, Labă de Chițcan

Inimă Luminoasă – pisică albă cu pete roșcate

Gheară de Mărăcine – motan dungat maroniu-închis, cu ochi de chihlimbar

Blană de Cenușă – motan cenușiu (cu pete închise), cu ochii albaștri

Mustață de Ploaie – motan cenușiu-închis cu ochi albastri

BLANĂ DE TĂCIUNE – motan cenușiu deschis cu ochi de chihlimbar

COADĂ DE MĂCRIȘ – pisică tărcată cu alb și ochi de chihlimbar

UGENIGI (mai mari de șase luni, pregătiți să devină războinici)

LABĂ DE VEVERIȚĂ – pisică roșcată cu ochi verzi

LABĂ DE PĂIANJEN – motan negru cu picioare lungi, cu burta maronie și ochi de chihlimbar

LABĂ DE CHIȚCAN – motan mic, maroniu-închis, cu ochi de chihlimbar

LABĂ ALBĂ – pisică albă cu ochi verzi

REGINE (pisici care se pregătesc să nască sau îngrijesc pui)

FLOARE AURIE – pisică roșcată, cea mai bătrână dintre mame

NOR DE FRUNZĂ – pisică gri-deschis (cu pete întunecate), cu ochii verzi

BĂTRÂNI (foști războinici și foste regine, acum retrași)

BLANĂ DE ZĂPADĂ – pisică frumoasă, albă, cu ochi albaștri

COADĂ TĂRCATĂ – pisică frumoasă pe vremuri, tărcată, cea mai bătrână din Clanul Tunetului

COADĂ PESTRIȚĂ – pisică tărcată, cu blana deschisă la culoare

COADĂ LUNGĂ – motan tărcat cu dungi negre, retras devreme din cauza vederii slăbite

Clanul Umbrelor

LIDER **STEA NEAGRĂ** – motan mare, alb, cu labe uriașe, negre ca tăciunele

SEGUND **BLANĂ DE TOAMNĂ** – pisică roșcată-închis

PISIGĂ-VRAGI **NOURAȘ** – motan tărcat foarte mic

RĂZBOINIGI **BLANĂ DE STEJAR** – motan mic, maroniu
UCENIC, LABĂ DE FUM

Blană Roşcată – pisică tărcată cu ochi verzi

Inimă de Cedru – motan cenuşiu-închis

Gheară de Scoruş – pisică roşcată

Ucenic, Labă de Vultur

Mac Înalt – pisică maroniu-deschis, cu picioare lungi

BĂTRÂNI **Mucea** – motan mic, gri cu alb, fost pisică-vraci

Clanul Vântului

LIDER **Stea Înaltă** – motan bătrân alb cu negru, cu o coadă foarte lungă

SEGUND **Gheară de Nămol** – motan maroniu-închis

Ucenic, Labă de Cioară – motan cenuşiu-închis, aproape negru, cu ochi albaştri

PISICĂ-VRAGI **Faţă de Copac** – motan maroniu, cu coada scurtă

RĂZBOINICI **Mustăcioară** – motan tărcat, maroniu

Ureche Sfâşiată – motan tărcat

Coadă Albă – pisică albă, mică

BĂTRÂNI **Floarea Zorilor** – pisică tărcată

Clanul Râului

LIDER **Stea de Leopard** – pisică aurie cu pete neobişnuite

SEGUND **Picior de Ceaţă** – pisică gri cu ochi albaştri

PISICĂ-VRAGI **Blană de Nămol** – motan maroniu-deschis cu blana lungă

Ucenic, Aripă de Molie – pisică frumoasă, aurie, cu ochi de chihlimbar

RĂZBOINICI **Gheară Neagră** – motan negru

Blană de Furtună – motan cenuşiu-închis cu ochi de chihlimbar

Coadă de Pană – pisică cenuşiu-deschis cu ochi albaştri

Şoim de Zăpadă – motan maroniu-întunecat, cu umeri laţi

BLANĂ DE MUȘCHI – pisică tărcată

REGINE BĂTRÂNI

FLOAREA DIMINEȚII – pisică gri-deschis

BLANĂ UMBROASĂ – pisică fumurie, cu blana închisă la culoare

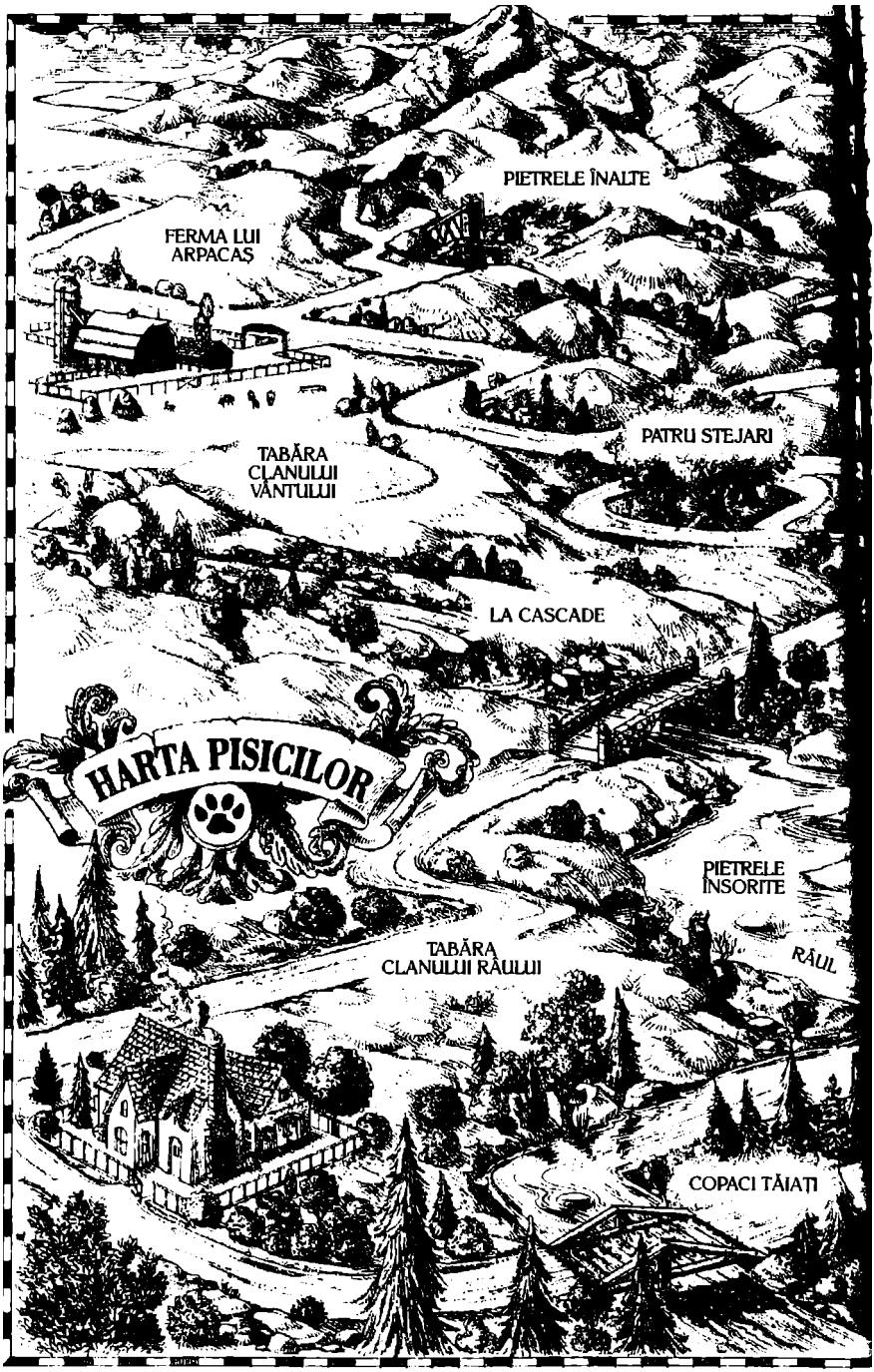
BURTĂ GOALĂ – motan maroniu-închis

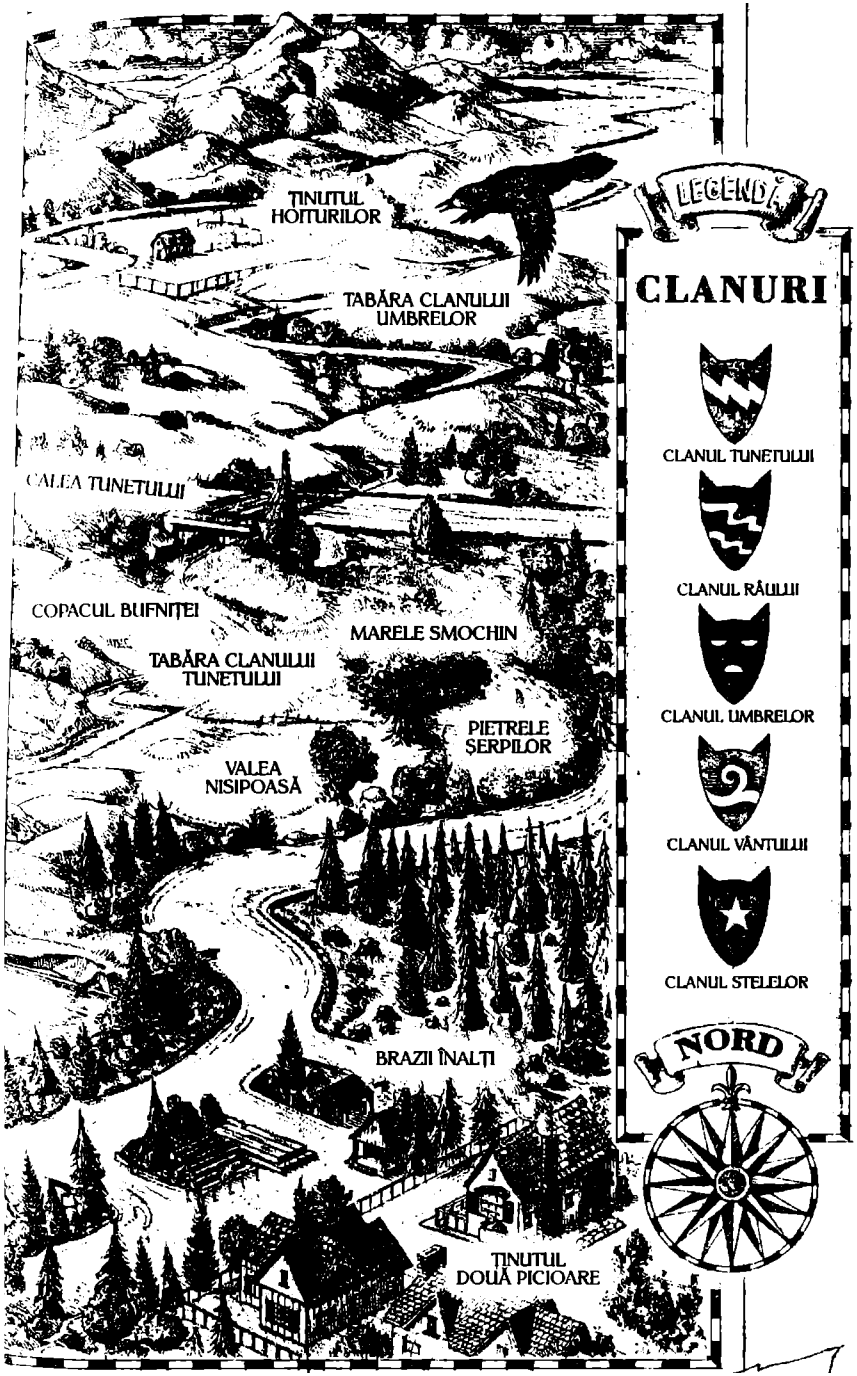
pisici din afara clanurilor

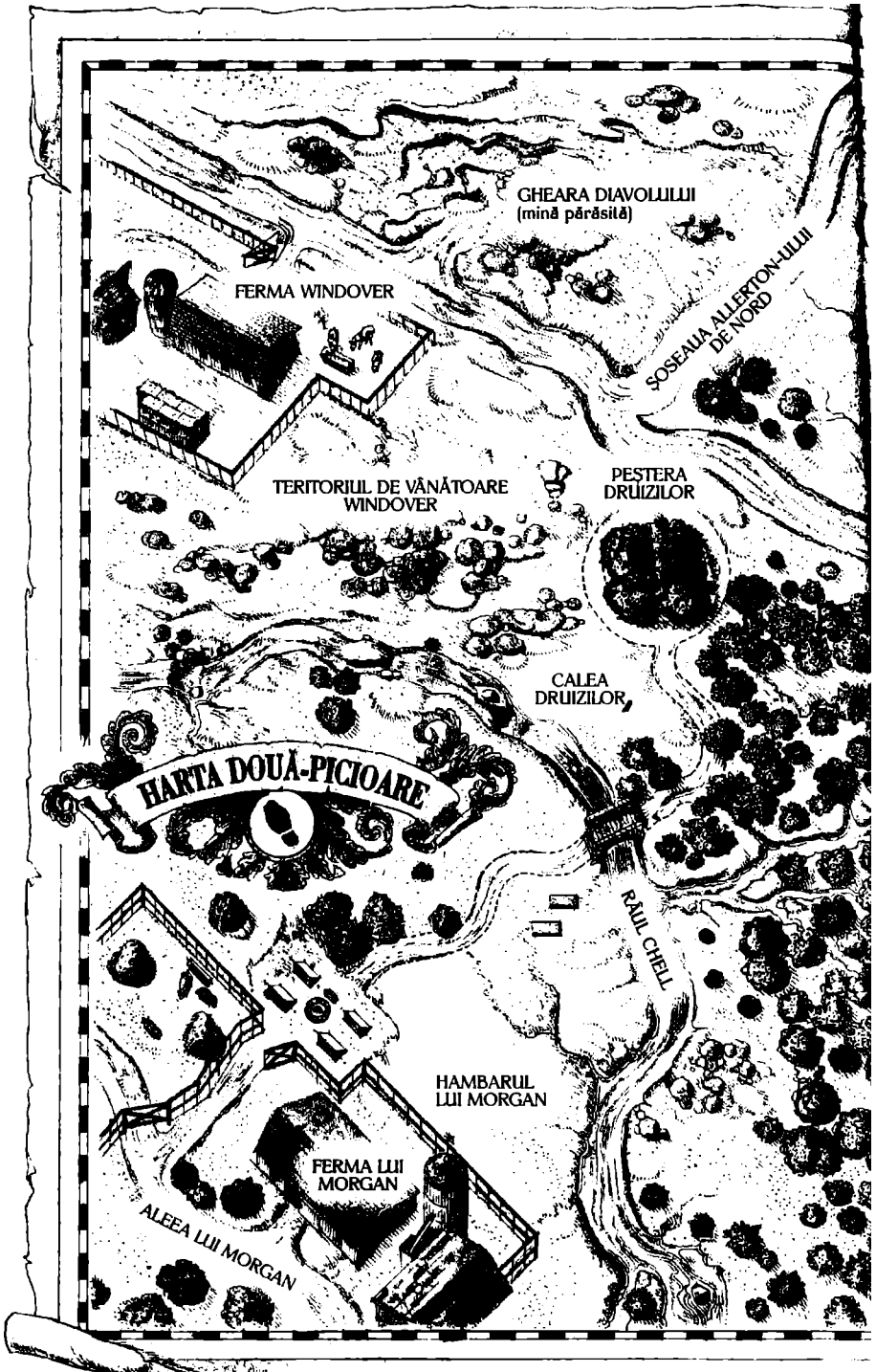
ARPACAȘ – motan alb cu negru care locuiește la o fermă din apropierea pădurii

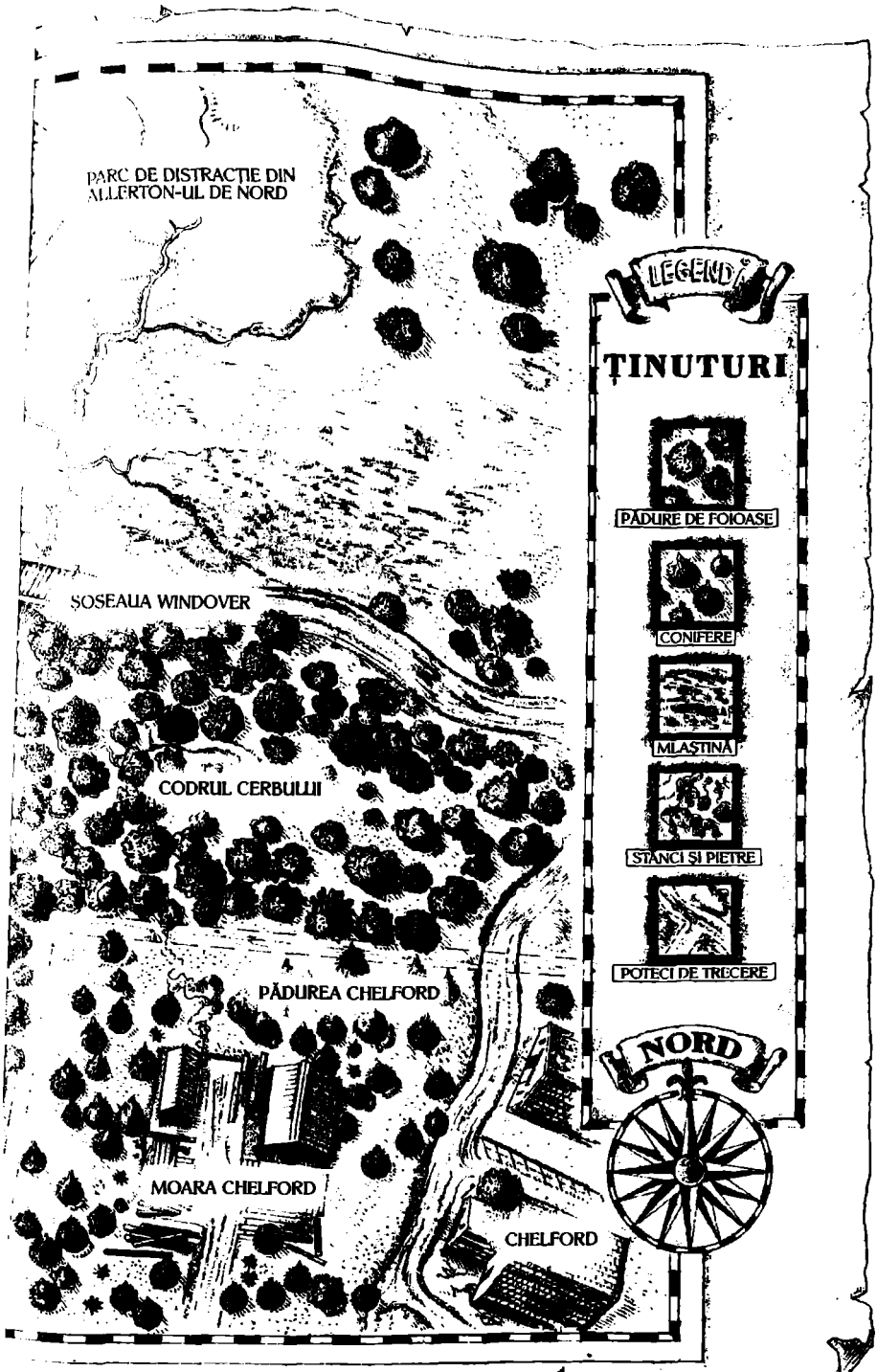
LABĂ NEAGRĂ – motan negru, zvelt, care locuiește la fermă cu Arpacaș

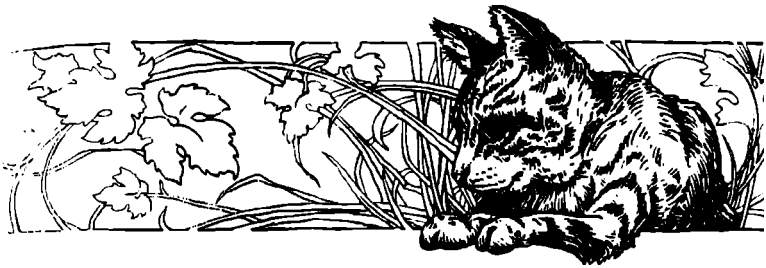
DRĂGUȚUL – motan tărcat bătrân care locuiește în pădurile de lângă mare

HARTA PISICILOR
PIETRELE ÎNALTE
FERMA LUI ARPACAȘ
PATRU STEJARI
TABĂRA CLANULUI VÂNTULUI
LA CASCADE
PIETRELE ÎNSORITE
RÂUL
TABĂRA CLANULUI RÂULUI
COPACI TĂIAȚI

ȚINUTUL HOITURILOR
TABĂRA CLANULUI UMBRELOR
CALEA TUNETULUI
COPACUL BUFNIȚEI
MARELE SMOCHIN
TABĂRA CLANULUI TUNETULUI
PIETRELE ȘERPILOR
VALEA NISIPOASĂ
BRAZII ÎNALȚI
ȚINUTUL DOUĂ PICIOARE
LEGENDA
CLANURI
CLANUL TUNETULUI
CLANUL RÂULUI
CLANUL UMBRELOR
CLANUL VÂNTULUI
CLANUL STELELOR
NORD

GHEARA DIAVOLULUI
(mină părăsită)
FERMA WINDOVER
SOSEAUA ALLERTON-ULUI DE NORD
TERITORIUL DE VÂNĂTOARE WINDOVER
PEȘTERA DRUIZILOR
CALEA DRUIZILOR
HARTA DOUĂ-PICIOARE
RÂUL CHELL
HAMBARUL LUI MORGAN
FERMA LUI MORGAN
ALEEA LUI MORGAN

PARC DE DISTRACȚIE DIN ALLERTON-UL DE NORD
SOSEAUA WINDOVER
CODRUL CERBULUI
PĂDUREA CHELFORD
MOARA CHELFORD
CHELFORD
LEGENDĂ
ȚINUTURI
PĂDURE DE FOIOASE
CONIFERE
MLAȘTINĂ
STÂNCI ȘI PIETRE
POTECI DE TRECERE
NORD

PROLOG

Noaptea se așternuse peste pădure. Nu se vedea luna, dar stelele din Blana Argintie își aruncau strălucirea înghețată peste copaci. Pe fundul unei văi pietroase, un iaz reflecta lumina stelelor. În aer se simțea mirosul frunzelor verzi.

Vântul ofta încetișor printre copaci și mișca suprafața liniștită a iazului. Deasupra văii, dintre frunzele de ferigă își făcu apariția o pisică; blana ei gri-albăstrie strălucea în timp ce păși delicat de pe o piatră pe alta, până pe malul apei.

Așezată pe o piatră plată care se ițea din iaz, ea își ridică ușor capul pentru a privi în jur. Ca la un semn, începură să apară mai multe pisici, alunecând în vale din toate direcțiile. Coborâră pentru a se așeza cât mai aproape de apă, până când versanții se umplură de siluete suple care priveau în jos, către iaz.

Prima pisică se ridică pe labe.

— A apărut o nouă profeție, mieună ea. Un rău care va schimba totul a fost prevestit de stele.

Pe partea opusă a iazului, o altă pisică ridică ușor capul gălbui-maroniu.

— Și eu am văzut. Vor exista îndoieli și o mare provocare, acceptă motanul.

— Întunericul, aerul, apa și cerul se vor împreuna și vor zgudui pădurea din rădăcini, continuă prima pisică. Nimic nu va mai fi ca acum, și nici așa cum a fost înainte.

— O mare furtună se apropie, mieună o altă voce, după care un tunet de voci preluă și repetă cuvântul *furtună*.

Murmurul se opri și o pisică suplă cu blana neagră, strălucitoare, începu să vorbească de pe malul apei:

— Nu se poate schimba ce urmează să se întâmple? Nici măcar prin curajul și sufletul celui mai mare războinic?

— Nenorocirea va veni, răspunse pisica gri-albăstrie. Dar dacă pisicile din clanuri o vor înfrunta ca niște războinici, vor putea supraviețui, continuă ea ridicând capul și aruncându-și privirea luminoasă peste vale. Ați văzut ce va să vină! Și știți ce trebuie făcut! Patru pisici trebuie să fie alese pentru a ține soarta Clanurilor în propriile labe. Sunteți gata să alegeți în numele Clanului Stelelor?

După ce termină de vorbit, suprafața iazului începu să se unduiască ușor, deși nu bătea vântul, apoi se liniști din nou.

Motanul gălbui se ridică pe labe, iar lumina stelelor îi transformă în argint blana de pe umerii largi.

— Voi începe eu, mieună el uitându-se în lateral și întâlnind privirea unui tărcat colorat deschis, cu o falcă răsucită. Stea Încovoiată, îmi permiți să vorbesc pentru Clanul Râului?

Tărcatul dădu din cap aprobator și motanul continuă:

— Atunci, vă invit pe toți să vedeți și să aprobați alegerea mea.

Se holba în apă, nemișcat ca pietrele din jurul lui. O pată gri-pal apăru la suprafața iazului, iar pisicile se întinseră pentru a vedea mai bine.

— Aceea? murmură pisica gri-albăstrie, privind forma din apă. Ești sigur, Inimă de Stejar?

Vârful cozii motanului gălbui se mișca ușor înainte și înapoi.

— Credeam că alegerea asta te va mulțumi, Stea Albastră, mieună el cu amuzament în glas. Crezi că nu a fost bine antrenată?

— A fost excelent antrenată. Blana de pe gâtul lui Stea Albastră se ridicase ca și cum el ar fi spus ceva provocator, apoi se lăsă la loc. Restul Clanului Stelelor aprobă? întrebă ea.

Se auzi un murmur aprobator dintre pisici, iar forma cenușie dispăru de pe suprafața apei, lăsând-o limpede și goală.

Pisica neagră se ridică și merse către malul apei.

— Iată alegerea mea, anunță el. Priviți și aprobați.

De data asta, forma din iaz era tărcată și suplă, cu umeri puternici, musculoși. Stea Albastră privi imaginea câteva momente, apoi dădu din cap.

— Ea este curajoasă și puternică, aprobă ea.

— Dar Steaua Nopții este loială? întrebă o altă pisică.

Pisica neagră întoarse rapid capul și începu să frământe cu ghearele pământul din față.

— Vrei să spui că nu e loială?

— Dacă da, atunci am un motiv, veni răspunsul. Nu s-a născut în Clanul Umbrelor, nu?

— Atunci ar putea fi o alegere bună, mieună Stea Albastră cu calm. Dacă Clanurile nu pot colabora acum, vor fi distruse. Poate că este nevoie de pisici cu labele în două

Clanuri pentru a înțelege ce e de făcut. Urmă o pauză, dar nu primi obiecții. Clanul Stelelor aprobă?

Exista o oarecare ezitare, dar nu dură mult până când miorlăiturile aprobatoare începură să vină din partea adunării de pisici. Suprafața iazului tremură ușor, iar când se liniști forma tărcată dispăru.

O altă pisică neagră se ridică și se apropie de malul apei, șchiopătând pe o labă răsucită.

— Cred că e rândul meu, spuse aceasta. Priviți și aprobați alegerea mea.

Forma cenușie întunecată ce-și făcu apariția în iaz era greu de văzut din cauza reflexiei cerului nopții, iar pisicile priviră îndelung înainte de a spune ceva.

— Ce? exclamă pisica cu blana de culoarea ferigii. Este un ucenic!

— Mulțumesc, Inimă de Stejar, am observat și eu, mieună rece motanul negru.

— Șchiopule, nu poți trimite un ucenic în mijlocul unei asemenea primejdii, spuse o pisică din spatele adunării.

— Chiar și ucenic, răspunse Șchiopul, are curaj și abilități pe măsura multor războinici. Într-o zi va fi un lider bun pentru Clanul Vântului.

— Cum într-o zi? Noi vorbim de prezent, de Stea Albastră. Iar calitățile unui lider nu sunt neapărat cele de care Clanurile au nevoie acum pentru a fi salvate. Vrei să faci o altă alegere?

Coada Șchiopului începu să zvâcnească de furie, iar blana de pe gât i se zburli în timp ce o privea pe Stea Albastră.

— Aceasta este alegerea mea, insistă el. Îndrăznești tu sau îndrăznește altcineva să spună că nu este vrednic?

— Ce spuneți? întrebă ea, cuprinzându-i pe toți cu privirea. Aprobă Clanul Stelelor? Țineți minte că toate Clanurile vor fi pierdute dacă una dintre pisicile alese va eșua sau va fi slabă.

În loc de un murmur aprobator, pisicile își șopteau una alteia, în grupuri mici, urmărind cu suspiciune forma din iaz și pisica de lângă ea. Șchiopul privea cu furie, cu blana zburlită, astfel că părea de două ori mai mare. Fără îndoială că era pregătit să răspundă oricărei provocări.

După un timp, șoaptele amuțiră și Stea Albastră întrebă încă o dată:

— Aprobă Clanul Stelelor?

Confirmarea veni, dar în șoaptă și cu suspiciune, iar câteva pisici rămaseseră mute. Șchiopul scoase un urlet în timp ce se întoarse la locul lui.

Când apa deveni din nou limpede, Inimă de Stejar mieună:

— Încă n-ai făcut o alegere pentru Clanul Tunetului, Stea Albastră.

— Nu, dar sunt pregătită acum, răspunse ea. Priviți și aprobați alegerea mea.

Se uită în jos cu mândrie, în vreme ce o siluetă tărcată, întunecată apărea din străfundurile iazului.

Inimă de Stejar se holbă la ea și își deschise fălcile larg într-un mieunat mut și îngrijorat.

— El!? Stea Albastră, nu încetezi să mă surprinzi.

— De ce? întrebă Stea Albastră pe un ton iritat. Este un motan tânăr și nobil, pregătit pentru provocarea pe care această profeție o aduce.

Urechile lui Inimă de Stejar se mișcară.

— Am spus eu că nu este?

Stea Albastră îl fixă cu privirea și întrebă, fără să mai privească spre celelalte pisici:

— Clanul aprobă?

Când aprobarea veni, puternică și sigură, ea îi oferi lui Inimă de Stejar o mișcare disprețuitoare a cozii și privi în altă parte.

— Pisici ale Clanului Stelelor, continuă ea ridicând vocea, alegerile voastre au fost făcute. În curând, călătoria va începe, pentru confruntarea cu furtuna teribilă ce se va dezlănțui în pădure. Mergeți la clanurile voastre și asigurați-vă că toate pisicile sunt pregătite.

Făcu o pauză, iar în ochi îi ardea o flacără argintie.

— Putem alege un războinic care să salveze fiecare Clan, dar mai mult nu putem face. Fie ca spiritele strămoșilor noștri războinici să meargă alături de aceste pisici, oriunde le vor conduce stelele.

CAPITOLUL 1

Frunzele foșneau în timp ce tânărul motan tărcat aluneca printr-o deschizătură dintre două tufișuri, cu fălcile deschise pentru a adulmeca mirosul prăzii. În această noapte caldă de primăvară târzie, pădurea era plină de luptele micilor creaturi. Mișcări neîncetate se derulau în mintea lui, dar când întorcea capul nu vedea decât tufișuri de ferigi și mure, pătate de lumina lunii.

Deodată, păși într-un luminiș larg și privi în jur dezorientat. Nu-și amintea să mai fi fost vreodată în această parte a pădurii. Iarba tăiată, strălucind în lumina rece a lunii, se întindea în fața lui până la o piatră rotunjită unde se afla o altă pisică. Lumina stelelor lucea în blana ei, iar ochii parcă erau două luni micuțe.

Mirarea tânărului tărcat creștea pe măsură ce o recunoștea.

— Stea Albastră? mieună el, cu vocea ascuțită și neîncrezătoare.

Era ucenic atunci când marele lider al Clanului Tunetului murise, cu patru anotimpuri în urmă, sărind în defileu

cu o haită de câini după ea. Ca întreg Clanul ei, a jelit-o și a onorat-o pentru modul în care și-a dat viața pentru a-i salva pe ei. Nu crezuse că o va mai vedea vreodată; își dădu seama că probabil visa.

— Vino mai aproape, tinere războinic, mieună Stea Albastră. Am un mesaj pentru tine.

Tremurând, motanul tărcat se târî pe iarba scundă și deasă până când ajunse sub piatră și o putu privi în ochi pe Stea Albastră.

— Ascult, Stea Albastră, mieună el.

— Vin vremuri dificile pentru pădure, spuse ea. O nouă profeție trebuie îndeplinită dacă pisicile din Clanuri vor să supraviețuiască. Ai fost ales să te întâlnești cu alte trei pisici la luna nouă și să dai ascultare vorbelor de la miez de noapte.

— Ce vrei să spui? întrebă tânărul motan, cuprins de un fior de teamă, rece ca zăpada topită. Ce fel de vremuri dificile? Și cum ne poate spune miezul nopții ceva?

— Toate ți se vor dezvălui, răspunse Stea Albastră.

Vocea îi slăbi, transformându-se într-un ecou ca și cum ar fi vorbit dintr-o peșteră de sub pământ. Lumina lunii începu să pălească, lăsând umbrele negre și groase să iasă dintre copacii din jurul lor.

— Stai! strigă tânărul tărcat. Nu pleca!

Urlă înfricoșat, lovind cu labele și cu coada, în timp ce întunericul se ridica, înconjurându-l.

Ceva îl înțepă în coastă. Deschise ochii și-l văzu pe Dungă Cenușie, secundul Clanului Tunetului, stând deasupra lui cu laba ridicată pentru a-l lovi din nou. Se ghemuise în mușchiul din vizuina războinicilor, iar lumina soarelui ieșea dintre crengile de deasupra lui.

— Gheară de Mărăcine, ghem de blană nebun! mieună secundul. De ce faci atâta zgomot? O să sperii tot vânatul de aici până la Patru Stejari.

— Îmi pare rău, spuse Gheară de Mărăcine ridicându-se și începând să-și culeagă bucățelele de mușchi din blană.

— Vis! spuse o nouă voce.

Gheară de Mărăcine întoarse capul și îl văzu pe Coadă de Nor, războinicul alb, ridicându-se dintr-un morman de mușchi.

— Serios, ești la fel de rău ca Stea de Foc, continuă Coadă de Nor. Când dormea aici, tot timpul se zvârcolea și vorbea în somn. Nicio pisică nu putea dormi bine noaptea.

Gheară de Mărăcine dădu din urechi când auzi cu câtă lipsă de respect vorbea războinicul alb despre liderul Clanului. Apoi își aminti că era Coadă de Nor, ruda și fostul ucenic al lui Stea de Foc, cunoscut pentru limba lui ascuțită și atitudinea urâcioasă. Cuvintele lui impertinente nu-l opreau din a fi un războinic loial Clanului său.

Coadă de Nor își scutură blana lungă, albă, și ieși din vizuină, dând din vârful cozii înspre Gheară de Mărăcine, un mod prietenos de a-și retrage veninul din cuvinte.

— Haideți, mieună Dungă Cenușie. E momentul să ne mișcăm.

Merse pe mușchiul din vizuină pentru a-l trezi cu o împunsătură pe Blană de Cenușă.

— Patrulele de vânătoare vor ieși în curând. Blană de Ferigă le organizează.

— Mda, mieună Gheară de Mărăcine.

Viziunea cu Stea Albastră se estompa, dar mesajul ei îi răsuna în urechi. Chiar era adevărat că există o nouă profeție

a Clanului Stelelor? Părea destul de neverosimil. În primul rând, Gheară de Mărăcine nu înțelegea de ce ea alesese să-i spună tocmai lui, dintre toate pisicile Clanului Tunetului. Pisicile-vraci primeau adesea semne de la Clanul Stelelor, iar liderul Clanului Tunetului, Stea de Foc, fusese deseori îndrumat de visele acestuia. Dar lucrul ăsta nu era valabil pentru războinicii de rând. Încercând să dea vina pe excesul de pradă din noaptea trecută pentru imaginația sa bogată, Gheară de Mărăcine se linse pe umăr și îl urmă pe Coadă de Nor afară, printre crengile căzute.

Soarele abia se ridicase deasupra tufișurilor de mărăcini care înconjurau tabăra, dar ziua era deja caldă. Lumina soarelui încălzea pământul din centrul luminișului. Labă de Măcriș, cea mai vârstnică dintre ucenici, era întinsă lângă ferigile care adăposteau vizuina ucenicilor, spălându-se alături de tovarășii de vizuină, Labă de Păianjen și Labă de Chițcan.

Coadă de Nor ajunsese la tufișul de urzici unde se hrăneau războinicii și deja înfuleca un graur. Gheară de Mărăcine observă că grămada de pradă era foarte mică; după cum spusese Dungă Cenușie, Clanul trebuia să vâneze imediat. El urma să meargă cu războinicul alb, dar Labă de Măcriș sări imediat și veni în salturi către el.

— Astăzi este! anunță ea încântată.

Gheară de Mărăcine clipi și spuse:

— Ce este?

— Ceremonia mea, am să devin războinică!

Cu un miorlăit de bucurie, pisica tărcată se aruncă spre Gheară de Mărăcine; neașteptatul atac îl întoarse cu burta în sus și se luptară pe pământul prăfuit așa cum făceau când erau pui.

Cu picioarele din spate, Labă de Măcriș îl lovea pe Gheară de Mărăcine în burtă, iar el mulțumi Clanului Stelelor că aceasta avea ghearele băgate în teci. Fără dubiu, ea urma să fie o războinică puternică și periculoasă, pe care toate pisicile aveau să o respecte.

— Bine, bine, gata, spuse Gheară de Mărăcine ridicându-se și apucând-o ușor de ureche pe Labă de Măcriș. Dacă vrei să fii războinică, trebuie să încetezi să te mai comporți ca un pui.

— Pui? mieună Labă de Măcriș indignată, după care se așează în fața lui, cu blana încâlcită și plină de praf. Eu? Niciodată. Am așteptat mult timp acest moment, Gheară de Mărăcine.

— Știu. Îl meriți.

Într-o primăvară, Labă de Măcriș se aventurase prea aproape de Calea Tunetului în timp ce urmărea o veveriță. Un monstru Două-Picioare o lovise, rănindu-i umărul. În timp ce zăcea în vizuina lui Blană Fumurie, trei luni lungi și apăsătoare, sub îngrijirea blândă a pisicii-vraci, frații ei, Blană de Tăciune și Mustață de Ploaie, deveniseră războinici. Labă de Măcriș era decisă să îi urmeze atunci când Blană Fumurie o declară pregătită să-și reînceapă antrenamentul; Gheară de Mărăcine văzuse cât de mult a muncit cu mentorul ei, Furtună de Nisip, până când umărul îi era ca nou. Nu a arătat niciun semn de amărăciune pentru că a fost nevoită să se antreneze cu câteva luni mai mult decât perioada normală de ucenicie. Chiar își merita ceremonia de războinică.

— Am dus prada la Nor de Frunză, mieună ea către Gheară de Mărăcine. Puii ei sunt minunați! I-ai văzut?

— Nu, nu încă, răspunse Gheară de Mărăcine.

Nor de Frunză născuse cu o zi în urmă, pentru a doua oară.

— Mergi acum, îl rugă Labă de Măcriș. Ai destul timp înainte de vânătoare.

Se ridică și țopăi câțiva pași în lateral, ca și cum simțea nevoia să-și consume energia.

Gheară de Mărăcine plecă spre vizuina puilor, ascunsă în străfundurile unor tufișuri de ferigă, aproape de centrul taberei. Se strecură prin intrarea îngustă, tresărind din cauza mărăcinilor care îi zgâriau umerii lați. Înăuntru era liniște și cald. Nor de Frunză stătea întinsă pe o grămadă de mușchi. Ochii ei verzi luceau când îi privea pe cei trei pui cuibăriți lângă burtica ei; unul era gri-deschis ca ea, ceilalți doi erau tărcați-maronii ca tatăl lor, Blană Pământie. Se afla și el acolo, făcut covrig lângă Nor de Frunză, cu labele sub el, lingând-o din când în când pe ureche, afectuos.

— Salut, Gheară de Mărăcine, mieună el când tânărul războinic își făcu apariția. Ai venit să vezi puii?

Era atât de mândru, cu o atitudine diferită de cea obișnuită, detașată.

— Sunt frumoși, mieună Gheară de Mărăcine, frecându-și nasul de cel al lui Nor de Frunză în semn de salut. Le-ați ales numele?

Nor de Frunză clătină din cap, clipind către el, amețită:

— Nu încă.

— Avem timp pentru asta, spuse Floare Aurie, cea mai bătrână pisică din Clanul Tunetului și mama lui Gheară de Mărăcine, din patul ei de mușchi. Sunt pui puternici, sănătoși, asta contează, iar Nor de Frunză are destul lapte.

Bătrâna nu avea pui pe care să-i crească, dar stătea în vizuină și ajuta la îngrijirea noilor veniți, în loc să se alăture războinicilor; se apropia de momentul în care urma să se alăture bătrânilor în vizuina lor și era prima care accepta că auzul și văzul ei nu mai erau destul de ascuțite pentru a ține pasul cu cele mai bune patrule de vânătoare.

Gheară de Mărăcine lăsă capul în jos, respectuos.

— Sunt norocoși că te au pe tine să-i ajuți.

— Păi, am făcut o treabă bună împreună, toarse Floare Aurie cu mândrie.

— Poți face ceva pentru mine? mieună Blană Pământie către Gheară de Mărăcine în timp ce acesta pleca.

— Sigur!

— Ai grijă de Labă de Veveriță, da? Vreau să petrec o zi sau două cu Nor de Frunză, pentru că pisicuții sunt mult prea mici, iar Labă de Veveriță nu trebuie lăsată fără mentor prea mult timp.

Labă de Veveriță! Gheară de Mărăcine urlă în sinea lui. Fiica lui Stea de Foc, de opt luni, recent devenită ucenică – și cea mai mare pacoste a Clanului Tunetului.

— Acest exercițiu te va ajuta în momentul în care vei avea un ucenic al tău, adăugă Blană Pământie, simțind ezitarea tovarășului său de Clan.

Gheară de Mărăcine știa că Blană Pământie are dreptate. Spera ca Stea de Foc să-l aleagă ca mentor în curând, cu unul dintre ucenicii săi pe care să-l inițieze în codul războinicilor. În același timp își dorea ca acest ucenic să nu fie vreo pisică isteață și roșcată, care crede despre ea că le știe pe toate. Era conștient și de faptul că Labă de Veveriță nu va accepta cu ușurință ordinele pe care i le va da.

— Bine, Blană Pământie, mieună el. O să fac tot posibilul.

Gheară de Mărăcine ieși din vizuină și văzu că mai multe pisici își făcuseră apariția în luminiș. Inimă Luminoasă, o pisică frumoasă, albă, cu pete portocalii ca frunzele căzute, alesese o bucată din grămada de pradă și o ducea către tufișul de urzici unde încă mai stătea Coadă de Nor. Partea sănătoasă a feței ei era îndreptată către Gheară de Mărăcine, așa că acesta aproape că uitase de rănile care o desfiguraseră când haita de câini umbla prin pădure. O parte a feței ei era acoperită de cicatrici, iar urechea îi era zdrențuită; unde ar fi trebuit să aibă un ochi nu mai era acum decât o cicatrice. Chiar dacă supraviețuise crudului atac, Clanul se temuse că nu va fi niciodată o războinică. Coadă de Nor a antrenat-o și a căutat cele mai potrivite metode pentru a transforma într-un avantaj faptul că nu mai vedea cu un ochi, iar acum putea lupta și vâna la fel ca orice altă pisică.

Coadă de Nor a salutat-o din coadă și ea s-a așezat lângă el pentru a se hrăni.

— Gheară de Mărăcine, aici erai!

Gheară de Mărăcine se întoarse și îl văzu pe războinicul roșcat cu picioare lungi care se apropia de el din direcția vizuinii războinicilor. Merse către el.

— Salut, Blană de Ferigă. Dungă Cenușie a spus că organizezi patrule de vânătoare.

— Așa e, mieună Blană de Ferigă. Mergi tu cu Labă de Veveriță în dimineața asta, te rog?

Își îndreptă urechile către vizuina ucenicilor și Gheară de Mărăcine observă că Labă de Veveriță era pe jumătate ascunsă la umbra ferigilor. Stătea cu coada peste lăbuțe, cu

ochii verzi urmărind un fluture cu aripi colorate deschis. Când Blană de Ferigă o salută cu coada, se ridică și traversă luminișul, cu coada ridicată și cu blana ei roșcată lucind în lumina soarelui.

— Patrulă de vânătoare, explică Blană de Ferigă pe scurt. Blană Pământie este ocupat, așa că vei merge cu Gheară de Mărăcine. Poți găsi o altă pisică să meargă cu voi?

Fără a mai aștepta un răspuns, se îndreptă în grabă spre Furtună de Nisip și Labă de Măcriș.

Labă de Veveriță căscă și se întinse.

— Păi, mieună ea, unde mergem?

— Mă gândeam la Pietrele Însorite, începu Gheară de Mărăcine. Apoi putem să...

— Pietrele Însorite? îl întrerupse Labă de Veveriță, cu ochii mari și neîncrezători. Ce, ai minte de șoarece? Într-o zi atât de călduroasă, toată prada stă ascunsă. N-o să prindem nici măcar o mustață.

— E încă devreme, răspunse supărat Gheară de Mărăcine. Cu siguranță veți găsi ceva.

Labă de Veveriță eliberă un oftat greu.

— Serios, Gheară de Mărăcine, întotdeauna crezi că știi mai bine decât alții.

— Păi, eu *sunt* un războinic, spuse Gheară de Mărăcine, și știu imediat ce ar trebui și ce n-ar trebui să facem.

Labă de Veveriță își plecă încet capul, cu un respect profund și ușor exagerat.

— A, da, Marele Războinic, mieună ea. Voi face exact cum spui. Și când ne vom întoarce cu labele goale, poate vei accepta că am dreptate.

— Bine, mieună Gheară de Mărăcine, dacă eşti aşa deşteaptă, unde crezi tu că ar trebui să vânăm?

— La Patru Stejari, lângă pârâu, răspunse prompt Labă Roşcată. E un loc mult mai bun.

Realizând că ea are dreptate, Gheară de Mărăcine deveni un pic nervos. În ciuda zilelor călduroase nesfârşite de primăvară, pârâul era încă răcoros, cu multe zone în care creştea trestia şi unde se putea ascunde prada. Ezită, întrebându-se cum ar putea să se răzgândească fără a-şi pierde cumpătul în faţa ucenicului.

— Labă de Veveriţă!

O nouă voce îl salvă. Gheară de Mărăcine îşi dădu seama că este Furtună de Nisip, mama lui Labă de Veveriţă, care venise să-i însoţească.

— Nu-i mai jumuli blana lui Gheară de Mărăcine. Parcă aţi fi o adunătură de stăncuţe, aşa vorbiţi de mult. Privirea ei iritată se întoarse asupra lui Gheară de Mărăcine şi adăugă: Iar tu eşti la fel de rău ca ea. Vă certaţi tot timpul; nu veţi putea vâna împreună dacă atunci când ieşiţi din luminiş o să speriaţi jumătate din prada de aici până la Patru Stejari.

— Scuze, mormăi Gheară de Mărăcine, ruşinat de la urechi până în vârful cozii.

— Eşti un războinic, ar trebui să ştii. Mergi şi întreabă-l pe Coadă de Nor dacă poţi vâna cu el. Şi tu, mieună Furtună de Nisip către fiica sa, tu poţi să mergi cu mine şi cu Labă de Măcriş. Blană de Ferigă n-o să se supere. Şi vei face cum ţi se spune, altfel o să vezi tu!

Fără a se uita în urmă, se îndreptă către tunelul de orz sălbatic care ducea în afara taberei. Labă de Veveriţă rămase

nemișcată câteva momente, cu o privire plină de resentimente, și bătu pământul cu labele din față.

Labă de Măcriș veni și o înghionti prietenește:

-- Hai, spuse ea. Asta e ultima mea vânătoare ca ucenic. Măcar să fie una pe cinste.

Ezitând, Labă de Veveriță dădu din cap și cele două pisici porniră împreună după Furtună de Nisip; ucenica roșcată îi aruncă o privire lui Gheară de Mărăcine în timp ce trecea pe lângă el.

Gheară de Mărăcine ridică din umeri. Labă de Veveriță urma să capete mai multă experiență de la Furtună de Nisip decât de la el, așa că nu-l dezamăgea pe Blană Pământie, chiar dacă războinicul îl rugase să stea lângă ea. Și nu avea de gând să o asculte cum pălăvrăgește toată dimineața. Nu înțelegea de ce se simțea oarecum dezamăgit de faptul că mergea cu altă patrulă.

Trecând peste acest sentiment, se îndreptă spre tufa de urzici lângă care Coadă de Nor și Inimă Luminoasă își terminau prada. Li se alătură și Labă Albă, singurul lor pui. Gheară de Mărăcine o auzi spunând:

— Mergeți la vânătoare? *Vă rog*, pot să vin și eu?

Coadă de Nor dădu din coadă.

— Nu.

Labă Albă păru dezamăgită când el adăugă:

— Blană de Ferigă a spus că te ia el. Este mentorul tău, la urma urmelor.

— Mi-a spus că e mândru de tine, toarse Inimă Luminoasă.

Labă Albă se înveseli.

— Grozav! Mă duc să-l caut.

Coadă de Nor îi dădu cu laba peste ureche, cu un gest de afecțiune, înainte de a pleca dând din coadă cu entuziasm.

Gheară de Mărăcine își dorea ca asta să nu însemne că Inimă Luminoasă și Coadă de Nor voiau să plece singuri la vânătoare.

— Vă deranjează dacă merg cu voi? întrebă el.

— Sigur, poți veni, răspunse Coadă de Nor.

Sări în sus și dădu din cap înspre Inimă Luminoasă, apoi toate cele trei pisici plecară prin luminiș către tunelul din tufișuri.

Chiar înainte de a se îndrepta către țepii crescuți în apropiere, Gheară de Mărăcine privi peste umăr la activitatea din tabără. Fiecare pisică părea hrănită, cu blana curată, încrezătoare că teritoriul lor era în siguranță. Mesajul lui Stea Albastră îi revenea în minte ca un ecou. Chiar era posibil ca o mare năpastă să se abată asupra pădurii? Gheară de Mărăcine simțea cum blana i se ridică de teamă. Luă decizia de a nu spune nimănui despre vis. Părea singura cale prin care să se convingă pe sine că visul pe care-l avusese nu însemna nimic și că nu exista nicio profeție nouă care să dea peste cap viața cu care erau obișnuiți în pădure.

Soarele apunea ca o minge de foc, transformând vârfurile copacilor în flăcări și aruncând umbre lungi peste luminiș. Gheară de Mărăcine se întinse și oftă cu satisfacție. Era obosit după o zi lungă de vânătoare, dar măcar avea stomacul plin. Tot Clanul se hrănise și încă mai rămăsese o grămadă mare de pradă. Primăvara fusese mai lungă și mai caldă decât își aminteau pisicile, dar pădurea era încă plină de pradă. Nici de apă nu duceau lipsă. Era din belșug în pârâul din apropiere de Patru Stejari.

O zi bună, se gândi Gheară de Mărăcine cu bucurie. *Așa ar trebui să fie viața.*

Restul Clanului începuse să iasă din luminiș și să se strângă în jurul Pietrei Înalte, iar Gheară de Mărăcine își dădu seama că sosise momentul pentru ceremonia de războinic a lui Labă de Măcriș. Se apropie de Piatră și se așeză lângă fratele lui Nor de Frunză, Blană de Cenușă, care dădu prietenos din cap. Dungă Cenușie se afla deja la baza Pietrei, privind cu mândrie, ca și cum cel care avea să devină războinic ar fi fost propriul lui ucenic. Dungă Cenușie avusese doi pui, dar crescuseră în Clanul Râului, acolo unde se născuse mama lor. Nu avea pui în Clanul Tunetului, dar îi plăcea să urmărească progresul tuturor pisicilor tinere.

Sub privirea atentă a lui Gheară de Mărăcine, secundul era însoțit de Blană Fumurie, pisica-vraci, și de ucenica ei, Labă de Frunză, sora lui Labă de Veveriță. Aceasta nu semăna deloc cu Labă de Veveriță; era mai mică și mai slabă, cu blană tărcată în culori palide, cu pieptul și labele de culoare albă. Surorile nu semănau nici la caracter. Când Labă de Frunză se așeză și își întoarse capul pentru a asculta ce-și spun mentorul ei și secundul, Gheară de Mărăcine se întrebă, nu pentru prima dată, cum de ea reușea să fie atât de atentă și de liniștită, în timp ce sora ei, Labă de Veveriță, nu se oprea niciodată din pălăvrăgit.

În fine, Stea de Foc, liderul Clanului, își făcu și el apariția de cealaltă parte a Pietrei Înalte. Era un războinic puternic, vânjos, cu blana ca o flacără în lumina soarelui la asfințit. După o pauză în care discută ceva cu Dungă Cenușie, își încordă mușchii și sări în vârful Pietrei, de unde putea vedea întreg Clanul.

— Atenție, Clanul Tunetului! anunță el. Vreau ca toate pisicile capabile să-și prindă singure prada să se adune aici, sub Piatra Înaltă, pentru întrunirea Clanului.

Majoritatea pisicilor erau deja acolo, dar în timp ce vocea lui Stea de Foc răsuna în luminiș, ultimii membri ai Clanului ieșeau din vizuină și se alăturau celorlalți.

Cea care veni ultima fu Labă de Măcriș, însoțită de mentorul ei, Furtună de Nisip. Blana ei tărcată era proaspăt spălată, iar pieptul și lăbuțele albe îi străluceau ca zăpada. Ochii ei de chihlimbar luceau de mândrie și de încântare în timp ce trecea prin luminiș. Lângă ea, Furtună de Nisip părea la fel de mândră; Gheară de Mărăcine știa cât de mult suferise pisica roșcată când își văzuse ucenica rănită pe Calea Tunetului. Avuseseră amândouă nevoie de perseverență și de curaj pentru a ajunge la momentul acestei ceremonii.

Stea de Foc sări de pe Piatră pentru a se întâlni cu ucenica și cu mentorul ei.

— Furtună de Nisip, începu el, folosind cuvintele formale transmise din generație în generație în toate Clanurile, ești convinsă că această ucenică este pregătită să devină războinică în Clanul Tunetului?

Furtună de Nisip dădu din cap:

— Va fi o războinică cu care Clanul se va mândri, răspunse ea.

Stea de Foc ridică privirea către locul în care primele stele din Blana Argintie începeau să apară pe cerul serii.

— Eu, Stea de Foc, lider al Clanului Tunetului, îi chem pe strămoșii mei războinici să privească această ceremonie.

Se așternu tăcerea. Vocea sa răsuna în luminiș.

— A fost antrenată din greu să înțeleagă calea nobilului vostru cod și o propun ca războinică, exclamă el, întorcându-se către Labă de Măcriș și fixând-o cu privirea. Labă de Măcriș, promiți că vei respecta codul războinicilor și că vei apăra acest Clan, chiar și cu prețul vieții?

Amintindu-și cum simțise el momentul propriei sale ceremonii de războinic, Gheară de Mărăcine privi cum întreg corpul lui Labă de Măcriș tremura de emoție în timp ce-și ridica bărbia și răspundea clar:

— Da!

— Atunci, prin puterea Clanului Stelelor, îți dau numele de războinic. Labă de Măcriș, din acest moment te vei numi Coadă de Măcriș. Clanul Stelelor îți admiră curajul și răbdarea și te primim în mijlocul nostru ca războinică a Clanului Tunetului.

Stea de Foc înaintă câțiva pași și își lăsă botul pe capul lui Coadă de Măcriș. Aceasta îl linse respectuos pe umăr, după care se retrase.

Restul războinicilor se adunară în jurul ei, strigându-i noul nume.

— Coadă de Măcriș, Coadă de Măcriș!

Frații ei, Blană de Tăciune și Mustață de Ploaie, veniseră printre primii, cu ochii lucind de mândrie că sora lor devenise, în sfârșit, o războinică.

Stea de Foc așteptă ca vacarmul să se potolească, după care luă cuvântul:

— Coadă de Măcriș, potrivit tradiției, în această noapte trebuie să stai trează și să păzești tabăra.

— În timp ce noi tragem un somn bun, adăugă Coadă de Nor.

Liderul Clanului îi aruncă o privire amenințătoare, dar nu spuse nimic. În acest timp, pisicile se retrăgeau pentru a o lăsa pe Coadă de Măcriș să-și ocupe postul în mijlocul luminișului. Se așeză cu coada în jurul labelor și cu privirea fixată pe cerul întunecat, unde lumina din Blana Argintie devenea din ce în ce mai puternică.

După încheierea ceremoniei, restul pisicilor alunecară în umbră. Gheară de Mărăcine se întinse și căscă, așteptând cu nerăbdare să se așeze în cuibul lui confortabil din vizuina războinicilor. Își dorea totuși să mai rămână puțin în luminiș pentru a se bucura de seara caldă. Până acum, nicio pisică nu-i dăduse de înțeles că ar fi avut un vis ca al lui; cu toate astea, Stea Albastră spusese că mai erau încă trei pisici implicate în profeția cea nouă. Gheară de Mărăcine se simțea ușor amuzat de faptul că-i trecuse prin cap că o pisică din Clanul Stelelor îl vizitase în vis. Asta ar trebui să-l învețe minte, să nu mai înfulece prada înainte de culcare.

— Gheară de Mărăcine, spuse Stea de Foc, așezându-se lângă el. Coadă de Nor spune că ai vânat bine azi.

— Mulțumesc, Stea de Foc.

Privirea liderului era fixată asupra celor două fiice, Labă de Frunză și Labă de Veveriță, care mergeau către grămada de pradă.

— Ți-e dor de Blană Roșcată? mieună pe neașteptate Stea de Foc.

Gheară de Mărăcine clipi surprins. Blană Roșcată era sora lui; fostul secund din Clanul Tunetului, Stea de Tigru, îi făcuse războinici înainte de a fi alungat din Clan pentru încercarea de a lua puterea de la Stea Albastră, care era lider. Mai târziu, Stea de Tigru a devenit lider al Clanului Umbrelor, doar pentru

a fi ucis de o pisică vagaboandă într-o încercare eșuată de a-și extinde puterea peste toată pădurea. Blană Roșcată se simțise întotdeauna învinovățită de Clanul Tunetului pentru crimele tatălui ei și luase decizia de a se alătura Clanului Umbrelor la puțin timp după ce tatăl ei devenise lider al acelui Clan.

— Da, Stea de Foc, răspunse Gheară de Mărăcine. Da, mi-e dor de ea în fiecare zi.

— Mi-am dat seama ce simți pentru ea în momentul în care am văzut cât de apropiate sunt ele, spuse Stea de Foc arătând înspre cele două surori care alegeau pradă din grămadă.

— Stea de Foc, nu ești sincer cu tine însuți, insistă Gheară de Mărăcine. La urma urmelor, și ție ți-e dor de sora ta, nu-i așa? îndrăzni el să adauge.

Stea de Foc își începuse viața ca pisică de casă înainte de a se alătura Clanului Tunetului, iar sora sa, Prințesa, încă mai trăia alături de Două-Picioare. Stea de Foc o vizita din când în când, iar Gheară de Mărăcine știa cât de mult însemnau unul pentru celălalt. Prințesa i-l dăduse lui Stea de Foc pe primul ei pui, pentru a fi crescut ca războinic, adică pe Coadă de Nor, prietenul loial al lui Inimă Luminoasă.

Liderul Clanului întoarse capul, gânditor.

— Desigur că mi-e dor de Prințesa, mieună el într-un final. Dar ea este o pisică de casă. N-ar putea trăi niciodată ca noi. Cred că ți-ai fi dorit ca Blană Roșcată să fi rămas aici, în Clanul Tunetului.

— Cred că da, recunoscu Gheară de Mărăcine. Dar ea este mai fericită acolo unde se află acum.

— Așa e, aprobă Stea de Foc. Cel mai important lucru este că v-ați găsit amândoi un Clan căruia să-i fiți loiali.

Gheară de Mărăcine se simți cuprins de un sentiment de mulțumire. Odată, Stea de Foc se îndoise de loialitatea lui pentru că semăna atât de mult cu tatăl său, Stea de Tigru: avea același corp musculos, cu blana tărcată întunecată și ochi de chihlimbar.

Gheară de Mărăcine se întrebă dacă o pisică cu adevărat loială Clanului ar aduce vreodată în discuție straniul vis și avertismentul lui Stea Albastră, care spunea că o mare năpastă urma să se abată peste pădure. Încercă să mai spună ceva, însă Stea de Foc se ridică, își plecă ușor capul în semn de rămas-bun și merse către locul în care Furtună de Nisip stătea cu Dungă Cenușie, lângă Piatra Înaltă.

Pe Gheară de Mărăcine îl năpădiră gândurile. Își spuse că dacă spiritele din Clanul Stelelor ar fi vrut cu adevărat să transmită o profeție despre un pericol, nu ar fi făcut asta cu cel mai tânăr și mai neexperimentat războinic al Clanului. I-ar fi spus-o pisicii-vraci sau poate liderului însuși. Și, cu siguranță, Stea de Foc și Blană Fumurie nu primiseră niciun semn, altfel ar fi spus Clanului ce să facă.

Nu, se încurajă Gheară de Mărăcine singur, ***nu am motive de îngrijorare***.

CAPITOLUL 2

Soarele încă nu răsărise când Gheară de Mărăcine plecă împreună cu patrula de dimineață. La câteva zile după ceremonia de războinic a lui Coadă de Măcriș, frunzele începuseră să devină aurii, iar o răcoare ca de toamnă se așternuse peste pădure, chiar dacă nu plouase de mai bine de o lună. Tânărul războinic tremura. Iarba lungă, plină de rouă, îi atingea ușor blana. Pânzele de păianjen se întinseseră peste tufișuri, iar aerul era încărcat de aromele frunzelor umede. Ciripitul păsărilor începuse să acopere zgomotul pașilor de pisică.

Fratele lui Inimă Luminoasă, Gheară de Spin, care se afla la conducere, făcu o pauză și îi privi pe Gheară de Mărăcine și pe Blană de Cenușă.

— Stea de Foc vrea să inspectăm Pietrele Șerpilor, mieună el. Aveți grijă la vipere. S-au înmulțit de când vremea a devenit așa călduroasă.

Gheară de Mărăcine își scoase instinctiv ghearele. Acum, viperele stăteau ascunse printre crăpături, dar căldura soarelui le va face să iasă la lumină. O mușcătură a acelor

fălci otrăvite putea ucide un războinic înainte ca pisica-vraci să poată face ceva.

Fără a se îndepărta prea mult, Gheară de Mărăcine auzi niște sunete în spatele lui, ca și cum ceva se mișca prin tufișurile joase. Făcu o pauză, privind înapoi în speranța unei prăzi ușoare. La început nu văzu nimic; apoi observă mișcându-se ramurile unei ferigi, deși nu adia vântul. Se opri o clipă, încercând să adulmece aerul, după care scoase un oftat.

— Ieși afară, Labă de Veveriță, mieună el.

După un moment de tăcere, ferigile se mișcară din nou și tulpinile se dădură de o parte și de alta în timp ce dintre ele ieșea pisica roșcată. Ochii ei verzi luceau, sfidători.

— Ce se întâmplă? întrebă Gheară de Spin, venind lângă Gheară de Mărăcine, cu Blană de Cenușă în urma sa.

Gheară de Mărăcine arătă cu coada înspre ucenică.

— Am auzit ceva în urma noastră, explică el. Cred că ne-a urmărit de când am plecat din tabără.

— Nu vorbi despre mine ca și cum n-aș fi aici, protestă Labă de Veveriță.

— N-ar trebui să fii aici, i-o întoarse Gheară de Mărăcine.

Era suficient ca Labă de Veveriță să deschidă gura că-l făcea să-și simtă blana ca și cum i-ar fi fost spălată invers.

— Terminați cu prosteala, voi doi, mârâi Gheară de Spin. Nu mai sunteți niște pui. Labă de Veveriță, te ascultăm. Te-a trimis cineva cu vreun mesaj?

— Nu s-ar fi ascuns printre ferigi dacă ar fi fost așa, spuse, fără să se poată abține, Gheară de Mărăcine.

— Nu, nu m-a trimis nimeni, mieună Labă de Veveriță, aruncându-i lui Gheară de Mărăcine o privire plină

de resentiment. Labele ei băteau iarba. Voiam să vin cu voi, doar atât. N-am mai fost în patrulare de *foarte* mult timp.

— În niciun caz nu ți s-a spus să vii în patrula asta, răspunse Gheară de Spin. Blană Pământie știe că ești aici?

— Nu, recunoscu Labă de Veveriță. Aseară mi-a promis că o să ne antrenăm, dar toate pisicile știu că stă toată ziua în vizuină cu Nor de Frunză și puii lor.

— Nu și acum, mieună Blană de Cenușă. Nu și de când puii au deschis ochii. Labă de Veveriță, cred că o să ai probleme dacă Blană Pământie te caută.

— Mai bine mergi imediat înapoi în tabără, decise Gheară de Spin.

Ochii lui Labă de Veveriță se aprinseră de furie. Aceasta făcu un pas înainte și ajunse nas în nas cu Gheară de Spin.

— Nu ești mentorul meu, așa că nu-mi poți ordona nimic!

Nările lui Gheară de Spin se umflară în timp ce eliberă un oftat, iar Gheară de Mărăcine îi admiră stăpânirea de sine. Dacă Labă de Veveriță i-ar fi vorbit *lui* așa, cu siguranță ar fi fost tentat să-i dea o labă peste ureche.

Chiar și Labă de Veveriță își dădea seama că mersese prea departe.

— Îmi pare rău, Gheară de Spin, mieună ea. Dar e adevărat, n-am mai fost în patrulă de foarte mult timp. *Te rog*, pot veni?

Gheară de Spin făcu un schimb de priviri cu Blană de Cenușă și Gheară de Mărăcine.

— Bine, mieună el. Dar când ne întoarcem, să nu-mi spui că Blană Pământie vrea să te transforme în mâncare pentru ciori.

Labă de Veveriță făcu un mic salt de entuziasm.

— Mulțumesc, Gheară de Spin! Unde mergem? Căutăm ceva special? Vor fi probleme?

Gheară de Spin își trecu coada peste botul ei, încercând să o facă să tacă.

— Pietrele Șerpilor, răspunse el. Trebuie să ne asigurăm că nu vor fi probleme!

— Atenție la vipere, totuși, adăugă Gheară de Mărăcine.

— Știu asta! îi aruncă Labă de Veveriță.

— Și facem treaba în *tăcere*, ordonă Gheară de Spin. Nu mai vreau să aud nimic de la tine, doar dacă e ceva ce trebuie să aflu.

Labă de Veveriță îi aruncă o privire tăioasă. Încercă să răspundă, dar își dădu seama că era mai bine să tacă și dădu din cap de câteva ori.

Patrula porni iar la drum. Gheară de Mărăcine trebuia să recunoască faptul că Labă de Veveriță se comporta frumos, aluneca în tăcere în spatele liderului și era atentă la fiecare sunet și la fiecare mișcare din tufișuri.

Soarele răsărise când cele patru pisici ieșiră dintre copaci și văzură formele rotunde ale Pietrelor Șerpilor în fața lor. O groapă neagră se căsca la baza uneia dintre ele; era peștera în care se ascunsese haita de câini. Gheară de Mărăcine începu să tremure, amintindu-și că Stea de Tigru, tatăl său, încercase să aducă acele animale sălbatice chiar în tabăra Clanului Tunetului pentru a se răzbuna pe foștii lui tovarăși de Clan.

Labă de Veveriță îi observă expresia.

— Ți-e teamă de vipere? îl înțepă ea.

— Da, răspunse Gheară de Mărăcine. Și ție ar trebui să-ți fie.

— Mda, ridică ea din umeri. Probabil că lor le e mai teamă decât ne este nouă.

Înainte ca Gheară de Mărăcine să o poată opri, aceasta făcu câțiva pași către luminiș, dorind, evident, să-și bage nasul în groapă.

— Stop! exclamă Gheară de Spin, oprindu-i orice mișcare. Nu te-a învățat Blană Pământie că n-ai voie să-ți bagi nasul nicăieri înainte de a ști exact ce se află acolo?

Labă de Veveriță părea rușinată.

— Sigur că da.

— Atunci, comportă-te ca și cum l-ai fi ascultat măcar o dată sau de două ori, spuse Gheară de Spin mergând lângă ucenică. Încearcă să adulmeci, sugeră el. Vezi dacă poți mirosi ceva.

Pisica stătea cu capul ridicat, inspirând aerul dimineții.

— Șoarece, spuse ea după un moment. Putem vâna, Gheară de Spin?

— Mai târziu, răspunse războinicul. Acum, concentrează-te!

Labă de Veveriță gustă din nou aerul.

— Calea Tunetului, acolo – spuse dând din coadă – și un Două-Picioare cu un câine. Dar nu e un miros proaspăt, adăugă ea. Cred că ieri au fost pe-aici.

— Foarte bine.

Gheară de Spin părea impresionat, iar Labă de Veveriță își îndreptă coada cu mândrie.

— Mai e ceva, continuă ea. Un miros oribil... Nu cred că l-am mai simțit vreodată.

Gheară de Mărăcine ridică ușor capul și adulmecă. Identifică rapid mirosurile despre care vorbea Labă de Veveriță, chiar și pe cel nou, necunoscut.

— Viezure, spuse el.

Gheară de Spin dădu din cap.

— Așa e. Se pare că s-a mutat în peștera unde erau câinii.

Blană de Cenușă mormăi:

— Norocul nostru!

— De ce? întrebă Labă de Veveriță. Cum sunt viezurii? Sunt o problemă?

— Sigur că da, mormăi Gheară de Mărăcine. Sunt neiertători cu pisicile și le-ar ucide doar din priviri.

Labă de Veveriță făcu ochii mari, deși părea mai degrabă impresionată decât speriată.

Blană de Cenușă se apropie cu grijă de gura întunecată a peșterii, mirosi și privi înăuntru.

— E întuneric ca-n inima unei vulpi acolo, raportă el. Dar cred că viezurele nu-i acasă.

În timp ce vorbea, Gheară de Mărăcine prinse iar mirosul, mult mai puternic de această dată, venind de undeva din spatele lor. Sări înapoi și văzu o față ținguiată și dungată ce apăru din spatele unui trunchi de copac din apropiere, cu niște labe imense care zdrobeau iarba și cu botul mirosind pământul.

— Atenție! urlă el, cu fiecare fir de blană zburlit de frică. Nu mai fusese niciodată atât de aproape de un viezure. Porni către luminiș. Labă de Veveriță, *fugi*!

De îndată ce Gheară de Mărăcine dădu alarma, Blană de Cenușă dispăru în tufișuri, în timp ce Gheară de Spin alese siguranța copacilor. Doar Labă de Veveriță rămase pe loc, cu ochii fixați asupra imensei creaturi.

— Aici, Labă de Veveriță, strigă Gheară de Spin, întorcându-se.

Ucenica încă ezita; Gheară de Mărăcine se aruncă peste ea, împingând-o înspre copaci.

— Am zis să fugi!

Ochii ei verzi, arzând de frică și de încântare, se întâlniră pentru un moment cu ai lui. Viezurele mergea înainte, iar ochii lui mici luceau în timp ce simțea mirosul de pisici care îi încălcau teritoriul. Labă de Veveriță fugi către marginea luminișului și se aruncă în cel mai apropiat copac. Ajungând pe o creangă joasă, își înfipse ghearele și se ghemui, cu blana ei roșcată zburlită.

Gheară de Mărăcine se urcă lângă ea, ajutându-se de gheare. Jos, viezurele bătea pasul înainte și înapoi, ca și cum nu-și putea da seama unde dispăruseră pisicile. Capul lui alb-negru se legăna amenințător dintr-o parte în alta. Gheară de Mărăcine știa că n-avea cum să vadă prea bine; de obicei, viezurii ies doar după căderea nopții, iar acesta probabil că se întorcea în peșteră după o masă copioasă cu viermi și larve.

— Ar putea să ne mănânce? întrebă Labă de Veveriță cu respirația tăiată.

— Nu, răspunse Gheară de Mărăcine, încercând să-și potolească bătăile rapide ale inimii. Chiar și o vulpe ucide pentru a mânca, dar viezurele te-ar ucide doar pentru că i-ai ieșit în cale. Nu suntem prada lor, dar nu vor suporta să le încălcăm teritoriul. De ce ai rămas acolo, în loc să fugi așa cum ți-am zis?

— N-am mai văzut până acum un viezure și voiam să știu cum arată. Blană Pământie spune că trebuie să dobândim cât mai multă experiență.

— Asta include și să-ți pierzi propria blană? întrebă Gheară de Mărăcine, dar Labă de Veveriță nu răspunse.

În timp ce vorbea, Gheară de Mărăcine nu-și lua ochii de la creatura de jos. Oftă ușurat atunci când văzu că aceasta se opri din căutări și se îndreptă către gura peșterii, strecurându-se înăuntru.

Gheară de Spin sări din copacul în care își găsise refugiul.

— A fost mai aproape decât îmi doream, mieună el, în timp ce Gheară de Mărăcine și Labă de Veveriță coborau să i se alăture. Unde e Blană de Cenușă?

— Aici. Capul gri al lui Blană de Cenușă se ivi dintr-o țesătură de mărăcini. Crezi că viezurele ăsta e același care a ucis-o pe Blană Albastră toamna trecută?

— Poate, răspunse Gheară de Spin. Coadă de Nor și Blană de Șoarece l-au îndepărtat de tabără, dar nu am aflat niciodată unde s-a dus.

Pe Gheară de Mărăcine îl cuprinse un fior de tristețe, amintindu-și de pisica gri-argintie. Blană Albastră era mama lui Coadă de Măcriș, Blană de Tăciune și Mustață de Ploaie, dar nu trăise suficient pentru a-și vedea puii deveniți războinici.

— Ce vom face acum? întrebă, încrezătoare, Labă de Veveriță. Intrăm acolo și-l omorâm? Noi suntem patru și el e singur. Cât de greu poate fi?

Gheară de Mărăcine se strâmbă, iar Gheară de Spin închise ochii și așteptă un moment înainte de a vorbi:

— Labă de Veveriță, nu intri *niciodată* în vizuina unui viezure. Sau a unei vulpi. Te vor ataca imediat – nu ai nici suficient spațiu de manevră și nici nu poți vedea ce se întâmplă.

— Dar...

— *Nu*. Ne întoarcem în tabără și raportăm. Stea de Foc va decide ce vom face.

Fără a aștepta argumentele lui Labă de Veveriță, porni în direcția din care veniseră. Blană de Cenușă merse după el, dar Labă de Veveriță făcu o pauză la marginea luminișului:

— Puteam să ne ocupăm de el, mormăi ea, privind înapoi către gura întunecată a peșterii. Aș fi putut să-l atrag afară și apoi...

— Și apoi te-ar fi ucis cu o mișcare a labei și noi *tot* ar fi trebuit să ne întoarcem și să raportăm, mieună Gheară de Mărăcine, descurajator. Ce crezi că am fi spus? „Scuze, Stea de Foc, dar un viezure ți-a ucis fiica, așa, accidental." Ne-ar fi jupuit blana. Un viezure este o piază rea, asta e.

— Păi, nu l-ai vedea pe Stea de Foc să lase un viezure pe teritoriul Clanului Tunetului fără să facă ceva, spuse Labă de Veveriță, ridicându-și coada în semn de sfidare și pornind prin tufișuri după Gheară de Spin și Blană de Cenușă.

Gheară de Mărăcine ridică ochii, murmurând:

— Clan mare al Stelelor! după care îi urmă.

Când ieși din tunel în luminiș, prima pisică pe care o văzu fu Blană Pământie. Războinicul maroniu bătea pasul înainte și înapoi în fața vizuinii ucenicilor, dând din coadă într-o parte și în alta. Doi ucenici, Labă de Păianjen și Labă Albă, se încovrigaseră la umbra ferigilor, privindu-l cu atenție.

În momentul în care o văzu pe Labă Roșcată, Blană Pământie porni către ea prin luminiș.

— Off, mormăi Labă de Veveriță.

— Deci? Vocea războinicului era înghețată. Gheară de Mărăcine se strâmbă, cunoscându-i temperamentul aprig; singura care nu simțise împunsătura limbii sale ascuțite era Nor de Frunză. Ce scuză ai?

Labă de Veveriță îl privi cu mult curaj, dar răspunse cu glas tremurat:

— Am fost în patrulă, Blană Pământie.

— Aha, în patrulă! *Înțeleg.* Și ce pisică ți-a spus să mergi? Dungă Cenușie? Stea de Foc?

— Nu mi-a spus nicio pisică. Dar m-am gândit...

— Nu, nu te-ai gândit. Vocea lui Blană Pământie era aspră. Ți-am spus că azi ne antrenăm. Blană de Șoarece și Blană de Ferigă și-au luat ucenicii în vâlceaua pentru antrenamente ca să exerseze mișcările de luptă. Puteam merge cu ei, dar nu am făcut-o, pentru că tu n-ai fost aici. Înțelegi că toate pisicile din tabără te-au căutat, nu?

Labă de Veveriță scutură din cap, bătând pământul cu labele din față.

— Cum nu te-am găsit, Stea de Foc a luat o patrulă și a plecat pe urmele tale. Te-ai întâlnit cu el?

Labă de Veveriță scutură din nou capul. Gheară de Mărăcine își dădu seama că a urmări un miros prin roua grea a acelei dimineți ar fi fost aproape imposibil.

— Liderul Clanului tău are treburi mai bune de făcut decât să urmărească ucenici care nu fac ce li se spune, continuă Blană Pământie. Gheară de Spin, de ce ai luat-o cu tine?

— Îmi pare rău, Blană Pământie, se scuză Gheară de Spin. M-am gândit că ar fi mai în siguranță cu noi, decât să umble prin pădure de capul ei.

Blană Pământie oftă:

— Așa e.

— Încă mai putem merge la antrenament, sugeră Labă de Veveriță.

— Oh, nu. Gata cu antrenamentul pentru tine până nu înveți ce înseamnă să fii ucenic. Blană Pământie făcu o pauză de o secundă. Poți să-ți petreci restul zilei îngrijindu-i pe bătrâni. Asigură-te că au destulă pradă. Schimbă-le așternuturile. Caută-i de căpușe. Blană Pământie clipi. Sunt sigur că Blană Fumurie are fiere de șoarece din plin pentru tine.

Labă de Veveriță tresări, iar pe fața ei se citea dezgustul.

— Oh, nu!

— Deci, ce mai aștepți?

Tânăra ucenică îl mai privi un moment, ca și cum nu l-ar fi luat în serios. Realizând că nu e nicio schimbare în privirea aspră a mentorului ei, se întoarse și plecă prin luminiș către vizuina bătrânilor.

— Dacă Stea de Foc e plecat să o caute pe Labă de Veveriță, va trebui să așteptăm să se întoarcă pentru a raporta viezurele, spuse Gheară de Spin.

— Viezure? Ce viezure? întrebă Blană Pământie.

În timp ce Gheară de Spin și Blană de Cenușă descriau ce văzuseră la Pietrele Șerpilor, Gheară de Mărăcine plecă prin luminiș și o prinse din urmă pe Labă de Veveriță chiar în fața vizuinii bătrânilor.

— Ce vrei? îi aruncă ea.

— Nu te enerva, mieună Gheară de Mărăcine. Îi părea rău pentru ea, chiar dacă știa că merită pedepsită pentru plecarea ei neanunțată din tabără. Te ajut eu cu bătrânii, dacă vrei.

Labă de Veveriță deschise gura ca și cum urma să facă o remarcă nepoliticoasă, dar se abținu.

— Bine, mulțumesc, mormăi ea fără convingere.

— Tu adu fierea de șoarece, iar eu încep cu așternuturile.

În privirea lui Labă de Veveriță se citea izbânda.

— Nu vrei să iei tu fierea de șoarece?

— Nu. Blană Pământie ți-a spus ție să faci asta. Nu crezi că o să verifice?

Labă de Veveriță ridică din umeri:

— Măcar am încercat.

Dând din coadă, porni în căutarea lui Blană Fumurie.

Gheară de Mărăcine se îndreptă către vizuina bătrânilor, care se afla într-un tufiș bogat și era acoperită de un copac căzut, din care rămăsese doar coaja arsă; Gheară de Mărăcine simțea încă mirosul focului care cuprinsese tabăra cu patru anotimpuri în urmă, când el era încă pui. Dar iarba crescuse iar în jurul trunchiului de copac, grasă și luxuriantă, formând o casă confortabilă pentru pisicile bătrâne care își terminaseră datoria față de Clan.

Strecurându-se printre ierburi, îi găsi pe bătrâni în poieniță, întinși la soare. Coadă Tărcată, cea mai bătrână pisică din Clanul Tunetului, dormea încovrigată, iar blana ei pătată se ridica și se cobora cu fiecare respirație. Blană de Zăpadă, o pisică albă, încă frumoasă, se juca leneșă cu un gândac prin iarbă. Coadă Pestriță și Coadă Lungă se ghemuiseră una lângă alta ca și cum s-ar fi aflat în mijlocul unei bârfe. Gheară de Mărăcine simți un sentiment de simpatie când îl privi pe Coadă Lungă; motanul tărcat, palid, era încă un războinic tânăr, dar începuse să-și piardă vederea, așa că nu mai putea vâna sau lupta.

— Salut, Gheară de Mărăcine. Coadă Lungă întoarse capul în timp ce Gheară de Mărăcine intra în poieniță, cu fălcile deschise pentru a simți mirosul noului-venit. Cu ce te putem ajuta?

— Am venit să o ajut pe Labă de Veveriță, explică Gheară de Mărăcine. Blană Pământie a trimis-o să aibă grijă de voi azi.

Coadă Pestriță izbucni în râs.

— Am auzit că dispăruse. Întreaga tabără era agitată, o căutau. Dar știam eu că n-a plecat de capul ei.

— A mers după patrula de dimineață, mieună Gheară de Mărăcine.

Înainte de a mai spune ceva, o altă pisică se auzi printre ierburi. Era Labă de Veveriță, care ținea în fălci o crenguță; de ea era agățată o bucată de mușchi înmuiată în fiere de șoarece. Gheară de Mărăcine strâmbă din nas din cauza mirosului amar.

— Bine, cine are căpușe? mormăi Labă de Veveriță cu crenguța în bot.

— Ar trebui să le cauți tu, explică Gheară de Mărăcine.

Labă de Veveriță îi aruncă o privire mânioasă.

— Poți să începi cu mine, se oferi Blană de Zăpadă. Sunt sigură că am una pe umăr, chiar unde nu pot ajunge eu cu laba.

Labă de Veveriță merse către pisică, îndepărtându-i blana albă cu o labă și strâmbându-se când descoperi căpușa. O frecă cu mușchiul umed până când căzu. *Pentru căpușe, fierea de șoarece este la fel de dezgustătoare ca și pentru pisici*, se gândi Gheară de Mărăcine.

— Nu te teme, tinerico, spuse Coadă Pestriță în timp ce Labă de Veveriță era ocupată cu Blană de Zăpadă. Tatăl tău a fost pedepsit de multe ori când era ucenic. Chiar și după ce a devenit războinic. N-am mai văzut niciodată un pisoi care să creeze atâtea probleme, și uite-l acum!

Labă de Veveriță se mută s-o verifice pe bătrână, cu ochii verzi strălucind, implorând parcă o poveste.

— Păi... începu Coadă Pestriță, așezându-se mai bine în cuibul ei de iarbă. E vorba despre momentul în care Stea de Foc și Dungă Cenușie au fost prinși că-i hrăneau pe cei din Clanul Râului cu pradă din teritoriile noastre...

Gheară de Mărăcine auzise deja povestea și începu să pregătească așternuturile bătrânilor, adunând toate bucățile de mușchi și strângându-le într-una singură. Când îl scoase în luminiș, îl văzu pe Stea de Foc ieșind din tunel, cu Furtună de Nisip și Coadă de Nor după el. Gheară de Spin se grăbea să-l întâlnească de cealaltă parte a luminișului.

— Mulțumesc Clanului Stelelor că Labă de Veveriță e în siguranță, spuse Stea de Foc în vreme ce Gheară de Mărăcine se apropia pentru a auzi discuția. Va da de necaz cât de curând!

— Are probleme chiar și acum, mârâi Furtună de Nisip. Să vezi când o să pun laba pe ea!

— Blană Pământie a făcut deja asta, spuse Gheară de Spin scoțând un miorlăit amuzat. A trimis-o să aibă grijă de bătrâni pentru restul zilei.

— Bine, dădu din cap Stea de Foc.

— Și mai e ceva, continuă Gheară de Spin. Am găsit un viezure la Pietrele Șerpilor, locuiește în peștera unde erau câinii.

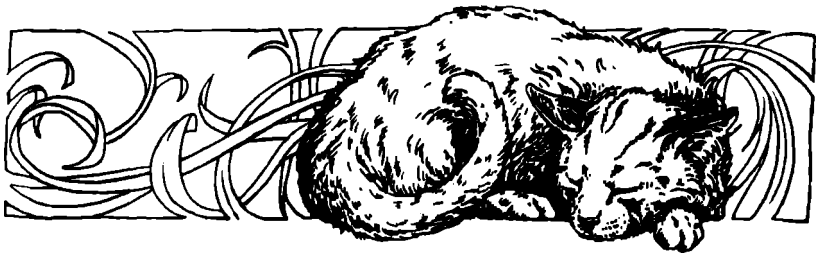
— Credem că e același care a ucis-o pe Blană Albastră, adăugă Gheară de Mărăcine, lăsând jos bucata de mușchi. A fost singurul loc din pădure în care am găsit urme de viezure.

— Ah, *sper* că este același. Aș da orice să pun gheara pe ființa aia nemiloasă, mârâi Coadă de Nor.

Stea de Foc se întoarse cu fața la el.

— Nu vei face nimic până nu vei primi ordine. Nu mai vreau să pierd alte pisici. Făcu o pauză și apoi adăugă: O să-l ținem sub observație o perioadă. Anunțați să nu se mai vâneze la Pietrele Șerpilor deocamdată. Cu puțin noroc, se va muta înainte de venirea toamnei, când prada se împuținează.

— Și aricii vor zbura, mormăi Coadă de Nor, trecând pe lângă Gheară de Mărăcine înspre vizuina războinicilor. Viezurii și pisicile nu fac casă bună, și cu asta, basta!

CAPITOLUL 3

— Labă de Veveriță e supărată, remarcă Labă de Frunză, privindu-și sora care ieșea din poienița pisicii-vraci ținând în bot o crenguță cu fiere de șoarece.

— O merită. Blană Fumurie privi în sus, încetând să mai numere fructele de ienupăr. Vorbea ferm, dar nu fără empatie. Dacă ucenicii cred că pot pleca de unii singuri, fără a spune cuiva, unde-am ajunge?

— Știu.

Labă de Frunză pregătea fierea de șoarece, ascultând-o pe sora ei vorbind despre cât de nedreaptă era pedeapsa. Furia lui Labă de Veveriță își găsea ecoul în Labă de Frunză, ca și cum aerul din tabără ar fi fost apă, iar sora ei ar fi trimis valuri de frustrare către vizuina pisicii-vraci. Încă de când erau pui știau ce simte cealaltă. Labă de Frunză își amintea cum îi tremura blana de încântare în momentul în care Labă de Veveriță fusese făcută ucenică și cum sora ei aproape că nu dormise în noaptea în care Labă de Frunză devenise ucenică a pisicii-vraci, la Piatra Lunii. Odată, o durea îngrozitor laba și șchiopătase prin tabără de dimineața până seara,

când Labă de Veveriță se întorsese de la o patrulă de vânătoare cu un țep înfipt adânc în lăbuță.

Labă de Frunză dădu din cap ca și cum ar fi avut un scaiete în blană, încercând să dea la o parte sentimentele surorii ei și să se concentreze pe ce avea de făcut – să sorteze frunzele de coada-șoricelului.

— Labă de Veveriță va fi bine, o asigură Blană Fumurie. Totul va fi uitat mâine. Dacă ți-a intrat fiere de soarece în blană, atunci ar fi bine să te speli.

— Nu, Blană Fumurie, sunt bine, spuse Labă de Frunză încercând să ascundă durerea pe care o simțea.

— Înveselește-te! Blană Fumurie ieși șchiopătând din vizuina ei pentru a se alătura ucenicei sale, împingându-și botul în blana lui Labă de Frunză. Vrei să vii la Adunarea din seara asta?

— Pot să vin? Labă de Frunză se întoarse pentru a-și privi mentorul, după care ezită. Labă de Veveriță nu are voie să vină, nu?

— După ce-a făcut azi? Sigur că nu! Ochii albaștri ai lui Blană Fumurie luceau, plini de înțelegere. Labă de Frunză, tu și sora ta nu mai sunteți pui. Și ai ales o cale foarte diferită de a ei, ai ales să fii o pisică-vraci. Veți fi întotdeauna prietene, dar nu puteți face totul împreună; cu cât accepți asta mai repede, cu atât mai bine.

Labă de Frunză dădu din cap aprobator și se aplecă iar asupra frunzelor de coada-șoricelului. Încerca să nu arate cât era de încântată cu privire la Adunare, astfel încât Labă de Veveriță să nu fie supărată pentru că va fi exclusă. Blană Fumurie avea dreptate, dar, în același timp, își dorea ca ea și Labă de Veveriță să meargă împreună la Adunare.

Luna plină se ridica pe cer atunci când Stea de Foc le conducea pe pisicile Clanului Tunetului sus, pe versantul care ducea la Patru Stejari. Mergând lângă Blană Fumurie, Labă de Frunză tremura de emoție. Acela era locul în care teritoriile celor patru Clanuri se uneau. La fiecare lună plină, liderii Clanurilor se întâlneau acolo cu războinicii lor, sub sacrul armistițiu al Clanului Stelelor, pentru a afla vești și a lua decizii care urmau să schimbe destinul întregii păduri.

Stea de Foc făcu o pauză în vârful versantului și privi în jos, către luminiș. Labă de Frunză, la coada grupului, vedea doar vârfurile celor patru stejari imenși care dădeau numele luminișului, dar putea auzi sunetele multor pisici. Adierea vântului îi aducea mirosurile amestecate ale Clanului Umbrelor, Clanului Râului și Clanului Vântului.

Înainte de prima ei Adunare, singurele pisici din alte Clanuri pe care le cunoscuse Labă de Frunză erau cele trei pisici-vraci, atunci când călătorise la Pietrele Înalte, la pătrar de lună, pentru a deveni ucenică. Când mersese pentru prima dată la o Adunare, ea și Labă de Veveriță fuseseră copleșite de prezența atâtor pisici străine și stătuseră aproape de mentorii lor. De această dată, Labă de Frunză se simțea mai încrezătoare și abia aștepta să cunoască războinici și ucenici din alte Clanuri.

Ghemuită în tufișuri, își urmări tatăl, așteptând semnalul de ieșire în luminiș. Gheară de Mărăcine stătea chiar în fața ei, alături de Blană de Șoarece și Coadă de Măcriș. Labă de Frunză simți cât de încordat era tânărul motan și știa cu câtă nerăbdare aștepta acesta începerea Adunării, în timp ce întreg corpul lui Coadă de Măcriș tremura la gândul primei ei Adunări în calitate de războinică. Mai departe, Dungă Cenușie și Furtună de Nisip schimbau câteva cuvinte,

în timp ce Coadă de Nor își muta greutatea de pe un picior pe altul, cu nerăbdare. Pentru scurt timp, Labă de Frunză se simți cuprinsă de tristețe la gândul că Labă de Veveriță nu se afla aici, deși sora ei nu se supărase prea tare că nu putea fi prezentă, dorindu-și să tragă un somn bun după o zi lungă și grea în care avusese grijă de bătrâni.

Stea de Foc ridică ușor coada, semn că pisicile sale pot înainta. Labă de Frunză sări peste marginea văii și ajunse chiar în spatele lui Gheară de Mărăcine, căutându-și calea printre tufișuri până când ieși în luminiș.

Lumina tremurândă a lunii cădea peste pisici, unele deja așezate în jurul Pietrei Mari din centru, altele mergând prin luminiș pentru a saluta alte pisici pe care nu le mai văzuseră de o lună sau stând la adăpostul tufișurilor pentru a bârfi și a se spăla. Gheară de Mărăcine sări imediat în mulțime, iar Blană Fumurie plecă să vorbească cu Nouraș, pisica-vraci a Clanului Umbrelor. Labă de Frunză ezită, surprinsă încă de numărul războinicilor din fața ei, de mirosurile necunoscute și de strălucirile atâtor ochi care păreau ațintiți asupra ei.

Apoi îl zări pe Dungă Cenușie cu un grup de pisici care aveau mirosul celor din Clanul Râului. Labă de Frunză recunoscu o războinică a cărei blană era gri-albăstrie și deasă pe care o întâlnise la Adunarea trecută și își aminti numele ei: era Picior de Ceață, secundul Clanului Râului. Pe cei doi războinici mai tineri nu-i cunoștea, dar Dungă Cenușie îi salută cu afecțiune, frecându-și botul de ale lor.

Labă de Frunză nu știa dacă ar fi fost bine să meargă și să vorbească cu ei. Picior de Ceață o zări și o salută cu coada:

— Salut! Ești Labă de Frunză, nu? Ucenica lui Blană Fumurie?

— Da, spuse Labă de Frunză mergând către ea. Ce mai faci?

— Suntem bine și Clanul prosperă, răspunse Picior de Ceață. Îi cunoști pe Blană de Furtună și pe Coadă de Pană?

— Puii mei, adăugă cu mândrie Dungă Cenușie, deși trecuseră câteva luni de când aceste pisici puternice părăsiseră vizuina puilor.

Labă de Frunză îi salută pe războinici, gândindu-se că ar fi trebuit să-și dea seama că Blană de Furtună era rudă cu Dungă Cenușie. Cele două pisici aveau același corp musculos și blana gri și lungă. Blana lui Coadă de Pană era argintie tărcată, mai deschisă; ochii ei albaștri luceau de căldură și de prietenie când o salută pe Labă de Frunză.

— O cunosc bine pe Blană Fumurie, spuse ea. A avut grijă de mine odată, când eram bolnavă. Cred că ești mândră că ești ucenica ei.

— Foarte mândră, dădu din cap Labă de Frunză. Dar ea știe atât de multe încât uneori mă întreb dacă o să reușesc să învăț totul.

— Și eu simt asta când mă gândesc că voi deveni războinică, toarse Coadă de Pană cu simpatie. Sunt sigură că vei reuși!

— Ai spus că-i merge bine Clanului tău, Picior de Ceață, mieună încet Dungă Cenușie. Pari totuși îngrijorată... Aveți vreo problemă?

Acum, că adusese vorba, Labă de Frunză observă o undă de îngrijorare în privirea secundului din Clanul Râului. Picior de Ceață ezită câteva secunde și apoi ridică din umeri:

— Probabil că nu-i nimic serios... Veți auzi destul de repede, când va începe Adunarea.

În timp ce vorbea, privi către Piatra Mare. Labă de Frunză văzu că în vârful ei aşteptau deja două pisici. În cercul strălucitor al lunii pline se vedea silueta lui Stea Înaltă, liderul Clanului Vântului, uşor de recunoscut după coada sa lungă; lângă el se afla Stea de Leopard, lidera Clanului Râului, privindu-le nerăbdătoare pe pisicile de jos. Labă de Frunză îl văzu pe Stea de Foc sărind şi el în vârf, alăturându-se celor două pisici.

— Unde este liderul Clanului Umbrelor? strigă Stea de Leopard. Stea Neagră, ce mai aştepţi?

— Acum vin!

Un motan solid şi alb, cu labe negre, trecu printre pisici, nu departe de Labă de Frunză. Se ghemui la baza pietrei şi sări pentru a ajunge lângă liderul Clanului Râului.

De îndată ce labele lui atinseră piatra, Stea de Leopard îşi dădu capul pe spate şi scoase un urlet. Deodată, zgomotul din luminiş se opri şi fiecare pisică întoarse privirea către Piatra Mare. Aruncându-i o privire prietenoasă, Coadă de Pană se aşeză lângă Labă de Frunză, iar aceasta se încălzi lângă tânăra războinică.

— Pisici din toate Clanurile, bine aţi venit! se auzi Stea Înaltă, cel mai bătrân dintre liderii Clanurilor, care se mută în faţa Pietrei Mari, ridicându-şi vocea pentru a se adresa adunării de pisici. Cine va vorbi primul? continuă el, privindu-i pe ceilalţi lideri.

— Eu voi vorbi, răspunse Stea de Foc.

Acesta făcu un pas înainte, iar blana lui roşcată devenise argintie în lumina lunii.

Labă de Frunză îşi ascultă tatăl vestind apariţia viezurelui de la Pietrele Şerpilor. Nu a făcut vâlvă; creatura nu

avea să se mute de acolo pe teritoriul altui Clan în timp ce pădurea era plină de pradă.

— Și avem un nou războinic, continuă Stea de Foc. Ucenicul Clanului Tunetului, Labă de Măcriș, și-a luat numele de războinic Coadă de Măcriș.

Un murmur de apreciere trecu prin luminiș. Coadă de Măcriș era cunoscută în rândul altor Clanuri. Ea mersese la mai multe Adunări decât ucenicii de rând. Labă de Frunză o zări stând dreaptă și mândră lângă Furtună de Nisip.

Stea de Foc făcu un pas înapoi, iar Stea Neagră îi luă locul. Preluase conducerea Clanului Umbrelor după moartea lui Stea de Tigru. Sub conducerea sa, Clanul era mult mai de încredere acum, deși încă se considera că vântul rece bate prin inimile pisicilor acestui Clan și le întunecă gândurile.

— Clanul Umbrelor este puternic și prada este din belșug, anunță Stea Neagră. Multe dintre bălțile noastre au secat din cauza căldurii, dar încă mai avem suficientă apă de băut.

Privirea sa trecu sfidător peste mulțime, iar Labă de Frunză se gândi că, și în situația în care Clanul lui ar fi rămas doar cu o picătură de apă, Stea Neagră n-ar fi recunoscut niciodată la Adunare.

Stea Înaltă dădu din coadă către Stea de Leopard, invitând-o să vorbească, dar ea se retrase, cedându-i locul. Liderul Clanului Vântului ezită un moment, iar Labă de Frunză simți îngrijorarea în privirea lui.

— Tot ce a spus Stea Neagră despre căldura primăverii este adevărat, începu el. Au trecut multe zile de când pădurea n-a mai văzut ploaie, iar pârâurile de pe teritoriul

Clanului Vântului au fost secate complet săptămâna asta. Nu mai avem apă deloc.

— Dar râul este granița teritoriului vostru, strigă o pisică din umbrele de sub Piatra Mare.

Întinzându-și gâtul să vadă cine este, Labă de Frunză îl recunoscu pe Blană de Toamnă, secundul Clanului Umbrelor.

— Râul trece printr-o vale adâncă, cu versanți prăpăstioși pe întreaga noastră graniță, răspunse Stea Înaltă. Este prea periculos să mergem acolo. Războinicii au încercat, iar Mustăcioară a căzut, dar, mulțumită Clanului Stelelor, nu a fost rănit. Puii și bătrânii nu se pot cățăra. Suferă mult și mi-e teamă că unii dintre puii mai tineri vor muri.

— Puii și bătrânii nu pot mesteca iarbă ca să ia umezeala? sugeră o altă pisică.

— Iarba este uscată, clătină din cap Stea Înaltă. Vă spun, nu mai avem apă pe teritoriul nostru. Întorcându-se către liderul Clanului Râului, mieună: Stea de Leopard, în numele Clanului Stelelor, permite-ne, te rog, să venim pe teritoriul vostru pentru a bea apă din râu.

Stea de Leopard stătea lângă liderul Clanului Vântului, cu blana ei aurie fluturând în lumina lunii.

— Apa din râu e mică, avertiză ea. Nu am scăpat nici noi de efectul secetei.

— Dar e mai mult decât aveți nevoie, răspunse Stea Înaltă, cu disperare în glas.

— Așa este, dădu din cap Stea de Leopard. Venind către marginea pietrei, privi în jos către luminiș și întrebă: Războinicii mei, voi ce părere aveți? Picior de Ceață?

Secundul Clanului Râului se ridică, dar înainte de a apuca să vorbească, una dintre pisicile din Clanul ei spuse:

— Nu putem avea încredere în ei! Dacă lăsăm Clanul Vântului cu o labă pe teritoriul nostru, ne vor lua și prada, și apa.

Labă de Frunză îl vedea pe cel care vorbea, un motan negru, aflat la câteva lungimi de vulpe de ea, dar nu îl recunoscu din primul moment.

— Acela e Gheară Neagră, îi șopti Coadă de Pană. E loial Clanului, dar...

Se opri aici pentru că nu voia să spună ceva rău despre un tovarăș de Clan, evident.

Picior de Ceață se întoarse și îl fixă pe Gheară Neagră cu privirea ei albastră.

— Uiți de câte ori Clanul Râului a avut nevoie de ajutor din partea celorlalte Clanuri, mieună ea. Dacă nu ne-ar fi ajutat, n-am mai fi aici acum. Eu zic să le permitem. Avem apă destulă, continuă ea către Stea de Leopard.

În luminiș se așternuse tăcerea, în timp ce pisicile așteptau ca Stea de Leopard să ia o decizie.

— Bine, Stea Înaltă, mieună ea în cele din urmă. Clanul tău poate intra pe teritoriul nostru pentru a bea apă din râu, mai jos de podul Două-Picioare. Dar nu veți intra mai mult și nu aveți voie să luați pradă.

Stea Înaltă își plecă ușor capul, iar Labă de Frunză auzi ușurarea din vocea sa în timp ce spunea:

— Stea de Leopard, Clanul Râului primește mulțumirile noastre, de la cel mai bătrân la cel mai mic pui. Ne-ai salvat Clanul.

— Seceta nu va dura la nesfârșit și veți avea apă în teritoriul vostru cât de curând. Vom discuta la următoarea Adunare, adăugă Stea de Leopard.

— Sunt sigur că așa va fi, mormăi Dungă Cenușie. La cum o cunosc pe Stea de Leopard, va face Clanul Vântului să plătească într-un fel sau altul pentru ajutorul oferit.

— Să sperăm că până atunci Clanul Stelelor ne va trimite apă, mieună Stea Înaltă, făcând un pas înapoi pentru a o lăsa pe Stea de Leopard să vorbească Adunării.

Curiozitatea lui Labă de Frunză crescu, întrebându-se dacă avea să afle ce anume o îngrijora pe Picior de Ceață mai devreme. La început, însă, veștile primite de la liderul Clanului Râului nu erau deloc remarcabile: s-au născut niște pui, iar Două-Picioare au lăsat niște gunoaie lângă râu, care au atras șobolani, uciși de Gheară Neagră și de Blană de Furtună. Auzind numele fiului său, Dungă Cenușie părea atât de mândru și de entuziast, în timp ce Blană de Furtună bătea pământul cu labele, cu urechile lăsate, în semn de stânjeneală.

Stea de Leopard continuă:

— Unii dintre voi i-ați cunoscut pe ucenicii noștri, Labă de Șoim și Labă de Molie. Acum sunt războinici și vor fi cunoscuți sub numele de Șoim de Zăpadă și Aripă de Molie.

Pisicile din jurul lui Labă de Frunză își întinseră gâturile pentru a-i vedea pe războinicii numiți de liderul Clanului Râului; Labă de Frunză se întoarse pentru a privi, dar nu-i putea distinge în mulțime. Murmurul de bun-venit tradițional pentru toți noii războinici izbucni în momentul anunțului, dar, spre surpriza lui Labă de Frunză, se amesteca cu câteva urlete străinii, care veneau de la pisici ale Clanului Râului.

Stea de Leopard privi în jos de pe piatră și potoli zgomotul cu o lovitură din coadă.

— Aud proteste? întrebă ea furioasă. Foarte bine, vă voi spune totul, ca să înceteze toate zvonurile o dată pentru

totdeauna. Acum șase luni, la începutul primăverii, o pisică vagaboandă a venit la Clanul Râului cu cei doi pui ai ei. Numele ei era Sașa, iar nașterea puilor o slăbise atât de mult încât avea nevoie de ajutor pentru vânătoare și îngrijirea celor mici. Într-o perioadă se gândise să se alăture Clanului Râului, iar noi am fi acceptat-o ca războinică, dar în final a decis că respectarea codul războinicilor nu era un stil de viață potrivit pentru ea. Ne-a părăsit, dar puii ei au ales să rămână.

Din rândul pisicilor aflate în jurul pietrei se auzi un val de proteste. O voce se ridică deasupra celorlalte:

— Pisici vagaboande? Într-un Clan? A înnebunit Clanul Râului?

Dungă Cenușie o privi întrebător pe Picior de Ceață, care ridică din umeri.

— Sunt războinici buni, murmură ea, apărându-se.

Stea de Leopard nu făcu nicio încercare de a potoli zgomotul, ci doar privi ca o stană de piatră până se opri de la sine.

— Sunt pisici puternice și tinere, au învățat foarte bine ce înseamnă să fii războinic, mieună ea când putu fi auzită. Au jurat să-și apere Clanul cu prețul vieții, la fel ca și voi. O parte din războinicii Clanului Umbrelor au fost și ei vagabonzi odată, nu-i așa? adăugă ea privindu-l pe Stea Neagră.

Înainte ca acesta să răspundă, își îndreptă privirea către Stea de Foc și continuă:

– Și dacă o pisică de casă poate deveni lider al Clanului, de ce pisicile vagaboande nu pot deveni războinici?

— Are dreptate, acceptă Dungă Cenușie.

Stea de Foc își apropie capul de Stea de Leopard:

— Adevărat, mieună el. Voi fi fericit să le văd pe aceste pisici ținându-și promisiunea ca membri loiali ai Clanului lor.

Stea de Leopard dădu din cap drept răspuns; cuvintele lui o mulțumeau.

— Asta te îngrijora, Picior de Ceață? întrebă Dungă Cenușie. Nu-i mare lucru dacă s-au potolit așa.

— Știu, oftă Picior de Ceață. Și știu că eu ar trebui să fiu ultima care să critice un războinic pentru că s-a născut în afara Clanului său, dar...

— Știai că Stea Albastră, mama lui Picior de Ceață, a fost liderul Clanului vostru? îi șopti Coadă de Pană lui Labă de Frunză.

Labă de Frunză dădu din cap aprobator.

— Dar Stea de Leopard nu v-a spus totul, continuă Picior de Ceață.

Războinica gri-albăstrie se opri în timp ce Stea de Leopard luă din nou cuvântul:

— Aripă de Molie are un rol special în Clanul nostru, explică ea. Blană de Nămol, pisica noastră vraci, este bătrână și a venit timpul să-și ia un ucenic.

De data asta, vocea ei era complet înecată de urletele de protest. Cei trei lideri ai celorlalte Clanuri se strânseră în vârful Pietrei Mari pentru niște discuții ce urmau probabil să fie destul de aprinse. Stea Înaltă, evident, nu voia să vorbească după ce Stea de Leopard acceptase să-i permită accesul la râu, iar la sfârșit luă cuvântul Stea Neagră:

— Sunt gata să accept că o pisică vagaboandă poate învăța destul din codul nostru pentru a deveni războinic, spuse el. Dar o pisică-vraci? Ce știu vagabonzii despre Clanul Stelelor? Va fi acceptată de Clanul Stelelor?

— *Asta* mă deranjează, mormăi Picior de Ceață către Dungă Cenușie.

Labă de Frunză simți un fior străbătându-i tot trupul. Își amintea de propria sa convingere de când era pui, că era dreptul ei să le vindece și să le facă pe celelalte pisici din Clan să se simtă mai bine și să interpreteze semnele Clanului Stelelor. *Aripă de Molie simțea la fel?* Labă de Frunză încă se mai întreba... *Putea* ea să simtă la fel, dacă nu se născuse în Clan? Chiar și Colț Galben, care fusese pisică-vraci înainte de Blană Fumurie, era născută în pădure, deși nu făcuse mereu parte din Clanul Tunetului.

Vocile din luminiș deveneau un ecou al întrebărilor lui Stea Neagră. La baza stâncii, un bătrân motan maroniu se ridică pe labe și așteptă să se facă liniște; era Blană de Nămol, pisica-vraci a Clanului Râului.

În timp ce zgomotul se potolea, el ridică vocea.

— Aripă de Molie este o pisică tânără și talentată, mieună el. Dar pentru că a fost pisică vagaboandă, aștept de la Clanul Stelelor un semn care să-mi spună că este pisica-vraci potrivită pentru Clanul Râului. Odată ce voi primi acel semn, o voi duce la Gura Mamei la pătrar de lună. Dacă acționez fără binecuvântarea Clanului Stelelor, atunci vă veți putea plânge, dar până atunci, nu.

Se așeză iar jos, nervos, cu mustățile tremurând.

Mulțimea se împrăștiase, iar Labă de Frunză o putea vedea pe tânăra pisică de lângă el. Era foarte frumoasă, cu ochi lucitori de chihlimbar, o față triunghiulară și o blană lungă aurie, cu dungi.

— Aceea este Aripă de Molie? șopti ea către Coadă de Pană.

— Da, răspunse Coadă de Pană, lingând-o rapid pe Labă de Frunză pe ureche. După ce liderii termină de vorbit, iti fac cunoștință cu ea, dacă vrei. Este prietenoasă odată ce ajungi să o cunoști.

Labă de Frunză aprobă din cap. Era sigură că Blană de Nămol urma să primească repede un semn că Aripă de Molie putea fi acceptată. Nu mai existau alți ucenici de pisică-vraci în pădure și își dorea să se împrietenească cu una ca ea, cu cineva cu care putea vorbi despre pregătire și despre misterele Clanului Stelelor care îi erau dezvăluite pas cu pas.

Protestele se opriră după discursul lui Blană de Nămol si pentru că Stea de Leopard nu mai avea nimic de spus, Stea Înaltă consideră că Adunarea este încheiată.

Coadă de Pană începu să se agite.

— Hai, înainte de a pleca!

În timp ce Labă de Frunză o urma prin luminiș pe războinica din Clanul Râului, simțea deja o simpatie pentru Aripă de Molie. Judecând după răspunsul celorlalte pisici din această seară, era clar că ușor nu-i va fi înainte de a fi acceptată cu adevărat de Clanul ei.

Adunarea se încheia, iar pisicile începuseră să-și caute tovarășii de Clan. Gheară de Mărăcine privea în jur după sora lui, Blană Roșcată. Nu o văzuse și se întreba dacă fusese și ea prezentă.

Îl văzu pe Stea de Foc oprindu-se în fața unui tânăr motan tărcat care stătea lângă Blană de Nămol, pisica-vraci a Clanului Râului.

— Felicitări, Șoim de Zăpadă, mieună Stea de Foc. Sunt sigur că vei fi un războinic bun.

Deci acela este Șoim de Zăpadă, se gândi cu interes Gheară de Mărăcine, ridicându-și urechile. *Pisica vagaboandă din Clanul Râului.*

— Mulțumesc, Stea de Foc, răspunse noul războinic. Voi face tot ce pot pentru a servi Clanul.

— Sunt sigur că așa va fi! Stea de Foc îl atinse pe Șoim de Zăpadă cu vârful cozii pe umăr, în semn de încurajare. Nu băga în seamă toată agitația asta. Totul se va uita peste o lună.

Merse mai departe, iar Șoim de Zăpadă își ridică ușor capul pentru a se uita după el. Gheară de Mărăcine nu-și putu reține un fior când zări ochii motanului, de un albastru ca de gheață, care păreau să privească prin liderul Clanului Tunetului ca și cum ar fi fost făcut din fum.

— Mare Clan al Stelelor, spuse el cu voce tare. N-aș vrea să-l întâlnesc în bătălie.

— Pe cine?

Gheară de Mărăcine se întoarse și o văzu pe Blană Roșcată chiar în spatele lui.

— Aici erai! exclamă el. Te-am căutat peste tot, mieună el, după care îi răspunse la întrebare: Șoim de Zăpadă. Pare periculos.

Blană Roșcată ridică din umeri.

— Și tu ești periculos. Și eu sunt. Asta înseamnă să fii războinic. Toată chestia asta care se întâmplă la lună plină poate fi distrusă cu o lovitură de gheară. Și a fost, în trecut.

Gheară de Mărăcine aprobă din cap.

— Adevărat. Și ce mai faci, Blană Roșcată? Cum e viața în Clanul Umbrelor?

— E destul de bună, răspunse Blană Roșcată destul de nesigură. Uite, voiam să te întreb ceva.

Gheară de Mărăcine se așeză și ciuli atent urechile, așteptând.

— Am avut un vis ciudat într-o noapte..., continuă Blană Roșcată.

— Ce? exclamă el, fără să se poată abține, iar ochii verzi ai lui Blană Roșcată începură să lucească alarmați. Continuă, mieună el, forțându-se să fie calm. Spune-mi despre vis.

— Eram într-un luminiș din pădure, începu Blană Roșcată, dar n-am recunoscut locul exact. Acolo era o pisică neagră care stătea pe o piatră, cred că era Steaua Nopții. Știi, liderul Clanului Umbrelor de dinaintea tatălui nostru? Cred... cred că dacă spiritele din Clanul Stelelor ar trimite o pisică la Clanul Umbrelor, aceea n-ar fi Stea de Tigru.

— Ce ți-a spus? întrebă Gheară de Mărăcine, știind deja care va fi răspunsul surorii sale.

— Mi-a spus că se va abate o năpastă asupra pădurii, iar o nouă profeție va trebui împlinită. Am fost aleasă să mă întâlnesc cu alte trei pisici la luna nouă și să ascult ce ne va spune miezul de noapte.

Gheară de Mărăcine o privi fix, cu blana înghețată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Blană Roșcată. De ce arăți așa?

— Pentru că am avut și eu exact același vis, numai că pisica ce mi-a vorbit era Stea Albastră.

Blană Roșcată clipi și fratele ei văzu cum o trece un fior prin blană. Ea mieună:

— Ai spus vreunei alte pisici despre vis?

Gheară de Mărăcine își scutură capul.

— N-am știut ce să cred. La început, ca să fiu sincer, am crezut că mi se trage de la ceea ce am mâncat. Adică, de

ce mi-ar trimite mie Clanul Stelelor o viziune ca asta, în loc să-i trimită lui Stea de Foc sau lui Blană Fumurie?

— Și eu m-am gândit la fel, aprobă sora lui. Și mă așteptam ca celelalte pisici să fie din Clanul Umbrelor, iar atunci când nimeni altcineva n-a zis nimic...

— Știu, și eu. M-am gândit că trebuie să fie din Clanul Tunetului. Dar se pare că am greșit.

Gheară de Mărăcine privi prin luminiș. Adunarea se termina, iar pisicile începeau să plece. În ciuda protestelor cu privire la Șoim de Zăpadă și Aripă de Molie, atmosfera generală era veselă. Nicio altă pisică nu părea că primise vise cu vești rele. Ce problemă urma să apară și, dacă apărea, ce puteau face el și Blană Roșcată?

— Ce crezi că ar trebui să facem acum?

Cuvintele lui Blană Roșcată erau un ecou al propriilor lui gânduri.

— Dacă visul a fost adevărat, atunci trebuie să-l fi avut și alte două pisici, răspunse Gheară de Mărăcine. Adică una din fiecare Clan. Ar trebui să aflăm cine.

— A, da, spuse Blană Roșcată în batjocură. Vei merge în teritoriile Clanului Vântului sau ale Clanului Râului și vei întreba fiecare pisică în parte dacă a avut un vis dubios? Eu, nu. Vor crede că suntem nebuni, dacă nu ne vor băga ghearele în urechi mai întâi.

— Și ce propui, atunci?

— Trebuie să ne întâlnim la luna nouă, mieună Blană Roșcată gânditoare. Steaua Nopții nu a zis unde, dar trebuie să fie aici, la Patru Stejari. Nu mai există alt loc în care pisicile din cele patru Clanuri să se întâlnească.

— Deci crezi că ar trebui să venim aici la luna nouă?

— Doar dacă n-ai o idee mai bună.

Gheară de Mărăcine dădu din cap.

— Sper ca și celelalte pisici să facă la fel. Dacă... dacă visul e adevărat, desigur.

Se opri, auzind o pisică chemându-l, și se întoarse pentru a-l vedea pe Stea de Foc la mică distanță, împreună cu alte pisici din Clanul Tunetului adunate în jurul lui.

— Este timpul să plecăm, spuse Stea de Foc.

— Vin acum! mieună rapid, întorcându-se către Blană Roșcată. La luna nouă, atunci. Nu spune nimic altor pisici. Și să avem încredere în Clanul Stelelor că ceilalți vor veni.

Blană Roșcată dădu din cap și dispăru în tufișuri, urmată de tovarășii ei de Clan. Gheară de Mărăcine se grăbi să i se alăture lui Stea de Foc, sperând că șocul și teama nu i se vor citi pe față. Încercase să uite visul, dar dacă și Blană Roșcată îl avusese, atunci nu putea decât să-l ia în serios. Nenorocirea se apropia și el nu știa ce să facă, nici nu înțelegea cum ar putea miezul nopții să îi spună ceva.

Oh, Clan al Stelelor, mieună el încet. *Sper că știți ce faceți.*

CAPITOLUL 4

Gheară de Mărăcine ieși din vizuina războinicilor și privi către luminiș. Trecuse o săptămână și încă nu plouase. Aerul era fierbinte și sufocant în toată pădurea. Izvoarele de lângă tabără secaseră, așa că întreg Clanul era nevoit să meargă până la pârâul care curgea dincolo de Patru Stejari pentru a lua apă. Din fericire, curgea adânc prin solul pietros și nu seca nici în timpul celei mai călduroase veri.

După Adunare, somnul lui Gheară de Mărăcine nu mai era la fel de liniștit și în fiecare dimineață, când se trezea, se lupta cu gândul că ceva îngrozitor s-a întâmplat taberei în timpul nopții. Dar totul părea la fel de liniștit ca în ziua precedentă. În această dimineață, Labă Albă și Labă de Chițcan exersau mișcări de luptă în fața vizuinii ucenicilor. Blană de Șoarece ieși din tunel cu o veveriță în bot, urmată de ucenicul ei, Labă de Păianjen, și de Mustață de Ploaie, care avea, de asemenea, pradă. Stea de Foc și Dungă Cenușie stăteau de vorbă la baza Pietrei Înalte, în timp ce Labă de Veveriță și Blană Pământie ascultau în apropiere.

Stea de Foc îl salută pe Gheară de Mărăcine cu coada.

— Ești dispus să mergi într-o patrulă suplimentară? întrebă el. Vreau să verificăm granița cu Clanul Umbrelor, în caz că le vine ideea să treacă la noi pentru a lua apă.

— Dar Stea Neagră a spus despre Clanul său că are suficientă apă, îi aminti Gheară de Mărăcine.

Urechile lui Stea de Foc tremurară ușor.

— Adevărat, dar să nu credem întotdeauna ce spun liderii Clanurilor la Adunări. Și, în plus, nu am avut niciodată încredere în Stea Neagră. Dacă se gândește că avem pradă mai bogată în teritoriile noastre, cu siguranță va trimite războinici care să se servească.

Dungă Cenușie mormăi aprobator:

— De luni bune, Clanul Umbrelor a fost liniștit. Cred că vor începe să creeze probleme.

— Mă gândeam... Gheară de Mărăcine se opri, rușinat de obiecția pe care voia să o aducă ordinului liderului.

Gheară de Mărăcine trase adânc aer în piept. Nu prea mai avea cale de întors acum, în ciuda privirii pătrunzătoare pe care i-o aruncă Labă de Veveriță pentru că îndrăznise să nu fie de acord cu tatăl ei.

— Cred că, dacă vor fi probleme, acestea vor fi mai degrabă create de Clanul Vântului, se aventură el. Dacă teritoriul lor e așa de uscat precum a spus Stea Înaltă, atunci nu mai au nici pradă.

— Clanul Vântului! izbucni Labă de Veveriță. Gheară de Mărăcine, tu chiar ai minte de șoarece? Clanul Râului a oferit Clanului Vântului permisiunea de a bea din râu, deci dacă vor fura prada de undeva, va fi de la Clanul Râului.

— Și teritoriul Clanului Râului este foarte îngust, între râu și granița noastră, răspunse Gheară de Mărăcine.

Dacă cei din Clanul Vântului vânează, prada ar putea ajunge ușor în teritoriul nostru.

— Te crezi așa deștept! spuse Labă de Veveriță sărind în picioare, cu blana zburlită. Stea de Foc ți-a ordonat să verifici granița Clanului Umbrelor și ar trebui să faci ce ți se spune.

— Desigur, tu nu ai încălcat niciodată ordinele unui războinic, nu? îi spuse Blană Pământie, ironic.

Labă de Veveriță își ignoră mentorul.

— Clanul Umbrelor a creat tot timpul probleme, insistă ea. Dar acum suntem prieteni cu Clanul Vântului.

Gheară de Mărăcine era din ce în ce mai furios. Desigur, nu voia să se îndoiască de autoritatea lui Stea de Foc. Era eroul care salvase pădurea de ambițiile cumplite ale lui Stea de Tigru și ale pisicilor vagaboande care îl urmaseră. Nicio pisică nu avea să mai fie ca el. Dar Gheară de Mărăcine chiar credea că cei din Clanul Tunetului ar trebui să ia în serios o posibilă amenințare din partea Clanului Vântului. Ar fi vrut să discute cu Stea de Foc, dar era imposibil din moment ce Labă de Veveriță contrazicea tot ceea ce spunea el.

— Tu crezi că știi totul, îi spuse el, făcând un pas spre ea. Mă asculți un moment?

Se feri, încercând să evite laba care se îndrepta spre el, cu ghearele scoase, până când ultima fărâmă de stăpânire de sine îl părăsi. Se ghemui, gata să sară la ea, cu coada tremurând. *Dacă Labă de Veveriță vrea bătaie, o va primi!*

Dar înainte ca vreuna dintre pisici să atace, Stea de Foc se băgă între ele.

— Destul! mârâi el.

Gheară de Mărăcine îngheță. Ridicându-se, se linse pe piept și murmură:

— Iartă-mă, Stea de Foc!

Labă de Veveriță stătea în tăcere, aruncându-i o privire rebelă, până când Blană Pământie îi spuse:

— Deci?

— Iartă-mă, mormăi Labă de Veveriță care continuă, fără să se poată abține: dar părerea mea este că tot are minte de șoarece.

— De fapt, cred că are dreptate, nu? mieună Blană Pământie către Stea de Foc. Sunt de acord că cei din Clanul Umbrelor au creat și vor crea întotdeauna probleme, dar nu crezi că cei din Clanul Vântului, dacă zăresc un șoarece de câmp suculent sau o veveriță pe partea graniței noastre, vor fi tentați să atace?

— Probabil ai dreptate, acceptă Stea de Foc. În cazul ăsta, Gheară de Mărăcine, ar fi bine să iei o patrulă pe linia graniței cu Clanul Râului, până la Patru Stejari. Blană Pământie, tu și Labă de Veveriță puteți merge cu el. Și sper că *vă veți înțelege*, adăugă, fixând-o cu privirea mai întâi pe fiica sa și apoi pe Gheară de Mărăcine.

— Da, Stea de Foc, răspunse Gheară de Mărăcine, ușurat că scăpase așa ușor după ce aproape că o făcuse una cu pământul pe Labă de Veveriță.

— Adică, două patrule, mieună Dungă Cenușie, vesel. O să găsesc mai multe pisici care să meargă cu mine la granița cu Clanul Umbrelor, continuă el, după care dispăru în vizuina războinicilor.

Stea de Foc dădu din cap către Blană Pământie, oferindu-i autoritate asupra patrulei, și plecă de cealaltă parte a Pietre Înalte, spre vizuina sa.

— Bine, să mergem, mieună Blană Pământie.

Porni către tunel, privind înapoi către Labă de Veveriță, care nu se mișcase din loc.

— Acum ce mai e?

— Nu e drept, mormăi Labă de Veveriță. Nu vreau să patrulez cu *el*.

Gheară de Mărăcine își dădu ochii peste cap, dar avu bunul-simț de a nu începe cearta din nou.

— Atunci nu trebuia să spui ce ai spus, îi zise Blană Pământie ucenicei sale. Mai devreme sau mai târziu va trebui să înveți că uneori e mai bine să taci, continuă, făcând câțiva pași înapoi și privind-o aspru.

Labă de Veveriță eliberă un oftat zgomotos.

— Dar se pare că eu trebuie să tac *mereu*.

— Vezi, ai înțeles, spuse Blană Pământie dându-i afectuos cu coada peste ureche. Haideți, o să reîmprospătăm marcajele cu miros și, dacă avem noroc, o să dăm și peste niște șoareci.

Labă de Veveriță prinse un șoarece gras la Pietrele Însorite, ceea ce o binedispuse din nou. Gheară de Mărăcine trebuia să accepte că era un vânător eficient, urmărindu-și prada cu răbdare și ametind-o cu o singură lovitură.

— Blană Pământie, sunt *lihnită*, anunță ea. Pot acum să mănânc?

Mentorul ei ezită pentru o clipă, apoi dădu aprobator din cap.

— Clanul a fost hrănit, răspunse el. Și nu-i o patrulă de vânătoare.

Labă de Veveriță îi aruncă o privire lui Gheară de Mărăcine în timp ce se așeză lângă pradă și luă o îmbucătură.

— Mmmm, delicios..., mormăi ea. Apoi se opri și împinse rămășițele șoarecelui către Gheară de Mărăcine: vrei?

Gheară de Mărăcine era pe punctul de a-i spune că își poate prinde și singur prada, dar realiză că Labă de Veveriță încerca să fie prietenoasă.

— Mulțumesc, mieună el, luând o gură.

Blană Pământie sări de pe piatră.

— Ați terminat de înfulecat? începu el. Labă de Veveriță, ce miroși?

— Adică... în afară de șoareci? mieună Labă de Veveriță sărind în picioare și gustând aerul. Clanul Râului, miros puternic și proaspăt, răspunse rapid, simțind vântul care sufla din direcția acestora.

— Bine, spuse Blană Pământie mulțumit. A trecut o patrulă. N-are treabă cu noi.

Și nici urmă de Clanul Vântului, își spuse Gheară de Mărăcine în gând, în timp ce mergeau. Asta nu însemna că îndoielile lui nu erau fondate. Nu se aștepta să vadă pisicile lor atât de departe în aval, cu întreaga lungime a teritoriului Clanului Tunetului departe de graniță.

În timp ce se apropiau de Patru Stejari și treceau de podul de Două-Picioare, cele trei pisici se opriră să observe povârnișul. Briza dispăruse, iar aerul era liniștit și plin de miros de pisici.

— Clanul Vântului și Clanul Râului, mieună Gheară de Mărăcine, în șoaptă, către Blană Pământie.

Războinicul mai vârstnic aprobă.

— Dar au voie să meargă la râu, îi aminti el. Nu-i semn că ne-au încălcat teritoriul.

— Așa, deci!

Ca de obicei, Labă de Veveriță nu se putu abține de la comentarii.

Gheară de Mărăcine dădu din umeri, spunându-și că ar fi mai bine să tacă. Nu voia să aibă probleme cu Clanul Vântului.

Blană Pământie se îndrepta către Patru Stejari când Gheară de Mărăcine prinse un alt miros; cel al Clanului Vântului, din nou, dar mult mai puternic și mai proaspăt decât înainte. Neîndrăznind să strige, îi făcea semne disperate lui Blană Pământie cu coada, îndreptând urechile în direcția din care credea că vine mirosul. Blană Pământie se ghemui în iarba înaltă și atrase atenția tovarășilor lui să facă același lucru.

Vă rog, Clan al Stelelor, imploră Gheară de Mărăcine, *n-o lăsați pe Labă de Veveriță să facă vreo remarcă isteață!*

Dar ucenica rămase tăcută, lipită de pământ, privind tufișurile de ferigă spre care arătase Gheară de Mărăcine. Pentru un timp, singurul sunet era murmurul râului din apropiere. Apoi, doar un sunet uscat, iar o pisică maronie ieși dintre ferigi înainte de a se furișa în luminiș, la câteva lungimi de coadă distanță pe partea de graniță a Clanului Tunetului. Gheară de Mărăcine îl recunoscu pe Gheară de Nămol, secundul Clanului Vântului. Era urmat de Mustăcioară și de o pisică mai mică, gri închis, pe care Gheară de Mărăcine nu o văzuse niciodată. Era probabil un ucenic, și ținea în fălci un șoarece de câmp.

Privind înapoi, Gheară de Nămol murmură:

— Către graniță. Miros pisici din Clanul Tunetului.

— Nu mă surprinde deloc, urlă Blană Pământie, ieșind din iarbă.

Gheară de Nămol făcu un pas înapoi și deschise botul, arătându-și colții. Imediat, Gheară de Mărăcine sări pentru a

sta lângă colegul său de Clan, iar Labă de Veveriță ieși pe partea cealaltă a mentorului ei.

— Ce căutați pe teritoriul nostru? întrebă Blană Pământie. De fapt, întrebarea asta nici nu-și mai are rostul.

— Nu furăm pradă, răspunse Gheară de Nămol.

— Atunci, ce-i aia? întrebă Labă de Veveriță, îndreptându-și coada către șoarecele pe care ucenicul îl ținea în bot.

— Șoarecele ăsta nu aparține Clanului Tunetului, explică Mustăcioară. A fugit peste granită de la Clanul Râului.

Mustăcioară era un vechi prieten de-ai lui Stea de Foc și acum părea de-a dreptul rușinat că fusese prins astfel pe teritoriul Clanului Tunetului.

— Chiar dacă e adevărat, furați de la Clanul Râului, arătă Gheară de Mărăcine. Vi s-a permis doar să beți din râu, nu să luați și pradă.

Ucenicul gri-negru lăsă șoarecele jos și se aruncă asupra lui Gheară de Mărăcine.

— Vezi-ți de treaba ta! spuse el.

Îl lovi pe Gheară de Mărăcine și îl dărâmă; Gheară de Mărăcine scoase un urlet de surprindere atunci când colții ucenicului îl apucară de gât. Învârtindu-se, reuși să-și bage ghearele în umărul acestuia, dar ucenicul gri-negru îi paralizează orice mișcare, zgâriindu-i burta cu picioarele din față. Cu un țipăt de furie, reuși să se elibereze și se avântă către gâtul adversarului.

În timp ce colții lui își găseau ținta, Gheară de Mărăcine îl zări pe Mustăcioară gata să dea cu laba. Se pregăti să se lupte cu ambele pisici, dar observă că războinicul Clanului Vântului îl lovise pe ucenic, iar acum stătea deasupra lui, privindu-l cu furie.

— Destul, Labă de Cioară! rânji el. Ataci un războinic al Clanului Tunetului când noi suntem cei care le încalcă teritoriul? Ce mai urmează?

Labă de Cioară îi aruncă o privire furioasă.

— A zis că suntem hoți!

— Și avea dreptate, nu?

Mustăcioară se întoarse către Blană Pământie, care stătea la câteva lungimi de vulpe depărtare. În timp ce Gheară de Mărăcine se punea pe picioare, văzu că războinicul Clanului Tunetului se așezase în fața lui Labă de Veveriță pentru ca ea să nu se arunce în luptă.

— Îmi pare rău, continuă Mustăcioară. Este un șoarece de pe teritoriul Clanului Râului și știu că n-ar fi trebuit să-l luăm, dar nu prea mai avem pradă pe teritoriile noastre. Bătrânii și puii sunt înfometați și... Se opri ca și cum ar fi spus deja prea multe. Ce vei face acum?

— Șoarecele e treaba voastră și a Clanului Râului, mieună rece Blană Pământie. Nu văd de ce i-aș spune lui Stea de Foc despre asta. Doar dacă se întâmplă din nou. Ieșiți de pe teritoriul nostru și rămâneți acolo.

Gheară de Nămol îl împinse pe Labă de Cioară, ajutându-l să se ridice. Secundul Clanului Vântului încă mai părea furios că fusese descoperit, iar Gheară de Mărăcine își dădu seama că nu-și ceruse scuze, așa cum făcuse Mustăcioară. Fără un cuvânt, se îndreptă către graniță, cu Mustăcioară după el. Labă de Cioară ezită, iar apoi, cu o privire sfidătoare, apucă șoarecele și plecă după tovarășii lui de Clan.

— Cred că nu se termină aici! îi spuse Labă de Veveriță lui Gheară de Mărăcine, cu o privire care trăda iritarea. Ești fericit acum, că ai avut dreptate?

— Eu n-am zis nimic, protestă Gheară de Mărăcine.

Labă de Veveriță nu răspunse, dar plecă fluturându-și coada. Gheară de Mărăcine se uită după ea, oftând. Și-ar fi dorit ca incidentul să nu fi avut loc. Tremura din tot corpul -- simțea acel dezastru inevitabil. Clanurile erau însetate și disperate dacă până și o pisică destul de cumsecade precum Mustăcioară era pregătită să intre pe teritoriile altora, să fure și să mintă. Căldura se așezase peste pădure ca o blană imensă, grea, sufocantă, și părea că fiecare ființă vie aștepta să izbucnească o furtună. Oare aceasta era năpasta din profeția Clanului Stelelor?

Următoarele zile și nopți, în timp ce luna devenea doar o crăpătură pe cer, păreau nesfârșite pentru Gheară de Mărăcine. Când se gândea la ceea ce se putea întâmpla la Patru Stejari, în urma întâlnirii lui cu Blană Roșcată, i se ridica fiecare fir de blană. Vor veni și pisicile din celelalte Clanuri? Și ce anume urma să fie dezvăluit la miez de noapte? Poate Clanul Stelelor va veni și va vorbi cu ei...

Se lăsase noaptea, iar luna dispăruse complet. Doar stelele din Blana Argintie mai străluceau. Gheară de Mărăcine nu avu nicio problemă în a-și găsi drumul prin tunel și prin vâlcea. Frunzele foșneau când el trecea prin tufișuri de la o pată de umbră la alta, încercând să calce cât mai ușor, ca și cum ar fi urmărit un șoarece. Se temea că unii dintre războinicii Clanului Tunetului puteau fi pe-afară chiar și la ora aceea târzie, în noapte. Nu voia să fie văzut și nici să explice unde mergea. Nu spusese niciunei pisici despre visul lui și știa că Stea de Foc nu ar fi de acord să se întâlnească cu pisici din alte Clanuri la Patru Stejari, neprotejat de armistițiul de la lună plină.

Aerul era rece acum.

Pământul avea un miros înecăcios. Plantele cădeau sau zăceau uscate pe sol. Întreaga pădure cerșea ploaia ca un pui flămând. Dacă n-avea să plouă curând, nu doar Clanul Vântului ar fi rămas fără apă, ci și toate celelalte Clanuri.

Luminișul era gol când Gheară de Mărăcine ajunse la Patru Stejari. Părțile laterale ale Pietrei Mari luceau în lumina stelelor, iar frunzele celor patru stejari fosneau încet. Gheară de Mărăcine se cutremură. Era atât de obișnuit să vadă valea plină de pisici, încât i se părea acum mult mai ciudată, mult mai mare, și cu atât de multe umbre inexplicabile. Avea impresia că trecuse în tărâmul mistic al Clanului Stelelor.

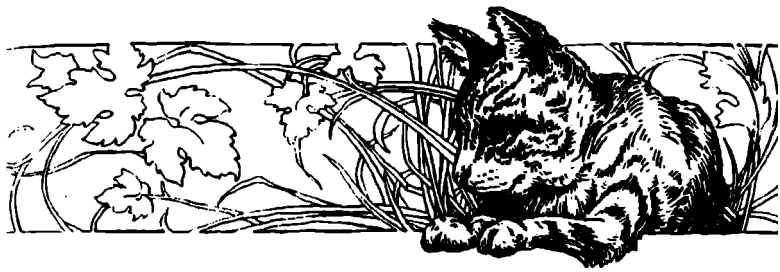
Merse în luminiș și se așeză la baza Pietrei Mari. Ținea urechile ciulite pentru a prinde și cel mai vag sunet și fiecare nerv din vârful cozii până la urechi era întins. Cine erau celelalte pisici? Clipele treceau, iar așteptarea sa se transforma în teamă. Nici măcar Blană Roșcată nu ajunsese. Poate că se răzgândise sau poate că nu acesta era locul de întâlnire.

La un moment dat, pe la jumătatea văii, observă mișcare în tufișuri. Gheară de Mărăcine deveni și mai temător. Vântul sufla dinspre el, așa că nu putea identifica niciun miros; din direcția din care venea, putea fi o pisică a Clanului Râului sau a Clanului Vântului.

Urmări mișcarea din priviri până la un tufiș de ferigă de la baza văii. Frunzele fosniră și o pisică ieși în luminiș.

Gheară de Mărăcine se holbă, înghețat pentru o secundă, apoi sări în picioare, cu blana de pe gât zburlită de furie.

— Labă de Veveriță!

CAPITOLUL 5

Gheară de Mărăcine se furișă prin luminiș până când ajunse față în față cu ucenica.

— Ce faci aici? scuipă el.

— Salut, Gheară de Mărăcine, spuse Labă de Veveriță încercând să pară calmă, însă ochii ei lucitori îi trădau entuziasmul. Nu puteam dormi și te-am văzut când ai plecat, așa că te-am urmărit, continuă ea scoțând un mic tors de încântare. M-am descurcat bine, nu? Nu ai știut că eram acolo, prin pădure.

Asta era adevărat, deși Gheară de Mărăcine mai curând ar fi murit decât să-i spună că era impresionat. Scoase un mârâit și, pentru câteva secunde, simți nevoia să se arunce peste pisica roșcovană și să-i șteargă grimasa de pe față cu ghearele.

— De ce nu-ți vezi de treaba ta?

Pisica își îngustă ochii.

— E treaba oricărei pisici atunci când un războinic al Clanului se furișează noaptea din tabără.

— Nu mă furișam, protestă Gheară de Mărăcine, simțindu-se vinovat.

— A, nu? îi reproșă Labă de Veveriță. Pleci din tabără, vii direct aici, la Patru Stejari, și aștepți, ca și cum fiecare războinic din pădure va sări la gâtul tău. Nu-mi spune că te bucuri de această noapte minunată!

— Nu trebuie să-ți dau explicații. N-are nimic de-a face cu tine, Labă de Veveriță. De ce nu te duci acasă?

Gheară de Mărăcine simțea disperarea din propria voce; tot ce voia era să scape de enervanta ucenică până când apăreau pisicile din celelalte Clanuri. Ea nu spusese nimic despre vis, deci era imposibil să-l fi avut. Nu avea dreptul să fie acolo și să afle despre profeție, dacă într-adevăr urma să se întâmple ceva.

— Nu, spuse Labă de Veveriță așezându-se și ducându-și coada peste labele din față, în timp ce-l privea pe Gheară de Mărăcine cu ochii ei mari și verzi. Nu plec până nu aflu ce se întâmplă.

Gheară de Mărăcine bombăni de frustrare, sărind în sus când auzi o voce în spatele lui:

— Ce caută ea aici?

Era Blană Roșcată, care ieșea din spatele Pietrei Mari. Merse peste luminiș și o privi cu ochii mici pe Labă de Veveriță.

— Credeam că nu mai spunem altor pisici...

Gheară de Mărăcine simți cum îl furnică blana.

— Nu i-am zis. M-a văzut plecând și m-a urmărit.

— Și foarte bine am făcut, răspunse Labă de Veveriță ridicându-se și întâlnind privirea lui Blană Roșcată, cu urechile lipite de cap. Ieși pe furiș noaptea și vii aici să te întâlnești cu războinica Clanului Umbrelor! Ce-o să creadă Stea de Foc când o să-i spun?

Gheară de Mărăcine avea o senzație de rău. Poate că ar fi trebuit să-i spună de la început despre vis lui Stea de Foc, dar acum era prea târziu.

— Ascultă, mieună el repede. Blană Roșcată nu este orice războinică a Clanului Umbrelor. Este sora mea. Știi și tu asta, așa cum știu toate pisicile. Nu plănuim nimic necurat.

— Atunci de ce vă întâlniți în secret? ceru să afle Labă de Veveriță.

Gheară de Mărăcine căuta un răspuns când Blană Roșcată îl întrerupse, indicând versantul cu coada.

— Uite!

Gheară de Mărăcine zări ceva gri mișcându-se printre tufișuri și o secundă mai târziu Coadă de Pană și Blană de Furtună păși în luminiș. Aruncară o privire în jur, dar când Coadă de Pană le observă pe celelalte pisici, se îndreptă în grabă către ele.

— Am avut dreptate! exclamă ea, oprindu-se în fața lui Gheară de Mărăcine și a celor două pisici, extrem de mirată și de neliniștită. Ați avut și voi visul? Noi suntem cei patru?

— Eu și Blană Roșcată am avut visul, răspunse Gheară de Mărăcine.

— Ce vis? întrebă Labă de Veveriță.

— Visul de la Clanul Stelelor, care ne transmite că vine o năpastă.

Coadă de Pană părea mai nesigură, iar privirea îi trecea de la o pisică la alta.

— Ați avut amândoi visul? întrebă Gheară de Mărăcine, privindu-l pe războinicul Clanului Râului în timp ce acesta o ajungea din urmă pe sora lui.

Blană de Furtună dădu din cap.

— Nu, doar Coadă de Pană.

— M-a speriat foarte tare, mărturisi Coadă de Pană. Nu am putut nici să mănânc, nici să dorm din cauza lui. Blană de Furtună și-a dat seama că e ceva în neregulă și m-a bătut la cap până i-am povestit visul. Am decis să vin la Patru Stejari în noaptea asta, la luna nouă, iar Blană de Furtună nu m-a lăsat să vin singură. Îl linse cu prietenie pe fratele ei. El... n-a vrut să am probleme. Dar nu voi avea, nu? Adică, ne cunoaștem cu toții.

— Nu te încrede așa de ușor în orice pisică, mieună Blană de Furtună. Nu-mi place să ne întâlnim cu pisici din alte Clanuri în secret. Nu asta ne spune codul războinicilor.

— Dar fiecare dintre noi are un mesaj de la Clanul Stelelor, interveni Blană Roșcată. Stea Albastră l-a vizitat pe Gheară de Mărăcine și Steaua Nopții a venit la mine.

— Și eu l-am văzut pe Inimă de Stejar, mieună Coadă de Pană. Mi-a spus că o mare nenorocire se abate asupra pădurii și că trebuie să mă întâlnesc cu alte trei pisici ca să ascult ce are de zis miezul de noapte.

— Și mie mi s-a spus același lucru, confirmă Blană Roșcată. Și, cu un tremur din urechi către Blană de Furtună, adăugă: Nici mie nu-mi place, dar ar fi bine să așteptăm și să vedem ce vrea Clanul Stelelor.

— La miez de noapte, bănuiesc, mieună Blană de Furtună, privind către stele. Nu mai durează mult.

Inima lui Gheară de Mărăcine se frânse când observă că ochii lui Labă de Veveriță devin din ce în ce mai mari.

— Adică cei din Clanul Stelelor v-au spus să vă întâlniți aici? izbucni tânăra pisică. Și tot ei spun că vor fi probleme? Ce fel de probleme?

— Nu știm, răspunse Coadă de Pană. Cel puțin, Inimă de Stejar nu mi-a spus...

Se opri. Părea tulburată, dar Gheară de Mărăcine și Blană Roșcată dădură din capete, arătând că nici lor nu le spuseseră nimic despre asta pisicile din vis.

Ochii lui Blană de Furtună se îngustară.

— Colega ta de Clan n-a avut visul, mieună el către Gheară de Mărăcine. Ce caută aici?

— Nici tu nu l-ai avut, ripostă Labă de Veveriță, fără a-i fi teamă să-i țină piept războinicului din Clanul Râului. Am dreptul să fiu aici la fel cum îl ai și tu.

— Doar că tu n-ai fost invitată, mârâi Gheară de Mărăcine.

— Atunci, gonește-o! sugeră Blană Roșcată. Te ajut și eu.

Cu blana zburlită, Labă de Veveriță făcu un pas către războinica din Clanul Umbrelor.

— Doar să mă atingi...

Gheară de Mărăcine oftă.

— Dacă o gonim acum, se va duce direct la Stea de Foc, mieună el. A auzit aproape totul, deci poate să rămână.

Labă de Veveriță rânji satisfăcută și se așeză. Scoase limba, se linse pe labă și începu să-și spele fața, cu calm.

— Serios, Gheară de Mărăcine, mârâi Blană Roșcată. Trebuia să fii mai atent. Să lași un ucenic să te urmărească...

— Ce se întâmplă? se auzi din spatele lor o nouă voce, ascuțită și agresivă. Nu se poate. Șchiopul mi-a zis că ar trebui să fim doar patru.

Gheară de Mărăcine sări și privi în jur. Ochii îi deveniră mici și furioși când recunoscu pisica cu blana gri-închis, picioare zvelte și cap mic.

— Tu! scuipă el.

La câteva lungimi de vulpe distanță se afla ucenicul Clanului Vântului, Labă de Cioară, care încălcase teritoriul Clanului Tunetului și furase un șoarece.

— Da, eu, i-o întoarse el, cu blana zburlită ca și cum ar fi putut sări în orice moment pentru a porni o luptă, fără niciun pic de teamă.

Blană Roșcată ciuli urechile.

— Asta e pisica din Clanul Vântului? întrebă ea, privindu-l sfidătoare, de sus până jos, pe Labă de Cioară. E un specimen subdezvoltat, nu?

— E un ucenic, explică Gheară de Mărăcine în timp ce Labă de Cioară rânjea. Numele lui e Labă de Cioară.

O privi pe Labă de Veveriță, dorindu-și să nu sufle vreun cuvânt cu privire la incidentul cu șoarecele. Clanul Vântului trebuia să fie judecat pentru furt de pradă, dar nu prin provocarea unei lupte aici, ci așa cum se cuvenea, la Adunare. La urma urmelor, ce făceau ei era deja în afara codului războinicilor. Labă de Veveriță zvâcni din vârful cozii, dar, spre ușurarea lui Gheară de Mărăcine, nu spuse nimic.

— Ai avut și tu visul? întrebă Coadă de Pană.

Gheară de Mărăcine vedea cum teama i se risipește din ochii albaștri, ca și cum și-ar fi luat curajul din certitudinea că visele sunt adevărate.

Labă de Cioară aprobă scurt din cap.

— Am vorbit cu fostul nostru secund, Șchiopul, mieună el. Mi-a spus să mă întâlnesc cu alte trei pisici la luna nouă.

— Atunci suntem o pisică din fiecare Clan, răspunse Coadă de Pană. Suntem cu toții aici.

— Acum trebuie doar să așteptăm miezul de noapte, adăugă Gheară de Mărăcine.

— Știi despre ce e vorba? întrebă Labă de Cioară adresându-i-se direct lui Coadă de Pană și întorcând spatele la Gheară de Mărăcine.

— Dacă mă întrebați pe mine, mieună Labă de Veveriță înainte de a-i permite lui Coadă de Pană să răspundă, n-aș crede așa repede în visele astea. Dacă chiar va veni o năpastă, credeți că cei din Clanul Stelelor ar veni la voi, înaintea liderilor de Clanuri și a pisicilor-vraci?

— Atunci, cum îți explici? întrebă Gheară de Mărăcine, din ce în ce mai defensiv, pentru că avusese aceleași dubii pe care le dezvăluia acum Labă de Veveriță. De ce am avut cu toții același vis?

— Poate că v-ați îmbuibat cu prea multă pradă? sugeră Labă de Veveriță.

Labă de Cioară se învârtea în jurul cozii și rânjea.

— Cine ți-a cerut ție părerea? întrebă el.

— Am dreptul să spun ce vreau, îi aruncă Labă de Veveriță. N-am nevoie de permisiunea ta. Nici măcar nu ești războinic.

— Nici tu, izbucni pisica gri-închis. Tu ce cauți aici, până la urmă? N-ai avut visul. Nimeni nu te vrea aici.

Gheară de Mărăcine își deschise fălcile să o apere pe Labă de Veveriță. Chiar dacă îl enervase pentru că îl urmărise, nu era treaba lui Labă de Cioară să-i spună ce să facă. Apoi își dădu seama că Labă de Veveriță n-avea nevoie de ajutorul lui. Cu limba ei ascuțită, era pregătită să se apere și singură.

— Nu-i văd să se îngrămădească să te salute nici pe tine, mârâi ea.

Labă de Cioară scuipă, cu urechile lipite de cap și cu furie în ochi.

— N-are rost să ne enervăm, începu Coadă de Pană.

Pisica cea mică și neagră o ignoră. Dând din coadă într-o parte și în alta, sări către Labă de Veveriță. O secundă mai târziu, sări și Gheară de Mărăcine, lovindu-l și împingându-l pe spate înainte ca ghearele lui să o atingă.

— Înapoi, scuipă el, lipindu-l pe Labă de Cioară de pământ cu o labă pe gât.

Nu credea că ucenicul Clanului Vântului ar fi început o bătaie acum, când așteptau un mesaj de la Clanul Stelelor legat de profeția din visul lor. Dacă Clanul Stelelor chiar i-a ales pe ei pentru a avea un destin misterios, atunci nu aveau să-l împlinească luptându-se între ei.

Deși era încă furios, flacăra bătăliei se stinse în ochii lui Labă de Cioară. Gheară de Mărăcine îl lăsă să se ridice. Întoarse spatele și începu să-și spele blana.

— Da, mulțumesc mult! Pot să mă lupt și singură.

Gheară de Mărăcine nu era surprins să o vadă pe Labă de Veveriță privindu-l cu aceeași ostilitate ca și Labă de Cioară.

— Nu ne batem aici, spuse el, oftând. Sunt lucruri mai importante la care trebuie să ne gândim. Și dacă visele sunt adevărate, Clanul Stelelor vrea ca toate Clanurile să colaboreze.

Privi prin luminiș, sperând ca o pisică din Clanul Stelelor să apară și să le spună ce ar trebui să facă, înainte de a începe o luptă pe care n-ar mai putea-o opri. Dar Blana Argintie lucea doar peste luminișul în care se aflau ei. Nu se simțea decât mirosul obișnuit al nopții, al plantelor și al prăzii îndepărtate, nu se auzea nimic altceva decât oftatul vântului printre ramurile stejarilor.

— Cred că e trecut de miezul nopții acum, mieună Blană Roșcată. Nu cred că cei din Clanul Stelelor mai vin.

Coadă de Pană se întoarse pentru a privi luminișul, iar ochii ei albaștri se umplură iar de teamă.

— Dar trebuie să vină! De ce am avut cu toții același vis dacă nu e adevărat?

— Atunci de ce nu se întâmplă nimic? o întrebă Blană Roșcată. Suntem aici, la întâlnirea de la luna nouă, așa cum ne-a spus Clanul Stelelor. Nu putem să facem mai mult.

— Am fost proști că am venit, spuse Labă de Cioară privindu-l cu răutate. Visele nu înseamnă nimic. Nu-i nicio profeție, niciun pericol. Și chiar dacă ar fi, codul războinicilor ar fi suficient pentru a apăra pădurea. Mă duc înapoi în tabără, aruncă el peste umăr ultimele cuvinte și începu să se furișeze pe un versant de pe partea Clanului Vântului.

— Du-te sănătos, urlă Labă de Veveriță după el.

O ignoră și un moment mai târziu dispăru în tufișuri.

— Blană Roșcată are dreptate. Nu se întâmplă nimic, mieună Blană de Furtună. Am putea pleca. Hai, Coadă de Pană!

— Un moment, mieună Gheară de Mărăcine. Poate că am înțeles greșit. Poate că cei din Clanul Stelelor s-au înfuriat din cauza luptelor noastre. Nu putem să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic, că nu am avut visele acelea. Ar trebui să decidem ce facem în continuare.

— Ce putem face? întrebă Blană Roșcată, dând din coadă înspre Labă de Veveriță. Poate că ea are dreptate. De ce ne-ar alege Clanul Stelelor pe noi și nu pe liderii noștri?

— Nu știu, dar cred că noi suntem *aleșii*, mieună încet Coadă de Pană. Poate n-am înțeles noi totul. Probabil ne vor mai trimite un vis ca să ne explice...

— Poate, spuse fratele ei, fără să pară prea convins.

— Să venim la următoarea Adunare, sugeră Gheară de Mărăcine. Poate până atunci mai primim niște semne.

— Labă de Cioară nu va ști să ne găsească, murmură Coadă de Pană, privind locul din tufișuri unde dispăruse ucenicul Clanului Vântului.

— Nu-i mare pierdere, remarcă Blană de Furtună, dar văzând privirea surorii sale adăugă: putem să ne uităm după el când vine să bea apă de la râu. Dacă îl vedem, îi transmitem mesajul.

— Bine, atunci așa rămâne, mieună Blană Roșcată. Ne vedem la Adunare.

— Și ce le spunem Clanurilor noastre? întrebă Blană de Furtună. Este împotriva codului războinicilor să le ascundem lucruri.

— Clanul Stelelor nu a spus că visul trebuie să rămână secret, adăugă Blană Roșcată.

— Știu, dar... Coadă de Pană ezită și apoi continuă: simt că e greșit să vorbim despre asta.

Gheară de Mărăcine știa că Blană de Furtună și Blană Roșcată aveau dreptate; deja se simțea destul de vinovat că nu le spusese nimic despre vis lui Stea de Foc și lui Blană Fumurie. În același timp, era de acord cu Coadă de Pană, că trebuie să tacă.

— Nu sunt sigur, mieună el. Să zicem că liderii noștri ne-ar interzice să ne mai întâlnim. Am putea ajunge să avem de ales între a respecta decizia lor și a respecta mesajul Clanului Stelelor. Conștient de privirile celorlalți, continuă cu onestitate: Nu știm destule încât să le spunem. Să așteptăm măcar până la următoarea Adunare. Poate până atunci avem alte semne și le putem explica totul.

Coadă de Pană aprobă imediat, vizibil ușurată, iar după o pauză, aprobă și Blană de Furtună.

— Dar numai până la următoarea Adunare, mieună Blană Roșcată. Dacă până atunci nu aflăm mai multe, va trebui să-i spun lui Stea Neagră. Bine, am plecat, încheie ea întinzându-se, cu spatele arcuit și labele din față întinse.

Gheară de Mărăcine își atinse nasul de cel al surorii sale în semn de rămas-bun, simțindu-i mirosul familiar.

— Faptul că am fost aleși amândoi, frate și soră, trebuie să însemne ceva, murmură el.

— Poate, spuse Blană Roșcată, deși ochii ei verzi nu păreau convinși. Celelalte pisici nu sunt rude, continuă, lingându-l pe Gheară de Mărăcine pe ureche cu un gest de rară afecțiune. Cu voia Clanului Stelelor, ne vom vedea la Adunare.

Gheară de Mărăcine o privi cum sare prin luminiș, înainte de a se întoarce către Labă de Veveriță.

— Hai, mieună el. Am câteva lucruri să-ți spun.

Labă de Veveriță ridică din umeri și porni către teritoriul Clanului Tunetului.

Urându-le „noapte bună" lui Coadă de Pană și lui Blană de Furtună, Gheară de Mărăcine plecă după ea, pe versant. Când ieși din vale, o briză caldă îl lovi în față, zburlindu-i blana și întorcând pe dos frunzele copacilor. Norii începuseră să se adune deasupra lui, ascunzând lumina din Blana Argintie. Pădurea era tăcută și aerul era mai greu ca niciodată. Gheară de Mărăcine știa că venea, în sfârșit, furtuna.

Pe drumul către pârâu, Labă de Veveriță se opri și-l aștepta. Blana de pe spinare îi era relaxată și ochii ei verzi străluceau.

— A fost minunat! exclamă ea. Gheară de Mărăcine, trebuie să mă lași să vin cu tine la următoarea întâlnire, te rog! Nu am crezut niciodată că voi face parte dintr-o profeție a Clanului Stelelor.

— Nu faci parte din ea, mieună aspru Gheară de Mărăcine. Clanul Stelelor nu ți-a trimis ție visul.

— Dar știu despre ce e vorba, nu? Dacă Clanul Stelelor nu ar fi vrut ca eu să fiu implicată, m-ar fi împiedicat cumva să vin la Patru Stejari.

Labă de Veveriță se întoarse cu fața spre el, obligându-l să se oprească, și îl privi cu ochi rugători:

— Aș putea să ajut. Aș face orice mi-ai spune.

Gheară de Mărăcine nu-și putu stăpâni râsul.

— Și aricii pot zbura.

— Nu, așa voi face, promit. Ochii ei verzi deveniseră mai înguști. Și nu voi spune niciunei pisici. Poți să ai încredere în mine măcar de data asta.

Pentru câteva momente, Gheară de Mărăcine îi întoarse privirea. Știa că dacă îi va spune lui Stea de Foc ce se întâmplase, el urma să aibă mari probleme. Tăcerea ei era importantă.

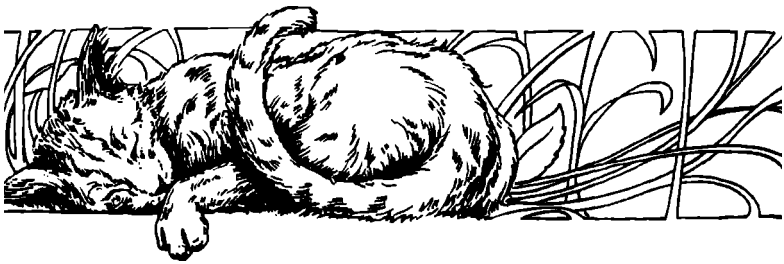
— Bine, acceptă el într-un final. Te anunț dacă se întâmplă ceva, dar numai dacă îți ții gura.

Coada lui Labă de Veveriță se ridică și ochii îi lucirăde încântare.

— Mulțumesc, Gheară de Mărăcine!

Motanul oftă. Cumva, simțea că înțelegerea pe care tocmai o făcuse avea să-i provoace probleme și mai mari. O urmă pe Labă de Veveriță în umbra care cădea sub copaci, simțind un fior de teamă la gândul că ceva nevăzut îi

urmărea. Dar pădurea din jurul lui nu era mai întunecată sau mai amenințătoare decât profeția primită doar pe jumătate. Dacă problemele aveau să vină peste pădure, atât de grave precum spunea Stea Albastră, atunci Gheară de Mărăcine se afla în pericolul de a face o greșeală fatală doar pentru că nu știa totul.

CAPITOLUL 6

Pe timpul întregii nopți, Labă de Frunză avusese un somn agitat, întrerupt de vise ciudate, aproape reale. La început a crezut că urmărește un miros până la Patru Stejari, fugind prin pădure pe o cărare invizibilă. Apoi visul se transformă și simți blana de pe gât și de pe umeri ridicându-i-se ca și cum s-ar fi confruntat cu un inamic, la câteva momente înainte de bătălie. Amenințarea trecu, dar acum se făcea din ce în ce mai frig, până când se trezi și simți frunzele de ferigă în care dormea, îngreunate de picăturile de ploaie; ploaia bătea ușor peste pădure.

Ridicându-se în picioare, fugi peste luminișul mic, înconjurat de ferigi, și se adăposti în vizuina lui Blană Fumurie. Pisica-vraci dormea profund în culcușul ei de mușchi de lângă peretele din spate și nu se mișcă atunci când Labă de Frunză intră, scuturându-și apa din blană.

Tânăra ucenică clipi și căscă în timp ce privea luminișul. Deasupra ei putea observa conturul negru al copacilor pe cerul care devenea tot mai cenușiu, odată cu prima lumină a dimineții. Pe de o parte, se bucura că lunga

secetă se termina odată cu acest potop de care pădurea avea atâta nevoie, iar pe de alta, nu-și putea lua gândul de la visele ei și ce ar fi putut însemna ele. Oare Clanul Stelelor îi trimitea un semn? Sau îi citise gândurile lui Labă de Veveriță? Nu ar fi fost pentru prima dată când sora ei ar fi făcut ceva fără să-i spună.

Labă de Frunză scoase un oftat prelung. Oricât de puțin îi plăcea ideea, era aproape convinsă că Labă de Veveriță se strecurase afară din tabără pentru a vâna noaptea, trimițându-i lui Labă de Frunză imaginile alergării ei prin pădure. Nu avea cum să meargă într-o patrulă oficială. Ce fel de probleme ar putea avea Labă de Veveriță dacă ar afla Stea de Foc?

Labă de Frunză stătea ghemuită. Observă că ploaia se domolea și că norii își pierdeau conturul lor întunecat, micșorându-se din ce în ce mai tare în imensitatea cerului. Aruncă o ultimă privire către Blană Fumurie, care dormea, și se strecură din nou afară, ignorând apa care îi pătrundea în blană în timp ce trecea prin tunelul de ferigă către luminișul cel mare. Dacă ar fi găsit-o repede pe Labă de Veveriță, poate ar fi putut s-o ajute să ascundă orice făcea.

Dar când ajunse la luminiș, nu era nici urmă de sora sa. Ceilalți trei ucenici ieșiseră din vizuina lor și săreau veseli peste o băltoacă care se formase în pământul ars de soare. Cei trei pui ai lui Nor de Frunză ieșiseră din vizuină, făcând ochii mari în timp ce priveau mirați această apă ciudată care căzuse din cer. Nor de Frunză îi privea cu mândrie cum se joacă în apă, miorlăind de încântare când picăturile strălucitoare le săreau din lăbuțe.

Labă de Frunză îi privi pentru un moment, apoi se întoarse când auzi o mișcare la gura tunelului. O *patrulă de*

vânătoare de dimineață, se întrebă ea, *pe care a prins-o ploaia? Sau este Labă de Veverită, care se întoarce după plecarea ei nepermisă?*

Realiză apoi că nou-venitul nu avea mirosul Clanului Tunetului. Inspiră adânc pentru a scoate un strigăt de alertă înainte de a recunoaște blana neagră și lucioasă: era Labă Neagră, care fusese odată ucenic în Clanul Tunetului, dar trăia acum singuratic într-un grajd al unor Două-Picioare, la marginea teritoriului Clanului Vântului. Labă de Frunză îl întâlnise o dată, în călătoria ei către Pietrele Înalte, alături de Blană Fumurie. Locuind așa de aproape de Două-Picioare, Labă Neagră vâna mai mult noaptea și putea călători prin pădure chiar și în cea mai neagră noapte. El era cel care-i putea spune lui Labă de Frunză dacă vreun ucenic al Clanului Tunetului vâna prin pădure înainte de răsărit.

Vizitatorul trecu încet prin luminiș, ocolind cele mai adânci bălți și ridicându-și delicat labele pentru a-și scutura apa.

— Salut. Labă de Frunză, nu? mieună Labă Neagră, îndreptându-și urechile către ea. Ce furtună! Aș fi fost ud leoarcă dacă n-aș fi găsit adăpost în trunchiul gol al unui copac. Totuși, pădurea are nevoie de ploaie.

Labă de Frunză îi întoarse politicos salutul. Încerca să găsească cuvintele potrivite pentru a-l întreba dacă a văzut-o pe Labă de Veverită pe drumul către tabără, când un strigăt vesel o întrerupse.

— Hei, Labă Neagră!

Labă Albă și Labă de Chițcan săreau prin luminiș către ei. Puii lui Nor de Frunză îi urmară, abandonând jocul cu picăturile de ploaie.

Cel mai mare dintre cei trei pui alunecă până în fața lui Labă Neagră și îl adulmecă strașnic.

— Pisică nouă, mormăi el. Miros nou.

Singuraticul își plecă ușor capul în semn de salut, mișcându-și vârful cozii înainte și înapoi.

— Pui de Laur, acesta este Labă Neagră, îi spuse Labă de Chițcan. Locuiește la ferma unor Două-Picioare și mănâncă mai mulți șoareci decât ați văzut voi trei în viața voastră.

Ochii de chihlimbar ai lui Pui de Laur se măriră:

— În fiecare zi?

— Da, spuse solemn Labă Albă. În fiecare zi.

— Vreau și eu să merg acolo, mieună micul pui cenușiu. Putem să mergem? Acum?

— Când o să mai crești, Pui de Mesteacăn, îi promise Nor de Frunză, venind către ei. Bine ai venit, Labă Neagră! Mă bucur să... Pui de Laur! Pui de Brad! Opriți-vă imediat!

Cei doi pui tărcați maronii îi atacaseră coada lui Labă Neagră și o băteau cu lăbuțele întinse. Labă Neagră se strâmbă ușor.

— Nu faceți asta, puișorilor, le reproșă el cu blândețe. E coada mea, nu un șoarece.

— Labă Neagră, îmi pare rău, mieună Nor de Frunză. Încă n-au învățat să se comporte frumos.

— Nu-ți face griji, Nor de Frunză, răspunse Labă Neagră, deși își trase coada mai aproape de el, încercând să se protejeze. Așa sunt puii.

— Și puii ăștia au stat afară cam mult, spuse Nor de Frunză dând din coadă și adunându-i pe cei trei pui, pentru a-i duce înapoi către vizuină. Spuneți-i „la revedere" lui Labă Neagră.

Puii mieunară „la revedere" și plecară.

— Cu ce te putem ajuta, Labă Neagră? întrebă Labă Albă, politicos. Dorești niște pradă?

— Nu, am mâncat înainte de a pleca de acasă, mulțumesc, răspunse pisica neagră. Am venit să-l văd pe Stea de Foc. Este pe aici?

— Cred că este în vizuina lui, îi spuse Labă de Chițcan. Să te duc acolo?

— Nu, îl duc eu, mieună Labă de Frunză. Devenise din ce în ce mai nerăbdătoare să-l întrebe pe singuratic dacă o văzuse pe Labă de Veveriță în drumul lui prin pădure. Chiar atunci, Gheară de Spin, mentorul lui Labă de Chițcan, ieși din vizuina războinicilor. Labă de Frunză își îndreptă urechile către el. Te caută mentorul tău? îl întrebă pe Labă de Chițcan.

În timp ce vorbea, Gheară de Spin îl chemă pe Labă de Chițcan, iar ucenicul o zbughi, luându-și rămas-bun. Labă Albă spuse și ea „la revedere" și merse să-l întâlnească pe Blană de Ferigă la grămada de pradă.

Deodată, ramurile de mărăcini care formau tunelul începură să se miște, iar Labă de Frunză fu cuprinsă de un sentiment de ușurare când o văzu pe Labă de Veveriță ieșind, trăgând un iepure prin noroi. Labă de Frunză făcu câțiva pași către ea, dar apoi își aminti de cel care venise să-i vorbească și se întoarse către el.

— Este sora ta, nu? mieună Labă Neagră. Mergi și vorbește cu ea, dacă vrei. Pot să găsesc singur drumul spre vizuina lui Stea de Foc.

Ușurată, Labă de Frunză sări către sora ei, care se îndreptă spre tunelul de ferigă. Văzând-o, Labă de Veveriță se opri și așteptă, lăsând la picioare iepurele plin de noroi. Ploaia îi lipise blana lui Labă de Veveriță, dar ochii îi străluceau victorioși.

— Nu-i rău, nu? anunță ea, arătând către prada sa. E pentru tine și pentru Blană Fumurie.

— Unde ai fost? întrebă Labă de Frunză. Mi-am făcut griji pentru tine.

— De ce? întrebă uimită Labă de Veveriță. Unde credeai că am fost? Eu... m-am strecurat să vânez ceva când s-a mai domolit ploaia. Și ai putea măcar să spui mulțumesc.

Ridicând iepurele, se strecură printre ferigile care duceau la luminișul pisicii-vraci fără a mai aștepta ca Labă de Frunză să-i răspundă. Labă de Frunză o urmă mai încet, neștiind dacă să se simtă ușurată sau furioasă. Pentru prima dată, avea sentimentul straniu că Labă de Veveriță o mințea. Dacă într-adevăr ghicise gândurile surorii sale, atunci Labă de Veveriță făcuse mai mult decât să se strecoare afară din tabără pentru a urmări un iepure.

Când ieși în luminiș, văzu că Labă de Veveriță deja lăsase iepurele la gura vizuinii lui Blană Fumurie. Sora ei își mirosi prada și mieună:

— Poți măcar să spui că am făcut treabă bună la vânătoare, spuse ea indignată, fără să o privească în ochi pe Labă de Frunză.

— Așa e, aprobă Labă de Frunză. Este uriaș! Mai ales că ai avut o noapte așa de grea, adăugă ea.

Labă de Veveriță îngheță; doar ochii ei verzi încă se mai mișcau.

— Cine-a spus că a fost grea?

— Sunt sigură de asta. Ai fost trează toată noaptea. Ce s-a întâmplat? A fost mai mult decât o scurtă vânătoare, știu asta.

Labă de Veveriță lăsă privirea în pământ.

— A, am mâncat o broască seara târziu, mormăi ea. Cred că nu mi-a picat bine, asta-i tot.

Labă de Frunză își scoase ghearele și săpă în pământul înmuiat de ploaie. Se lupta să-și păstreze calmul. Știa că Labă de Veveriță o minte și o parte din ea ar fi vrut să se plângă ca un pui: *Ești sora mea! Ar trebui să ai încredere în mine!*

— A, o broască! mieună ea. Trebuia să vii la mine să-ți dau niște ierburi de mestecat.

— Da, păi..., nu m-am gândit, spuse Labă de Veveriță, zgâriind pământul cu laba ei albă. Mă simt bine acum. Nu a fost atât de rău...

Labă de Frunză văzu în privirea ei vinovată cât devenise de neliniștită, dar simțea că nu-i pasă. De ce mințea Labă de Veveriță?

Privi cu ușurare în jur și o văzu pe Blană Fumurie ieșind în gura vizuinii. Blana ei cenușie era ciufulită și ținea în bot un pachet învelit în frunze.

— Pradă, după cum văd, mieună ea, lăsând pachetul jos. Labă de Veveriță, este un iepure splendid! Mulțumesc!

Labă de Veveriță se linse pe umăr, cu ochii strălucind la cuvintele de laudă ale pisicii-vraci. Dar încă evita privirea surorii sale.

Blană Fumurie luă din nou pachetul și merse cu greu prin luminiș pentru a-l pune în fața lui Labă de Frunză. Cu multe anotimpuri în urmă, când era ucenica lui Stea de Foc, își rănise piciorul din spate într-un accident pe Calea Tunetului. Nu și-a mai putut continua ucenicia ca războinică, dar în timp ce se recupera sub îngrijirea lui Colț Galben, pisica-vraci a Clanului Tunetului, descoperise o nouă cale de urmat în slujba Clanului.

— Labă de Frunză, du-i asta lui Coadă Tărcată, te rog, mieună Blană Fumurie. Sunt semințe de mac și o vor ajuta să doarmă, pentru că o dor foarte tare dinții. Spune-i să nu exagereze!

— Da, Blană Fumurie.

Labă de Frunză ridică pachetul și se grăbi să iasă din luminiș, aruncându-i o ultimă privire surorii sale. Nu prea mai îndrăznea să-i mai pună alte întrebări, iar sora ei încă refuza să o privească. Labă de Frunză simțea cum fiecare fir de blană i se ridică întrebându-se ce anume se întâmplase de se ajunsese la situația asta tensionată dintre ele.

— Apă! Ajutor! Apă peste tot! Înoată!

Gheară de Mărăcine urlă, apoi se înecă pentru că un val de apă sărată îi inundă gura, lovindu-i blana și trăgându-l în jos. Labele lui se zbăteau din greu, iar el se lupta să-și țină capul la suprafață. Întinse gâtul, încercând să găsească linia stufului care, se gândea el, marca celălalt mal, dar tot ce putea vedea erau valuri nesfârșite, albastre-verzui. La orizont observă soarele care se scufunda în valuri ca într-o baltă de foc, cu ultimele raze trasând o linie de sânge care se întindea până la el. Apoi, un val îi acoperi din nou capul și apa rece și sărată îi inundă iar gura. *Mă înec!* se plânse el încet în timp ce se lupta să supraviețuiască. *Clanul Stelelor să mă ajute!*

Capul îi ieși la suprafață și un curent puternic îl întoarse cu picioarele din spate atârnându-i neajutorate sub el. Simțea că se înează și încerca să mai găsească o gură de aer. Privi în sus către un perete de piatră de culoarea nisipului. Fusese tras în văgăună? Nu, aceste stânci erau și mai mari. La baza lor, valurile intrau într-o gaură neagră,

împrejmuită de pietre crestate care o făceau să arate ca o gură căscată, cu dinți. Teama lui Gheară de Mărăcine se amplifică atunci când realiză că apa îl ducea către fălcile de piatră. *Nu! Nu!* urlă el. *Ajutor!*

Panica îl făcea să lovească haotic în toate direcțiile, iar blana udă îl trăgea în jos. Valurile îl împingeau înainte, făcându-l să se lovească de pietre; acum, gura neagră se afla deasupra lui, scuipând spumă sărată, ca și cum urma să-l înghită de viu...

Apoi ochii i se deschiseră și deasupra lui văzu frunze, în locul stâncilor abrupte; se sprijinea pe nisipul căptușit cu mușchi, nu se îneca într-o apă fără fund. Gheară de Mărăcine zăcea tremurând ușurat, dându-și seama că se afla în culcușul său din vizuina războinicilor. Tunetul valurilor deveni goana vântului printre ramurile de deasupra capului său; apa se scursese printre frunzele dense și formase un mic pârâu rece pe blana de pe gâtul lui. Știu că, în sfârșit, venise ploaia. Gâtul îl durea ca și cum ar fi înghițit un râu întreg de apă sărată, iar gura îi era uscată.

Gheară de Mărăcine se ridică, neliniștit. Blană Pământie își ridică ușor capul și mormăi:

— Ce-i cu tine? De ce faci atâta gălăgie și nu ne lași să dormim?

— Scuze, mieună Gheară de Mărăcine.

Începu să-și curețe mușchiul de pe blană, cu inima galopând, gata să-i sară din piept. Se simțea moleșit și epuizat, ca și cum s-ar fi luptat de-adevăratelea să se salveze din valurile stranii ale acelei ape sărate. Lumina din vizuină devenea din ce în ce mai puternică, ceea ce-l făcea să creadă că soarele răsărise. Se ridică în picioare și își scoase capul dintre

crengi, clipind în vreme ce căuta o baltă din care să-și potolească setea.

O briză proaspătă împingea norii de pe cer. În fața lui Gheară de Mărăcine se afla luminișul, plin de lumina gălbuie a soarelui la răsărit, reflectată din bălțile formate pe pământ și din picăturile care atârnau de fiecare creangă și ramură de ferigă. Întreaga pădure părea că se hrănește cu apa dătătoare de viață, iar copacii păreau că-și ridică frunzele prăfuite pentru a prinde fiecare picătură strălucitoare.

— Mulțumim Clanului Stelelor! mieună Blană de Șoarece ieșind din vizuină alături de Gheară de Mărăcine. Aproape că uitasem cum miroase ploaia.

Gheară de Mărăcine se împletici prin luminiș către o baltă de la baza Pietrei Înalte, unde își lăsă capul în jos și lipăi, încercând să scape de gustul de sare pe care-l avea în gură. Nu-și imaginase niciodată că apa ar putea avea acel gust; ca și alte pisici, mai linsese uneori sarea de pe suprafața pietrelor sau îi simțise gustul în sângele prăzii, dar amintirea acelei ape atât de sărate îi făcea fiecare fir de blană să tremure.

O ultimă izbucnire a ploii făcu bălțile să tremure și îndepărtă senzația lipicioasă de sare din blana lui Gheară de Mărăcine. Ridicând capul pentru a se bucura de dușul rece, îl văzu pe Stea de Foc ieșind din vizuina sa de sub Piatra Înaltă și întorcându-se pentru a vorbi cu pisica aflată în spatele său. Gheară de Mărăcine constată cu surprindere că era Labă Neagră.

— Două-Picioare fac întotdeauna lucruri ciudate, spunea Stea de Foc apropiindu-se de Gheară de Mărăcine. Mulțumesc că ai bătut atâta cale să ne spui asta, dar nu cred că are de-a face cu noi.

Labă Neagră părea stânjenit.

— Știu că Două-Picioare acționează de multe ori fără motiv, dar nu am mai văzut așa ceva. Sunt mai mulți ca niciodată pe Calea Tunetului și merg pe margine cu blănurile lor strălucitoare, viu colorate. Sunt ca niște monștri, iar unii dintre ei sunt imenși!

— Da, Labă Neagră, așa ai spus, mieună Stea de Foc puțin nervos pe vechiul său prieten. Dar nu i-am văzut pe teritoriul nostru. Știi ce..., continuă, după care făcu o pauză și își lipi cu afecțiune botul de umărul lui Labă Neagră. O să anunț patrulele să urmărească orice lucru neobișnuit.

Labă Neagră își mișcă blana de pe umeri.

— Bănuiesc că asta e tot ce poți face.

— Și poți trece și pe la Clanul Vântului în drum spre casă, sugeră Stea de Foc. Ei sunt mai aproape decât noi de acea parte a Căii Tunetului, deci Stea Înaltă ar trebui să știe dacă se întâmplă ceva ciudat acolo.

-- Da, Stea de Foc, așa voi face.

— Așteaptă puțin, am o idee mai bună, mieună Stea de Foc. De ce să nu te însoțesc măcar o parte din drum? În același timp, aș putea lua o și patrulă la Patru Stejari. Stai aici, mă duc să-i iau pe Dungă Cenușie și pe Furtună de Nisip.

Sări în vizuina războinicilor fără a mai aștepta ca Labă Neagră să-i răspundă.

Când liderul Clanului dispăru, Labă Neagră îl văzu pe Gheară de Mărăcine și îl salută din cap.

— Salut, ce mai faci? mieună el. Cum merge cu prada?

— Bine. Totul e bine.

Gheară de Mărăcine era conștient că vocea încă îi tremura și nu fu surprins când Labă Neagră îl privi mai îndeaproape.

— Arăți ca și cum ai fi fost fugărit toată noaptea de o bandă de viezuri, mieună singuraticul. S-a întâmplat ceva?

— Nu s-a întâmplat nimic..., spuse Gheară de Mărăcine zgâriind pământul cu labele. Am avut un vis, asta-i tot.

Privirea lui Labă Neagră deveni mai înțelegătoare.

— Vrei să-mi povestești?

— Nu cred că are sens, murmură Gheară de Mărăcine. Urechile i se umplură din nou de sunetul apei sărate care se lovea de stânci și îi spuse totul lui Labă Neagră: marea întindere de apă, gustul sărat care îi umpluse gura, fălcile negre deschise din stâncă care amenințau să-l înghită și, cel mai alarmant, soarele care se scufunda într-o baltă de foc roșu ca sângele. Locul ăsta nu există, termină el. Nu știu de ce m-a afectat așa. Am destule pe cap, nu am nevoie și de asta, adăugă el.

Spre surprinderea lui, observă că Labă Neagră nu prea era de acord cu faptul că visul nu însemna nimic și nici cu faptul că locul nu exista decât în imaginația lui. În schimb, pisica neagră rămase tăcută pentru mult timp, cu ochii gânditori.

— Apă sărată, stânci, murmură el. Locul e adevărat, mieună după aceea. Am auzit de el, deși nu l-am văzut niciodată.

— Adevărat? Ce... ce vrei să spui? Gheară de Mărăcine îl privea fix, cu blana zburlită.

— Pisicile vagaboande mai vin pe la ferma de Două-Picioare, după ce călătoresc mult și au nevoie de adăpost pentru noapte și de câțiva șoareci în plus, explică Labă Neagră. Sunt pisici care au locuit acolo unde apune soarele. Ne-au spus, mie și lui Arpacaș, despre un loc în care există mai

multă apă decât ți-ai putea imagina, ca un râu care are doar un mal și este prea sărat ca să bei din el. În fiecare noapte înghite soarele într-o explozie de foc, sângerând în valuri fără zgomot.

Gheară de Mărăcine începu să tremure; cuvintele singuraticului îi amintiseră de visul său, care părea prea real acum. Era de-a dreptul tulburat.

— Da, am văzut locul în care se îneacă soarele. Și peștera întunecată cu dinți?

— Nu-ți pot spune nimic despre asta, răspunse Labă Neagră. Dar sigur visul ți-a fost trimis pentru un motiv. Ai răbdare, și poate Clanul Stelelor îți va arăta mai multe.

— Clanul Stelelor? întrebă Gheară de Mărăcine, simțind un gol în stomac.

— Tu crezi că ai putea visa un loc pe care nu l-ai văzut niciodată dacă nu ar fi voia Clanului Stelelor? spuse Labă Neagră, arătând spre cer.

Gheară de Mărăcine era nevoit să accepte logica singuraticului.

— Să zicem că spiritele din Clanul Stelelor mi-au trimis visul despre locul unde se îneacă soarele, începu el. Crezi că vor să-mi spună că trebuie să merg acolo?

Ochii lui Labă Neagră se măriră, surprinși.

— Să mergi acolo? De ce?

— Păi, am mai avut un vis, explică Gheară de Mărăcine, agitat. Eu... cred că m-am întâlnit cu Stea Albastră în pădure. Mi-a vorbit despre o nouă profeție, aceea că o mare năpastă se va abate asupra pădurii. A zis că eu am fost ales... De ce eu? termină el, confuz. De ce nu Stea de Foc? El ar ști ce să facă.

Gheară de Mărăcine nu spuse nimic despre pisicile din celelalte Clanuri. Chiar dacă Labă Neagră se afla în afara

codului războinicilor, nu putea fi de acord cu o întâlnire în secret, așa cum făcuse Gheară de Mărăcine. Singuraticul îl privi solemn pentru câteva momente bune.

— A existat odată o profeție și despre Stea de Foc, mieună el. Clanul Stelelor a promis că focul va salva Clanul, dar nu a spus exact cum. Stea de Foc nu a înțeles niciodată, nu a știut că profeția era despre el, până când Stea Albastră i-a spus, înainte de a muri.

Gheară de Mărăcine îi întâlni privirea și nu știu ce să spună. Auzise despre profeția focului, toate pisicile din Clan auziseră, ca parte din poveștile despre liderul lor, dar niciodată nu s-a gândit că și Stea de Foc trăise sentimentul de confuzie pe care-l trăia el acum.

— A fost o vreme în care Stea de Foc era un tânăr războinic ca și tine, continuă Labă Neagră ca și cum i-ar fi citit gândurile lui Gheară de Mărăcine. Se întreba deseori dacă lua deciziile potrivite. A, da, este un erou acum, a salvat pădurea, dar la început sarcina lui părea la fel de imposibilă ca și a ta, oricare ar fi ea. Profeția lui s-a împlinit, adăugă el. Poate că acum e momentul tău. Ține minte că spiritele din Clanul Stelelor creează de multe ori confuzii. Ele ne trimit profeții, dar nu ne spun niciodată exact ce avem de făcut. Se așteaptă ca noi să fim curajoși și loiali pentru a ne da seama de ceea ce trebuie să facem, așa cum a procedat și Stea de Foc.

Gheară de Mărăcine era contrariat de respectul cu care Labă Neagră, un singuratic care alesese să nu mai facă parte din niciun Clan, vorbea despre Clanul Stelelor. Pisica neagră murmură:

— Doar pentru că locuiesc în afara pădurii nu înseamnă că resping codul războinicilor. Este o cale nobilă pe care

pisicile trebuie s-o urmeze, iar eu îl voi apăra la fel ca orice războinic.

Îl salută prietenos pe Gheară de Mărăcine, în timp ce Stea de Foc se întorcea cu Dungă Cenușie și Furtună de Nisip. Gheară de Mărăcine murmură „la revedere" și le privi pe cele patru pisici plecând prin luminiș și dispărând în tunelul de orz sălbatic.

Dacă visele erau adevărate, ambele vise, atunci el avea o sarcină uriașă. Nu știa absolut deloc cum va găsi apa aceea sărată, cu excepția faptului că va trebui să urmeze soarele la asfințit. Și nici nu știa cât de departe era; dar cu siguranță era mult mai departe decât fusese orice pisică din pădure.

Cuvintele lui Labă Neagră îi răsunau în minte: *Poate că e momentul tău acum.*

Oare și celelalte trei pisici avuseseră visul despre locul unde se îneacă soarele? *Dacă are dreptate?* se întrebă Gheară de Mărăcine. *Ce să fac în continuare?*

CAPITOLUL 7

Gheară de Mărăcine ieși cu grijă din tufișurile de la marginea copacilor aflați deasupra malului râului, căutând miros de pisici în aer. Urmele Clanului Tunetului erau vechi, iar cele ale Clanului Râului, care veneau de pe partea cealaltă a râului, păreau mai proaspete. Sperând că nu îl va vedea nicio pisică din niciun Clan, Gheară de Mărăcine se strecură pe malul apei.

Apa maronie trecea pe lângă labele sale. Peste zi mai căzuseră rafale de ploaie, deși norii se subțiau acum și lăsau să treacă lumina soarelui. Pădurea era aburindă, râul se umflase, iar pietrele de trecere erau pe jumătate acoperite cu apă. Gheară de Mărăcine fu nevoit să își facă curaj înainte de a îndrăzni să sară pe prima dintre ele.

Mergea în vizită la Coadă de Pană și la Blană de Furtună. Se gândise toată ziua la cel de-al doilea vis, fiind din ce în ce mai convins că trebuie să ajungă la locul unde se îneacă soarele înainte de a afla ce anume are de spus Clanul Stelelor. Visul fusese prea real pentru a fi ignorat; încă mai simțea gustul acela sărat și se feri când picăturile de apă săriră de pe piatră

direct pe nasul său, așteptându-se la aceeași senzație puternică. Trebuia să plece imediat; blana îi tremura, avertizându-l că nu mai era timp până la următoarea Adunare. Dacă și celelalte pisici avuseseră visul, atunci nu-i va fi greu să le convingă.

Încă nu-i spusese lui Labă de Veveriță despre cel de-al doilea vis. Deși se simțea vinovat că nu-și ține promisiunea, era conștient că dacă ea ar fi știut de călătoria pe care o plănuia și-ar fi dorit să vină cu ei. Și ce ar crede Stea de Foc dacă Gheară de Mărăcine i-ar atrage fiica în necunoscut?

Gheară de Mărăcine avea labele prinse în tumultul apei reci când ajunse pe prima piatră și se ghemui, pregătit pentru următorul salt. Înainte de a sări, mai privi o dată malul celălalt. Deși Clanul Tunetului și Clanul Râului erau în relații de prietenie acum, bănuia că n-ar fi fost primit cu brațele deschise dacă ar fi trecut neinvitat pe teritoriul lor. Prefera să îi găsească pe Coadă de Pană și pe Blană de Furtună înainte ca alte pisici să afle că el era acolo.

Reuși să ajungă pe următoarea piatră și de acolo pe încă una, tremurând de fiecare dată când apa rece îi uda blana. Următoarea piatră dispăruse complet și doar tremurul apei îi spunea că se afla totuși acolo. Cu privirea fixată pe locul acela, sări, dar la aterizare labele îi alunecară peste margine și căzu în râu. Eliberă un urlet de alarmă în timp ce capul i se scufunda.

Teroarea îl cuprinse, simțindu-se aruncat în valurile fără fund, precum cele din visul său. Ajutându-se cu ghearele să ajungă la suprafață, văzu stuf în loc de stâncile de culoarea nisipului și apă cenușiu-maronie care curgea în loc de valurile acelea înspăimântătoare. Curentul îl dusese mai aproape de malul celălalt, iar Gheară de Mărăcine ieși la suprafață,

lovind cu labele curentul apei. Spre ușurarea lui, labele loveau în pietricele; un moment mai târziu, se afla într-o apă mai mică, stând în picioare. Gâfâind, se aruncă pe mal și se scutură viguros.

Deodată, simți un miros proaspăt al Clanului Râului; se aruncă într-un tufiș de ferigi și privi printre ramuri. O secundă mai târziu mulțumi Clanului Stelelor în timp ce Coadă de Pană și Blană de Furtună, cele două pisici pe care le căuta, își făceau apariția pe malul râului.

Gheară de Mărăcine sări dintre ferigi și se așeză în fața lor, tremurând.

— Clan al Stelelor! exclamă Blană de Furtună privindu-l de sus până jos. Ai fost la înot?

— Am căzut de pe pietre. Coadă de Pană, pot vorbi cu tine?

— Bineînțeles. Ești sigur că ești în regulă?

— Da, sunt bine. Coadă de Pană, ai mai avut vreun vis?

Pisica cenușie părea contrariată.

— Nu. De ce, tu ai mai avut?

— Da. Așezându-se pe iarbă pentru a putea vorbi mai confortabil, Gheară de Mărăcine le povesti repede despre locul unde se înecă soarele și despre peștera cu dinți, simțind din nou, prin blană, acei fiori de teamă. Am vorbit cu Labă Neagră în dimineața asta, singuraticul care locuiește lângă Pietrele Înalte. Îl știți? El spune că locul unde se înecă soarele este real. Și mi-a zis că profețiile Clanului Stelelor sunt întotdeauna vagi. Avem nevoie de încredere și de curaj ca să le înțelegem și să credem că cei din Clanul Stelelor vor să facem ce trebuie.

— Adică ce? întrebă Blană de Furtună.

— Eu... cred că trebuie să mergem la locul unde se îneacă soarele, răspunse Gheară de Mărăcine, cu un gol în stomac. Acolo, Clanul Stelelor ne va spune ce trebuie să știm.

Coadă de Pană ascultase în liniște, cu privirea ei albastră fixată pe fața lui.

— Cred că ai dreptate, aprobă ea.

— Ce? ripostă Blană de Furtună, sărind în picioare. Ești nebună? Nici nu știi unde este locul ăsta.

Coadă de Pană dădu din coadă înspre el.

— Nu, dar Clanul Stelelor ne va îndruma.

Gheară de Mărăcine aștepta încordat. Dacă Blană de Furtună refuza, îi putea spune lui Stea de Leopard ce se întâmplă și ar fi existat posibilitatea ca cei din Clan să o împiedice pe Coadă de Pană să vină cu el.

Războinicul cenușiu mergea agitat pe malul râului înainte și înapoi, cu coada zburlită.

— O să avem nevoie de credință și de curaj dacă mergem în locul acela, mormăi el. Însă nu sunt convins că ai dreptate, adăugă el către Gheară de Mărăcine. Și dacă este așa, poate Clanul Stelelor ne va trimite un semn să ne întoarcem.

Ochii albaștri ai lui Coadă de Pană începură să lucească.

— Asta înseamnă că mergi cu noi?

— Încercați să mă opriți, mieună fratele ei. Știu că n-am avut vise, dar un războinic în plus poate fi de folos, i se adresă el lui Gheară de Mărăcine.

— Ai dreptate. Vă mulțumesc amândurora, spuse Gheară de Mărăcine, ușurat că fuseseră de acord cu el și că putea evita o ceartă.

— Deci, când plecăm? mieună Blană de Furtună.

— M-am gândit să plecăm cu o zi înainte de jumătatea de lună, sugeră Gheară de Mărăcine. Cred că avem suficient timp ca să vorbim și cu ceilalți.

Ridicându-se în picioare, merse către malul apei. La apus, soarele era roșu și stătea ascuns în spatele câtorva nori întunecați. O briză îi zburli blana care încă nu se uscase și începu din nou să tremure. Nu era de vină frigul, ci calea pe care erau nevoiți s-o urmeze.

— Știu că Blană Roșcată va veni dacă o rog, mieună el, dar ce facem cu Labă de Cioară? Mai degrabă ar mânca mizerie de vulpe decât să vină cu noi într-o călătorie. Dar dacă nu merg toate pisicile alese de Clanul Stelelor, profeția ar putea eșua.

— Labă de Cioară va înțelege, încercă să-l asigure Coadă de Pană, deși Gheară de Mărăcine își dorea ca ea să fie încrezătoare.

— Te vom ajuta să-l convingi, se oferi Blană de Furtună. În fiecare zi, pe la apus, vine la râu să bea apă. E prea târziu acum, dar putem să ne întâlnim mâine acolo și să vorbim împreună cu el.

— Bine. Gheară de Mărăcine își exprimă recunoștința clipind. Cumva, povara profeției îl apăsa mai ușor atunci când o împărtășea cu prietenii. Mai ales dacă venea după această ploaie... Clanul Vântului ar trebui să aibă apă pe teritoriul lor, țineți minte! continuă el.

— Dacă nu vine, mieună Coadă de Pană, părând decisă, va trebui să găsim altceva.

A plouat și peste noapte. Izvoarele din mlaștina Clanului Vântului curgeau acum, cu siguranță, făcându-l pe Gheară

de Mărăcine mai temător ca oricând că ucenicul din Clanul Vântului nu va mai veni să bea apă de pe teritoriul Clanului Râului. Fusese neliniștit toată ziua; în timpul unei patrule de vânătoare cu el și cu Blană Pământie, Coadă de Nor îl tot întreba dacă are furnici în blană.

Când grămada de pradă se mări din nou, Gheară de Mărăcine reuși să se strecoare afară din tabără de unul singur. Voia să o evite în special pe Labă de Veveriță, care sigur l-ar fi întrebat unde merge.

Soarele apunea când ajunse la granița cu Clanul Râului, în apropierea podului de Două-Picioare. În scurt timp îi văzu pe cei doi războinici ai Clanului Râului urcând pe mal și privind peste pod cu capetele plecate. Blană de Furtună îl salută pe Gheară de Mărăcine cu coada, iar acesta se grăbi să-i întâlnească pe el și pe Coadă de Pană la capătul celălalt al podului.

— Mai bine ne ascundem, mieună Blană de Furtună. Nu știm câte pisici din Clanul Vântului vor veni și nu ar trebui să fim aici.

Gheară de Mărăcine dădu din cap. Cele trei pisici se ascunseră într-un tufiș de mărăcini aflat în apropierea locului din care pisicile Clanului Vântului obișnuiau să bea. Chiar sub ascunzătoarea lor, râul trecea zgomotos atunci când ieșea din vâlcea.

Nu au așteptat prea mult înainte ca Gheară de Mărăcine să prindă un miros puternic al pisicilor din Clanul Vântului. Un grup de pisici apăru dinspre Patru Stejari. Liderul Clanului, Stea Înaltă, venea primul, urmat de Mustăcioară și de un războinic roșcat pe care Gheară de Mărăcine nu-l recunoștea. Era urmat și de alte pisici, iar inima lui Gheară de Mărăcine începu

să bată mai repede atunci când îl văzu pe Labă de Cioară printre ele, alături de mentorul lui, Gheară de Nămol.

Pisicile Clanului Vântului merseră în jos, pe panta care ducea la malul râului și se ghemuiră pentru a bea. Frustrat, Gheară de Mărăcine văzu că Labă de Cioară stătea în mijlocul grupului, prea departe pentru a-l chema fără să fie auzit de celelalte pisici.

— Va trebui să ajung lângă el pentru a-i spune să vină, murmură Coadă de Pană, după care se strecură afară din tufiș și o apucă înspre râu.

Gheară de Mărăcine o privi salutându-le pe pisicile Clanului Vântului, după care se opri puțin ca să vorbească cu Floarea Zorilor, una dintre bătrânele Clanului Vântului. Schimbul lor de replici era politicos, dar nu prietenos. Gheară de Mărăcine se întreba cât va mai dura alianța Clanurilor în privința apei, dacă cei din Clanul Vântului continuau să vină să bea acum că seceta luase sfârșit.

În curând, Coadă de Pană se ghemui lângă Labă de Cioară, pe malul apei. Gheară de Mărăcine își înfipse gheara în pământ, privind-o cum se ridică, își scutură apa de pe mustăți și se întoarce către tufiș. Labă de Cioară nu o urma; oare ucenicul Clanului Vântului decisese că nu mai vrea să aibă de-a face cu misiunea sau nu apucase Coadă de Pană să-i spună despre întâlnire?

— Ce s-a întâmplat? îi șopti el lui Coadă de Pană, care se întorcea în adăpostul ramurilor. Ai vorbit cu el?

— E bine, răspunse Coadă de Pană, cu botul într-o parte. Vine. Doar că nu voia să vadă Clanul Vântului.

În timp ce ea vorbea, Labă de Cioară pleca de lângă râu, îndreptându-se către tufiș. Tovarășii lui de Clan continuau să

bea apă. La câteva lungimi de vulpe distanță, privi în jur și se aruncă în tufiș înainte ca pisicile să-l remarce.

Frunzele foșneau, iar el privi cu ostilitate în ochii verzi ai lui Gheară de Mărăcine:

— Am simțit miros de Clanul Tunetului, miorlăi el. Ce mai vrei acum?

Gheară de Mărăcine schimbă priviri cu Coadă de Pană. Nu era un început bun.

— Am mai avut un vis, începu el, înghițind în sec.

— Ce fel de vis? întrebă Labă de Cioară cu o voce aspră. Eu n-am mai avut niciunul. De ce Clanul Stelelor ți-ar trimite ție un vis și mie nu?

Blană de Furtună își ridică coama, iar Gheară de Mărăcine se abținu de la un răspuns tăios.

— Nu știu, spuse el.

Labă de Cioară răspunse doar cu o grimasă, dar ascultă în liniște în timp ce Gheară de Mărăcine îi explica ce văzuse.

— Labă Neagră, singuraticul care locuiește la marginea teritoriului nostru, ne-a vizitat tabăra ieri, continuă el. Mi-a spus că locul în care se îneacă soarele e adevărat. Eu... cred că cei din Clanul Stelelor vor să mergem acolo. Și ar trebui să mergem curând, cu toții, în cazul în care restul profeției se adevărește și Clanurile vor avea probleme de care nu vor mai scăpa.

Ochii lui Labă de Cioară se măriră.

— Nu pot să cred că aud asta, mieună el. Ne ceri să ne lăsăm Clanurile și să mergem în necunoscut, doar Clanul Stelelor știe cât de departe, doar pentru că tu ai avut un vis pe care nimeni altcineva nu l-a mai avut? Cine a murit și te-a lăsat pe tine lider?

Gheară de Mărăcine nu putea să-l privească în ochi. Labă de Cioară dădea glas propriilor îndoieli.

— Nu încerc să fiu un lider, spuse el. Îți spun doar ce cred că vrea Clanul Stelelor.

— Eu sunt dispusă să merg, adăugă Coadă de Pană. Chiar dacă nu am avut alt vis.

— Atunci ai un creier de șoarece mai mic decât al lui, i-o întoarse Labă de Cioară. Eu nu merg! Voi deveni în curând războinic. Am muncit mult pentru asta și nu-mi părăsesc Clanul atât de aproape de sfârșitul pregătirii mele.

— Dar, Labă de Cioară... începu Gheară de Mărăcine să protesteze.

— Nu! spuse ucenicul arătându-și colții. Nu vin. Ce ar crede Clanul meu?

— Poate te vor onora, mieună Blană de Furtună, cu o privire cât se poate de serioasă. Gândește-te, Labă de Cioară! Dacă într-adevăr vin necazurile, mai mari decât cele din trecut, ce vor crede Clanurile despre pisicile care le-au ajutat? Vor înțelege câtă încredere am avut în Clanul Stelelor, că ne ghidează într-o misiune adevărată, și își vor da seama de cât curaj am avut nevoie să facem asta?

— Dar tu nu ai fost ales! spuse Labă de Cioară. Pentru tine nu contează.

— Poate că nu, dar merg oricum, îi spuse Blană de Furtună.

— Și motivul pentru care Clanul Stelelor nu ne dă instrucțiuni clare este că vor ca noi să dăm dovadă de curaj și de credință, adăugă Gheară de Mărăcine. Acestea sunt calitățile de care are nevoie un adevărat războinic.

— Te rog, Labă de Cioară! spuse Coadă de Pană cu strălucire în ochi. Misiunea ar putea eșua fără tine. Ține minte că tu ai fost ales, singurul ucenic ales de Clanul Stelelor. Ei cred că tu poți face asta.

Labă de Cioară o privi cu șovăială. Lumina roșie a apusului dispăruse, lăsându-i în întuneric, iar Gheară de Mărăcine auzea și simțea cum pisicile Clanului Vântului trec pe lângă tufiș înspre teritoriile lor. Labă de Cioară trebuia să plece în curând, înainte ca ele să-și dea seama că lipsește; nu mai aveau timp să se roage de el.

— Bine, mieună Labă de Cioară. Vin, continuă el, iar ochii i se îngustară când îl privi pe Gheară de Mărăcine. Dar să nu începi să-mi spui ce să fac. Vise sau nu, eu nu accept ordine de la tine!

Gheară de Mărăcine se strecură prin tunelul pietruit de sub Calea Tunetului, ocolind bălțile care se formaseră. În jur domneau întunericul și duhoarea Clanului Umbrelor.

Venise aici direct de la întâlnirea cu Labă de Cioară. Războinicii Clanului Râului se oferiseră să-l însoțească, dar el considerase că e prea riscant. Singur, nu ar fi fost o amenințare atât de mare dacă războinicii Clanului Umbrelor l-ar fi găsit pe teritoriul lor. Ieșind pe partea cealaltă a Căii Tunetului, adulmecă aerul, căutând mirosuri proaspete de războinici din Clanul Umbrelor, dar nu detectă nimic în afară de duhoarea umedă a mlaștinii. Cu burta mângâind pământul, se strecură într-un spațiu deschis și apoi la adăpostul unor tufișuri.

Existau doar câțiva copaci înalți pe teritoriul Clanului Umbrelor. Mare parte a pământului era acoperită cu tufe

de mure și cu urzici, separate de bălți. Labele lui Gheară de Mărăcine se afundau la fiecare pas în pământul umed și tremura pentru că blana de pe burtă i se îmbibase cu apă.

— Cum suportă Clanul Umbrelor? mormăi el. E atât de umed, mă mir că nu au labe de rață!

Știa unde o putea găsi pe Blană Roșcată. Îi spusese odată ceva despre un castan uriaș, lângă pârâul care ducea în teritoriul Clanului Tunetului. Ochii ei străluceau când își descria locul preferat de stat la soare și de prins veverițe, făcându-l pe Gheară de Mărăcine să se întrebe dacă nu cumva îi era dor de copacii Clanului Tunetului. Cu puțin noroc, avea s-o găsească acolo.

Gheară de Mărăcine găsi pârâul și începu să meargă de-a lungul lui, uneori împroșcându-se cu apa din bălți în speranța de a-și ascunde mirosul de războinicii din Clanul Umbrelor. Văzu o patrulă care trecea pârâul la mică distanță de el și se ghemui în spatele unei tufe de rogoz până când dispăru în tufișuri și mirosul i se estompă.

La puțin timp după aceea ajunse la castanul uriaș. Rădăcinile sale se împleteau, întinzându-se până în pârâu. Gheară de Mărăcine crezu că simte mirosul surorii sale, dar era mult prea întuneric sub densitatea frunzelor ca să o poată vedea.

— Blană Roșcată! strigă el încet. Ești aici?

Răspunsul veni ca o greutate care îl apăsa, făcându-l să se rostogolească. Scoase un miorlăit de surprindere care se întrerupse dintr-odată, când botul îi fu băgat în pământul umed. O labă îi ateriză pe gât, țintuindu-l, cu ghearele abia băgate în teci, iar o voce îi mârâi în ureche:

— Ce cauți aici, ghem prost de blană?

Gheară de Mărăcine respiră ușurat. Își retrase ghearele și greutatea dispăru de pe el, lăsându-l să se ridice în picioare. Blană Roșcată stătea pe o rădăcină de copac, privindu-l de sus.

— Dacă te vor găsi aici, vei deveni mâncare pentru ciori, spuse ea. Ce-ți veni?

— S-a întâmplat ceva. Am mai avut un vis.

Gheară de Mărăcine îi spuse repede despre vis.

Blană Roșcată se așezase pe rădăcină pentru a asculta.

— Deci Labă Neagră spune că locul e real, zise ea. Și crezi că cei din Clanul Stelelor vor să mergem acolo. Nu cer prea mult, nu?

Gheară de Mărăcine simți cum i se pleoștesc urechile.

— Vrei să spui că nu vii?

Coada surorii lui tremura iritată.

— Am spus eu asta? Sigur că vin. Dar nu trebuie să-mi placă. Și care-i treaba cu Blană de Furtună? El de ce se implică? Clanul Stelelor nu l-a ales pe el.

Gheară de Mărăcine oftă.

— Știu. Dar încearcă tu să-l oprești. În plus, este un războinic bun și ar trebui să ne bucurăm de sprijinul lui. Nu știm ce vom întâlni acolo. Și încă ceva, adăugă el. El și Coadă de Pană fac totul împreună. Cred că vine de la faptul că tatăl lor e într-un alt Clan.

— Pot înțelege asta.

Tonul lui Blană Roșcată era rece, însă fratele ei realiză cât de multă simpatie avea ea pentru cei doi războinici ai Clanului Râului. Tatăl ei era mort, iar fratele și mama, Floare Aurie, rămaseseră în Clanul Tunetului. Blană Roșcată se simțea probabil străină în Clanul pe care-l alesese. Dar

Gheară de Mărăcine recunoscu totuși că mândria și loialitatea față de Clanul ei o împiedicau să vorbească despre singurătate. Fu cuprins de regret, nu pentru prima dată, gândindu-se că sora lui era într-adevăr o pierdere pentru cei din Clanul Tunetului.

— Îți vei sluji bine Clanul venind în această călătorie, îi aminti el.

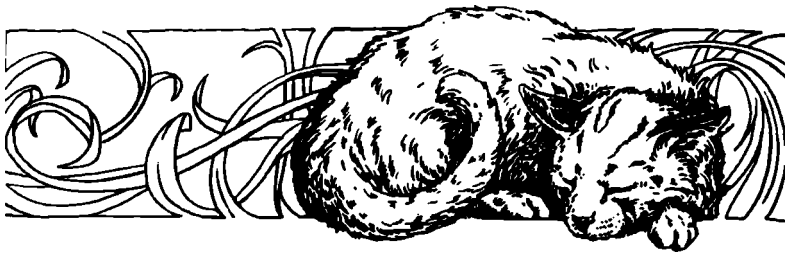
— Așa e, răspunse Blană Roșcată cu o voce în care se simțea nerăbdarea. Clanul Stelelor ne-a ales pentru că știu că suntem pisicile potrivite. Că avem ceva ce alte pisici nu au. Sări de pe rădăcină și ateriză lângă Gheară de Mărăcine. Clanul Umbrelor are mulți războinici puternici pentru patrule. Se descurcă și fără mine o perioadă. Când plecăm?

Gheară de Mărăcine toarse afectuos.

— Nu acum! Le-am spus celorlalți că în noaptea care precede pătrarul. Ne vedem la Patru Stejari.

Coada lui Blană Roșcată tremură de entuziasm.

— Voi fi gata. Și acum, adăugă ea, ar fi bine să te conduc până la graniță. Chiar și o pisică aleasă de Clanul Stelelor își poate pierde blana pentru încălcare de teritoriu.

CAPITOLUL 8

— Pietrele Șerpilor este cel mai bun loc din pădure în care găsești hasmațuchi, explică Blană Fumurie peste umăr în timp ce șchiopăta pe calea umbrită de ferigi. Dar acum nu mai putem merge acolo, din cauza acelui viezure odios.

— Este încă acolo? întrebă Labă de Frunză.

Ea și pisica-vraci plecaseră într-o expediție pentru a aduna ierburi. Soarele strălucea cu putere pe cerul din nou senin, iar ploaia înviase plantele pădurii. Labă de Frunză se bucura de răcoarea minunată de pe labele ei în vreme ce își urma mentorul pe calea îngustă.

— Așa a spus patrula de dimineață, răspunse Blană Fumurie. Fii atentă la... aaa!

Se întoarse repede printre ferigi și urcă pe o pantă nisipoasă, unde se găseau câteva pâlcuri de plante cu miros puternic; nu mai aveau flori, dar Labă de Frunză recunoscu frunzele răzlețe, iar în timp ce se apropia simți mirosul dulceag de hasmațuchi.

— Spune-mi la ce folosește, întrebă Blană Fumurie, începând să sape la baza unei tulpini.

Labă de Frunză făcu ochii mici și încercă să-și amintească.

— Sucul din frunze este foarte bun pentru rănile infectate, mieună ea. Iar rădăcina tratează durerea de stomac.

— Foarte bine, toarse Blană Fumurie. Acum poți dezgropa câteva rădăcini; însă nu prea multe, căci nu vor mai crește în anotimpurile viitoare.

Continuă să smulgă tulpinile, iar Labă de Frunză, supusă, începu să râcâie pământul în căutarea rădăcinilor. Mirosul de hasmatuchi se simțea peste tot, ceea ce-i produse o stare de amețeală, dar după câteva momente începu să simtă alt miros, unul care-i amintea de mirosul acru al Căii Tunetului, deși nu era chiar același.

Privi în sus și văzu un fir de fum care se ridica dintr-un tufiș de ferigă uscată, ceva mai jos pe aceeași pantă.

— Blană Fumurie, privește! mieună ea, agitată, indicând cu coada.

Pisica-vraci privi în jur și îngheță, cu blana de pe gât zburlită și cu ochii înflăcărați.

— Clan al Stelelor, nu! murmură ea.

Din cauza piciorului ei rănit coborî șchiopătând către feriga în flăcări. Labă de Frunză sări după ea și o depăși din câteva salturi. În timp ce se apropia de tufișul de ferigă, văzu o lumină arzătoare care o orbi. Clipind, observă ceva strălucitor și clar ieșind din pământ, probabil vreo bucată de gunoi de la Două-Picioare. Razele soarelui cădeau direct acolo, iar feriga din spate se înnegrea încet, trimițând firul de fum către cer.

— Foc! urlă Blană Fumurie, venind în spatele ei. Repede!

Deodată, feriga fu cuprinsă de flăcări. Labă de Frunză se dădu înapoi, lovită de valul de căldură. Întorcându-se pentru a fugi, văzu că Blană Fumurie stătea pe loc, privind flacăra purpuriu-portocalie care se arunca înfometată spre tulpini.

Înghețase de panică? se întrebă Labă de Frunză. Furtună de Nisip îi spusese despre focul îngrozitor care izbucnise în tabăra Clanului Tunetului. Blană Fumurie supraviețuise, dar multe pisici nu, iar focul, în special, este cu siguranță ceva înfricoșător pentru o pisică al cărei picior rănit îi îngreunează mult fuga.

Apoi Labă de Frunză văzu că ochii lui Blană Fumurie nu erau măriți de frică, ci de altceva. Privirea îi era fixă și îndepărtată, iar Labă de Frunză realiză cu un tremur de la urechi până la coadă că mentorul ei primea un mesaj de la Clanul Stelelor.

Focul se stinse la fel de repede cum izbucnise, iar Labă de Frunză oftă de ușurare. Flăcările se domoliră în tăciunii aprinși și apoi se stinseră, iar ramurile de feriga se transformară în cenușă. Blană Fumurie făcu un pas înapoi. Era mai nesigură pe picioare ca niciodată; Labă de Frunză sări pentru a o susține, sprijinind-o și ajutând-o să stea jos.

— Ai văzut? întrebă Blană Fumurie.

— Ce să văd?

— În flăcări... un tigru care sărea. Am văzut clar, cu un cap uriaș, labele în săritură, dungile de pe spate – negre ca noaptea..., spuse cu voce răgușită pisica-vraci. Un semn de la Clanul Stelelor, foc și tigru împreună. Trebuie să însemne ceva, dar ce?

Labă de Frunză dădu din cap.

— Nu știu, recunoscu ea, simțindu-se speriată și neajutorată.

Blană Fumurie se ridică cu greu pe labe, refuzând încercarea lui Labă de Frunză de a o ajuta.

— Trebuie să mergem imediat înapoi în tabără, mieună ea. Stea de Foc trebuie să audă asta acum.

Liderul Clanului Tunetului era singur în vizuina sa de sub Piatra Înaltă când Labă de Frunză și Blană Fumurie se întoarseră. Blană Fumurie se opri în fața cortinei de licheni care acoperea intrarea și strigă:

— Stea de Foc? Trebuie să vorbim.

— Intră, răspunse acesta.

Labă de Frunză își urmă mentorul în vizuină și îl văzu pe tatăl ei încovrigat pe un culcuș de mușchi lângă peretele din spate. Ținea capul ridicat ca și cum Blană Fumurie îl trezise din somn, iar când pisica-vraci și ucenica ei intrară, el se ridică și se întinse, arcuindu-și spatele și încordându-și mușchii de sub blana ca flacăra.

— Ce pot face pentru voi?

Blană Fumurie merse prin vizuină înspre el, iar Labă de Frunză se așeză lângă intrare, cu coada peste labe, încercând să-și controleze sentimentul unui pericol iminent. Nu o văzuse niciodată pe Blană Fumurie primind vreun mesaj de la strămoșii războinici. Era agitată pentru că simțise frica din ochii pisicii-vraci pe drumul de întoarcere prin pădurea umedă.

— Clanul Stelelor mi-a trimis un semn, începu Blană Fumurie, încercând să explice cum gunoiul de Două-Picioare fusese lovit de o rază de soare și incendiase feriga. În flăcări am văzut un tigru care sărea. Foc și tigru împreună, devorând feriga. O asemenea putere dezlănțuită ar putea distruge pădurea.

Stea de Foc se ghemuise în fața ei, cu labele sub el și cu ochii verzi fixați atât de apăsător pe fața ei, încât Labă de Frunză se aștepta ca blana pisicii-vraci să înceapă să fumege ca feriga ce arsese sub lumina fierbinte a soarelui.

— Ce crezi că înseamnă?

— Am încercat să-mi dau seama, mieună Blană Fumurie. Nu sunt sigură, dar în vechea profeție „focul va salva clanul", iar foc însemnai tu, Stea de Foc.

Liderul Clanului Tunetului părea surprins.

— Crezi că se referă la mine și acum? Păi... poate, dar... „tigru"? Stea de Tigru e mort.

O stare de neliniște o cuprinse pe Labă de Frunză în timp ce tatăl ei îl menționa pe înfricoșătorul motan care vărsase atât de mult sânge în lupta lui pentru putere.

— E mort, dar fiul lui trăiește, explică încet Blană Fumurie.

Se uită la Labă de Frunză, care stătea în umbră, ca și cum nu ar fi fost sigură că ucenica ei trebuie să audă asta. Labă de Frunză rămase nemișcată, hotărâtă să asculte și restul.

— Gheară de Mărăcine? exclamă Stea de Foc. Vrei să spui că el va distruge pădurea? Hai, Blană Fumurie. Este la fel de loial ca orice alt războinic al Clanului. Privește modul în care a luptat pentru noi împotriva Clanului Sângelui.

Labă de Frunză simți deodată nevoia de a spune ceva în apărarea lui Gheară de Mărăcine, deși nu avea dreptul să vorbească aici. Nu îl cunoștea prea bine pe tânărul războinic, dar instinctul îi spunea: *Nu! El nu ar face niciodată rău Clanului său ori pădurii!*

— Stea de Foc, folosește-ți capul, spuse Blană Fumurie nervoasă. Nu am spus că Gheară de Mărăcine va distruge

pădurea. Dar dacă „tigru" nu înseamnă Gheară de Mărăcine, ce altă pisică ar putea însemna? Și încă ceva... dacă „tigru" este fiul lui Stea de Tigru, atunci poate „focul" este fiica lui Stea de Foc.

Labă de Frunză tresări ca și cum un viezure și-ar fi înfipt colții în blana ei.

— Ah, nu m-am referit la tine, spuse Blană Fumurie amuzată, către ucenica ei. O să fiu cu ochii pe tine, nu-ți face griji. Privindu-l iar pe Stea de Foc, adăugă: Nu, cred că mai degrabă înseamnă Labă de Veveriță. Ea are blana colorată ca focul, ca și tine, de altfel.

Sentimentul de ușurare pe care-l simți pentru puțin timp se transformă pentru Labă de Frunză în teamă și grijă când își dădu seama unde bătea de fapt pisica-vraci. Propria ei soră, pisica cea mai dragă dintre toate, urma să facă ceva atât de îngrozitor încât numele ei să fie blestemat de toate Clanurile, așa cum unele pisici le spuneau puilor lor că dacă nu sunt cuminți Stea de Tigru va veni după ei?

— Propria mea fiică... este încăpățânată, sigur, dar nu periculoasă. În privirea lui Stea de Foc se citea îngrijorarea; Labă de Frunză văzu că are prea mult respect pentru înțelepciunea lui Blană Fumurie ca să i se împotrivească, chiar dacă era la fel de amară ca fierea de șoarece. Ce crezi că ar trebui să facem? întrebă el, neajutorat.

Blană Fumurie clătină din cap.

— Asta este decizia ta, Stea de Foc. Eu îți pot spune doar ce mi-a arătat Clanul Stelelor. Foc și tigru împreună și pădurea în pericol. Dar te sfătuiesc să nu spui Clanului încă, până nu mai primesc un alt semn. Se vor panica și asta ar agrava situația. Nu vorbi despre asta, din loialitate față de Clanul Stelelor.

Întoarse capul și aruncă o privire înghețată asupra lui Labă de Frunză.

— Nici măcar lui Labă de Veveriță? întrebă nervos Labă de Frunză.

— Nu, în special ei!

— Trebuie să-i spun lui Dungă Cenușie, mieună Stea de Foc. Și lui Furtună de Nisip. Numai Clanul Stelelor știe ce va crede Furtună de Nisip despre asta.

Blană Fumurie dădu din cap.

— Cred că este înțelept să faci asta.

— Și cred că la fel de înțelept ar fi să-i țin pe cei doi separați, spuse Stea de Foc mai mult în sinea lui. Labă de Frunză vedea cât îi este de greu să aleagă între a face totul pentru binele Clanului și sentimentele sale profunde pentru fiica sa și pentru războinicul care fusese odată ucenicul său. Ea este o ucenică, el este un războinic; n-ar trebui să fie prea greu, continuă Stea de Foc. Ne vom asigura că au suficiente sarcini și că niciodată nu se vor afla unul în compania celuilalt. Poate că cei din Clanul Stelelor ne vor trimite un semn să ne spună că pericolul a trecut, sugeră el, cu o privire plină de speranță către Blană Fumurie.

— Poate, spuse pisica-vraci pe un ton nu prea încurajator. Dacă o va face, tu vei fi primul care va afla.

Se ridică și dădu din coadă, semn că Labă de Frunză trebuia s-o urmeze.

Își plecă ușor capul și ieși cu spatele din vizuină. Labă de Frunză o urmă, dar ezită pentru o clipă, grăbindu-se către tatăl său și îngropându-și botul în blana lui. Orice ar fi însemnat acest semn, ei îi era teamă. Simți peste ureche limba aspră a lui Stea de Foc. Privirile li se întâlniră și ea își văzu propria teamă și propria tristețe reflectate acolo.

Apoi Blană Fumurie strigă de afară „Labă de Frunză!" și momentul se sfârși. Labă de Frunză plecă încet capul în fața liderului ei și îl lăsă singur, în așteptarea a noi vești de la Clanul Stelelor despre destinul pisicilor sale.

CAPITOLUL 9

Gheară de Mărăcine își alese un graur gras din grămada de pradă și-l luă câțiva pași mai departe înainte de a începe să-l înfulece. Miezul zilei abia trecuse, iar luminișul era plin de pisici care se bucurau de căldură. Gheară de Mărăcine o zări pe Labă de Frunză mergând către vizuina bătrânilor cu niște ierburi în gură. Era surprins de cât de tristă părea; poate că avea probleme cu mentorul ei, deși era greu de imaginat că Blană Fumurie ar putea face ca o pisică să arate atât de îngrijorată.

În apropierea tufei de urzici, Stea de Foc mânca alături de Dungă Cenușie și de Furtună de Nisip. În vreme ce Gheară de Mărăcine mușca din prada sa, văzu că liderul îi aruncă o privire aspră, ca și cum ar fi făcut ceva rău. Gheară de Mărăcine nu-și amintea să fi făcut ceva greșit de care liderul său ar fi putut afla, dar blana începu să-i tremure; Stea de Foc nu aflase despre visele sale?

Se pregăti ca Stea de Foc să-l cheme și să-i spună ceva, dar numele său fu strigat de Labă de Veveriță. Aceasta înhăță un șoarece din grămada de pradă și veni să stea lângă el.

— Pfui, exclamă ea, lăsând șoarecele jos. Am crezut că nu mai termin de hrănit bătrânii. Coadă Lungă are un apetit de vulpe înfometată! continuă ea, luând o mușcătură din pradă și înghițind-o pe nerăsuflate. Și, ce se mai întâmplă? Ai mai primit mesaje de la Clanul Stelelor?

Gheară de Mărăcine înghiți bucata de graur.

— Șșș, nu așa tare, șopti el.

Era ziua de după întâlnirea cu Labă de Cioară și vizita lui pe teritoriul Clanului Umbrelor și nu luase încă o decizie cu privire la cât de multe să-i spună lui Labă de Veveriță despre cel de-al doilea vis. Dacă ar dispărea în ziua de dinainte de pătrar fără a-i spune și ei, și-ar încălca înțelegerea, dar încă nu știa ce să-i spună dacă ar fi vrut să vină și ea.

— Deci, ai mai primit? insistă Labă de Veveriță, coborându-și vocea.

Gheară de Mărăcine mesteca încet, trăgând de timp. Decise că trebuia să-i spună ceva acestei pisici băgărețe pentru a o face să înceteze cu întrebările, când își dădu seama că Stea de Foc venise de la tufa de urzici și stătea chiar lângă ei. Se ridică și își scoase instinctiv ghearele care se afundară în pieptul graurului.

— Labă de Veveriță, vreau să mergi cu Gheară de Spin, ordonă Stea de Foc. Îi va arăta lui Labă de Chițcan cele mai bune locuri de vânătoare de lângă Patru Stejari.

Labă de Veveriță luă încă o înghițitură de șoarece și își trecu limba peste mustăți.

— Chiar trebuie? Am fost acolo cu Blană Pământie de o mie de ori.

Fața lui Stea de Foc deveni aspră și motanul începu să-și miște agitat vârful cozii.

— Da, trebuie. Când liderul tău îți dă un ordin, îl respecți.

Labă de Veveriță își dădu ochii peste cap către Gheară de Mărăcine înainte de a lua ce mai rămăsese din șoarece.

— *Acum*, Labă de Veveriță. Coada lui Stea de Foc tremură din nou. Gheară de Spin, așteaptă! continuă, dând din cap către războinicul tărcat care aștepta în luminiș cu Labă de Chițcan.

— Poți măcar să mă lași să-mi termin șoarecele liniștită, protestă Labă de Veveriță. Mi-au obosit labele, am mers toată dimineața, îngrijindu-i pe bătrâni.

— Asta trebuie să faci! spuse aspru Stea de Foc. Asta înseamnă să fii ucenic. Nu vreau să mai aud văicăreli.

— Nu mă văicăresc! ripostă Labă de Veveriță sărind în picioare, cu blana zburlită. Am spus doar că vreau un pic de liniște ca să mănânc. De ce mă bați la cap tot timpul? Nu ești mentorul meu, încetează să te mai comporți ca și cum ai fi. Sau ți-e teamă că o să te dezamăgesc și nu voi lua exemplul strălucitor al marelui nostru lider?

Fără a mai aștepta un răspuns, se răsuci și plecă să-i întâlnească pe Gheară de Spin și pe Labă de Chițcan în apropierea intrării în tabără. Gheară de Mărăcine observă că războinicul tărcat păru surprins când Labă de Veveriță îi vorbi, deși era prea departe pentru a auzi ce îi spune, și îi trecu prin minte că Gheară de Spin nu se aștepta ca ea să li se alăture în patrulă. Apoi, războinicul aprobă din cap și toate cele trei pisici dispărură în tunelul de orz sălbatic.

Stea de Foc o privi pe Labă de Veveriță și plecă, făcând o grimasă de răutate. Nu-i spuse niciun cuvânt lui Gheară de Mărăcine, ci se întoarse și merse înapoi către Furtună de Nisip și Dungă Cenușie.

Gheară de Mărăcine o auzi pe Furtună de Nisip bombănind:

— Știi că nu asta e abordarea corectă. O cunoști atât de bine! Se încăpățânează și mai tare atunci când îi dai ordine.

Stea de Foc vorbise în șoaptă și Gheară de Mărăcine nu auzi; apoi pisicile se ridicară și plecară către vizuina lui Stea de Foc.

Ce-o fi fost asta? se întrebă Gheară de Mărăcine. *Stea de Foc era nervos pe Labă de Veveriță și a inventat un motiv să o scoată din tabără.* Blana i se zburli. *Poate vrea s-o țină departe de mine?*

Dacă avea dreptate, nu putea fi decât un singur motiv. Labă de Veveriță îi spusese tatălui ei despre primul vis și despre întâlnirea de la Patru Stejari cu celelalte pisici. Poate a făcut-o intenționat sau poate că a spus-o fără să se gândească. Orice s-ar fi întâmplat, Gheară de Mărăcine știa că urmau și alte probleme, dar cel puțin nu mai trebuia să-i spună despre al doilea vis; evident, ea încălcase înțelegerea făcută la Patru Stejari.

Încercând să-și scoată din minte temerile cu privire la ceea ce urma să facă Stea de Foc, merse înapoi la grămada de pradă. Dacă urma să plece într-o lungă călătorie peste câteva zile, trebuia să mănânce mai mult ca să capete putere. O va întreba și pe Blană Fumurie despre ierburile care dau energie pisicilor pentru că știa că va avea nevoie în călătoria lui până la Pietrele Înalte. Încerca să găsească o cale prin care pisica-vraci să nu devină suspicioasă.

Se apleca să-și ia un șoarece suculent când auzi o voce în spatele lui:

— Hei, ce faci aici?

Era Blană de Șoarece. Gheară de Mărăcine privi în jur și o văzu pe pisica maronie la câteva lungimi de vulpe distanță.

— Te-am urmărit, continuă ea. Tu ai mâncat deja și n-ai vânat destul azi ca să mai iei pradă.

Gheară de Mărăcine se rușină.

— Îmi pare rău, mormăi el.

— Așa și trebuie, izbucni Blană de Șoarece.

Coadă de Nor, care stătea lângă ea, toarse amuzat.

— Vrea să intre în competiție cu Dungă Cenușie, spuse el. Se pare că un singur mâncăcios nu e destul pentru Clanul Tunetului. Nu contează, Gheară de Mărăcine. Vrei să vânezi cu mine și cu Inimă Luminoasă? O să prindem cât de mulți șoareci poți mânca și o să dublăm grămada.

— Ăăă, mulțumesc, mieună Gheară de Mărăcine.

— Stai aici, să vină și Inimă Luminoasă.

Coadă de Nor se grăbi către vizuina războinicilor. Blană de Șoarece îl urmă, aruncând o ultimă privire spre Gheară de Mărăcine.

În timp ce Gheară de Mărăcine aștepta să i se întoarcă prietenii, se gândi să le sugereze să meargă către Patru Stejari, unde ar putea da peste patrula lui Gheară de Spin. Trebuia s-o găsească pe Labă de Veveriță și să afle ce anume i-a spus tatălui ei. Dacă Stea de Foc știa că cei din Clanul Stelelor au ales patru pisici, fiecare din alt Clan, ar încerca să îi avertizeze pe ceilalți lideri și să oprească expediția lor chiar înainte ca aceasta să înceapă?

Dar patrula lui Gheară de Mărăcine nu se întâlni cu Labă de Veveriță și cu ceilalți, iar când se întoarse în tabără

cu Coadă de Nor și cu Inimă Luminoasă, cu suficientă pradă, deja se lăsa noaptea. Multe dintre pisici mergeau către vizuină. Gheară de Mărăcine rămase de veghe până când se întoarse patrula de seară și luna apăru deasupra copacilor, dar pisica roșcată tot nu apăru. Dormi greu în acea noapte, îngrijorat de profeție și de implicarea nedorită a lui Labă de Veveriță.

În dimineața următoare, ieși din vizuina războinicilor imediat ce se trezi, hotărât să o găsească pe pisica roșcată și să afle răspunsurile la întrebările sale. Dar părea că cei din Clanul Stelelor erau împotriva lui, făcându-l să urle de frustrare. Nici nu pusese bine laba în luminiș că Dungă Cenușie îl trimise în patrula de dimineață cu Coadă de Măcriș și Mustață de Ploaie. Când se întoarseră, după un tur al întregului teritoriu, era aproape amiază. Gheară de Mărăcine cercetă vizuina ucenicilor și constată că era goală; nu-l zărea nici pe Blană Pământie prin tabără, așa că trase concluzia că Labă de Veveriță era la antrenament cu mentorul ei.

Trase un pui de somn în miezul zilei, cu grijile puțin alinate de murmurul albinelor și de vântul care bătea printre ramuri, și se trezi pentru a o zări pe Labă de Veveriță dispărând în tunel, cu o bucată de mușchi în fălci. Ridicându-se, încercă s-o urmeze când o altă pisică îl strigă.

Blană de Ferigă se îndrepta către el însoțit de ucenicul său, Labă Albă. Dintr-un anume motiv, motanul maro-auriu era agitat.

— Salut, Gheară de Mărăcine... m-am gândit că ți-ar plăcea să vii cu noi, să vezi o ședință de antrenament, mieună el.

Gheară de Mărăcine se holbă la el, surprins. Războinicii nu priveau antrenamentul ucenicilor decât dacă erau mentori.

Cu privirea înspre tunelul în care dispăruse Labă de Veveriță, răspunse:

— Ăăă... mulțumesc, Blană de Ferigă, altă dată, bine?

Se grăbi către intrarea în tabără, dar își dădu seama după câteva momente că Blană de Ferigă ținea pasul cu el.

— Doar că Stea de Foc s-a gândit că te va ajuta, explică războinicul mai vârstnic, atunci când vei avea și tu ucenic.

Gheară de Mărăcine se opri.

— Hai să înțeleg și eu, mieună el. *Stea de Foc* ți-a cerut să-mi spui asta? Să merg să te văd pe tine și pe Labă Albă la antrenament?

Blană de Ferigă îi ocoli privirea; părea rușinat.

— Exact, mieună el.

— Dar nu facem asta *niciodată*, protestă Gheară de Mărăcine. Oricum, vor trece multe luni până când puii lui Nor de Frunză vor fi pregătiți să aibă mentori.

Blană de Ferigă ridică din umeri.

— Ordinul e ordin, Gheară de Mărăcine.

Gheară de Mărăcine clipi.

— E un *ordin*? întrebă scuturând din cap, supărat.

Nu Clanul Stelelor era împotriva lui, ci propriul lider. Și nu era deloc surprinzător, dacă Labă de Veveriță îi spusese lui Stea de Foc că unul dintre războinicii lui are vise profetice pe care nu le spune și celorlalți din Clan.

Enervat la culme, îi urmă pe Blană de Ferigă și pe ucenica sa și ieșiră din tabără. Se îndreptau către valea nisipoasă, acolo unde aveau loc ședințele de antrenament. Se așeză pe margine, privind cum Blană de Ferigă o pune pe Labă Albă să exerseze mișcări de luptă. Mai târziu, Blană de Șoarece veni cu Labă de Păianjen, iar cei doi ucenici începură o simulare

de luptă. Gheară de Mărăcine privi cum Labă Albă se aruncă pentru a-l lovi pe Labă de Păianjen la gât; Labă de Păianjen se învârti o dată, cu picioarele negre și lungi răsucite în timp ce sărea pe ea și o punea la pământ. Ambii progresau bine, observă Gheară de Mărăcine, căscând de plictiseală.

Când Blană de Șoarece opri antrenamentul și cei doi ucenici ieșiră din vale, scuturându-și nisipul din blană, Gheară de Mărăcine se întoarse în tabără mult mai hotărât să o găsească pe Labă de Veveriță și să obțină răspunsuri. Spre ușurarea sa, când ieși din tunel o văzu cu Labă de Chițcan lângă vizuina ucenicilor.

Grăbindu-se prin luminiș, se opri în fața ei și îi spuse direct:

— Vreau să vorbesc cu tine.

Știa că a da ordine nu e calea cea mai bună de a comunica cu Labă de Veveriță. Pregătit ca ea să scuipe sau să țipe, fu surprins când mieună cu o voce joasă și cu o privire agitată către Labă de Chițcan:

— Bine, dar nu aici. Ne vedem în spatele vizuinii.

Gheară de Mărăcine aprobă din cap și plecă să îi salute pe Blană de Tăciune și pe Blană de Cenușă, care se întorceau cu pradă. Făcu o pauză la intrarea în vizuină, unde Nor de Frunză își privea puii jucându-se, încercând să sune cât mai normal atunci când spunea cât de puternici și de sănătoși creșteau aceștia. În fine, ajunse în spatele vizuinii, o zonă nisipoasă împrejmuită de urzici, unde mergeau pisicile pentru a-și face nevoile.

Labă de Veveriță îl aștepta deja acolo, iar blana ei roșcată era aproape ascunsă în umbre:

— Gheară de Mărăcine, eu...

— I-ai spus tatălui tău ceva, nu? o întrerupse Gheară de Mărăcine. După ce ai promis că o să-ți ții gura.

Labă de Veveriță se ridică furioasă pentru a-l privi în față, cu blana de pe gât zburlită.

— Nu am făcut așa ceva! N-am spus niciun cuvânt nimănui!

— Atunci de ce vrea Stea de Foc să ne țină departe unul de celălalt?

— A, ai observat și tu, nu? spuse Labă de Veveriță încercând să pară calmă, deși vocea i se transformă în jelanie atunci când continuă: Nu știu! Îți jur că nu i-am spus nimic. Dar se uită la mine ca și cum am făcut ceva rău și eu chiar n-am făcut nimic.

Deodată, lui Gheară de Mărăcine i se făcu milă de pisica puțin confuză și nefericită și merse către ea pentru a-și apăsa botul pe blana ei, dar ea îl îndepărtă, cu dinții dezveliți, mârâind.

— Nu-i ceva cu care să nu mă descurc. Și Labă de Frunză e supărată, adăugă ea. Nu a zis nimic, dar pot să-mi dau seama.

Gheară de Mărăcine se așeză și privi peste urzici către tufișul țepos care împrejmuia tabăra, fără să-l vadă. Nu înțelegea comportamentul lui Stea de Foc dacă Labă de Veveriță spunea adevărul și chiar își ținuse gura. Gheară de Mărăcine nu își putea imagina că îl minte, ceea ce-l făcea să creadă că exista un alt motiv pentru care Stea de Foc era supărat pe amândoi. Dar ce anume putea fi?

— Mă gândesc că ar fi bine să-l întrebăm, sugeră el. Dacă ne spune care este problema, poate reușim cumva să o rezolvăm.

Labă de Veveriță îl privi cu dubii, dar înainte de a putea răspunde, Gheară de Mărăcine auzi sunetele mai multor pisici care treceau prin urzici. Sărind în picioare, se întoarse si-l văzu pe Stea de Foc în persoană, urmat de Dungă Cenușie.

— Așa, spuse liderul Clanului Tunetului, pășind înainte până când ajunse între Gheară de Mărăcine și fiica lui. Labă de Chițcan mi-a zis că vă găsesc aici.

— Nu facem nimic greșit! izbucni Labă de Veveriță.

— Dar mă întreb ce anume faceți, ripostă Stea de Foc, aruncând spre fiica sa o privire aspră și adresându-i-se apoi lui Gheară de Mărăcine: Pierdeți vremea, când e atâta treabă de făcut.

— Am muncit din greu toată ziua, Stea de Foc, mieună Gheară de Mărăcine, plecându-și capul, respectuos.

— Așa e, Stea de Foc, chiar au muncit, adăugă Dungă Cenușie.

Stea de Foc îi aruncă o privire rapidă, dar nu răspunse.

— Și asta înseamnă că nu mai e nimic de făcut? îl întrebă el pe Gheară de Mărăcine.

Tânărul războinic deschise gura pentru a protesta, dar liderul său nu îi dădu nicio șansă.

— Dacă ești așa de sigur, continuă el, uită-te la bătrâni. Blană de Zăpadă are blana plină de scaieți. Poți s-o ajuți să și-i scoată.

În Gheară de Mărăcine se aprinse furia. Asta era sarcina unui ucenic! Dar vedea în privirea verde și rece a lui Stea de Foc că nu avea rost să protesteze și mormăi:

— Da, Stea de Foc, mă duc!

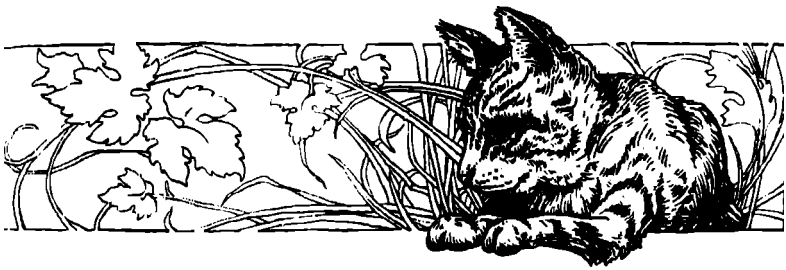
Se îndreptă apoi către luminișul din mijlocul taberei. Se despărți de micul grup de pisici, dar rămase puțin pe loc,

ascuns printre urzici, pentru a asculta ce vorbesc Stea de Foc și Labă de Veveriță, pe același ton dur.

— Labă de Veveriță, sigur ai lucruri mai bune de făcut decât să-ți petreci timpul cu un războinic fără experiență ca Gheară de Mărăcine. Pe viitor, să stai cu mentorul tău.

Gheară de Mărăcine nu reuși să audă răspunsul lui Labă de Veveriță și nici n-ar mai fi fost în siguranță dacă ar fi rămas să asculte în continuare. În timp ce mergea către vizuina bătrânilor, fu inundat de un sentiment de tristețe. Cumva, pierduse respectul liderului său, iar dacă Labă de Veveriță chiar nu-i spusese nimic tatălui ei despre vis și despre întâlnirea cu celelalte pisici de la Patru Stejari, nu-și putea imagina de ce acesta se comporta astfel.

Peste două nopți urma să plece în călătoria sa împreună cu pisicile din celelalte Clanuri pentru a găsi locul în care se îneacă soarele și a vedea ce are de spus mniezul de noapte. Cum ar putea pleca, se întreba cu disperare Gheară de Mărăcine, dacă Stea de Foc îl ținea sub observație atât de îndeaproape? Un fior rece îl străbătu de la urechi până în vârful cozii când își dădu seama că, pentru a fi loial profeției și Clanului Stelelor, trebuia să nu fie loial față de liderul său.

CAPITOLUL 10

Gheară de Mărăcine nu putu să doarmă în acea noapte, iar când adormi, într-un final, visele sale erau pline de mânia lui Stea de Foc și de imagini ale liderului gonindu-l din tabără. În dimineața următoare, când ieși din vizuina războinicilor, se simțea încă epuizat, mai ales când se gândea că aceasta era ultima lui zi în tabără înainte de marea călătorie.

Lumina zorilor pătrundea în tabără și bătea un vânt rece. Gustând aerul, Gheară de Mărăcine simți primul miros al toamnei. Știa că schimbarea va veni, orice ar fi încercat el sau celelalte pisici să facă.

În acea zi nu se mai obosi să încerce să vorbească cu Labă de Veveriță. Deși Stea de Foc nu le ordonase să stea departe unul de celălalt, era evident că nu îi plăcea gândul ca ei să fie împreună. Nu avea sens să caute probleme. Gheară de Mărăcine o zări pe tânăra ucenică plecând din tabără cu Blană Pământie; părea ciudat de supusă, cu coada la pământ și cu urechile în jos.

— Arăți de parcă ai pierdut un iepure și ai găsit un chițcan, se auzi o voce chiar lângă el.

Gheară de Mărăcine privi în sus; era Blană de Șoarece.

— Vrei să vânezi cu mine și cu Labă de Păianjen? mieună pisica.

Pentru prima dată, Gheară de Mărăcine simțea că nu mai are energie pentru vânătoare sau pentru orice altceva. Cu această călătorie care urma să înceapă a doua zi, grijile îl năpădeau ca pisicile la Adunare. Chiar era el cel care trebuia să ghideze alte patru pisici în necunoscut, pentru a se confrunta cu pericole pe care nici măcar nu și le putea imagina?

Blană de Șoarece încă aștepta răspunsul lui Gheară de Mărăcine. Se întrebă dacă sugestia ei de a vâna împreună nu era încă un ordin de la Stea de Foc, menit să-l țină ocupat. Dar pisica maronie clipi către el într-un mod prietenos, iar el realiză că mai bine vâna decât să umble prin tabără făcându-și griji. Poate că dacă ar fi adus multă pradă ar fi fost din nou apreciat de Stea de Foc.

Dar vânătoarea nu merse bine. Labă de Păianjen era ușor distrat, ca un pui jucăuș la prima lui ieșire. La un moment dat, urmărea un șoarece și o frunză îi căzu pe lângă nas, iar el ridică laba să o prindă. Speriat de mișcarea nechibzuită, șoarecele dispăru sub o rădăcină.

— Serios? oftă Blană de Șoarece. Te aștepți ca prada să vină și să-ți sară în gură?

— Scuze, mieună Labă de Păianjen, jenat.

După aceea, făcu încă un efort. Când patrula descoperi o veveriță care molfăia o ghindă în mijlocul unei poieni, Labă de Păianjen începu s-o urmărească, mișcându-și cu atenție picioarele negre. Era gata să sară când vântul își schimbă direcția și îi duse mirosul către pradă. Veverița se sperie și fugi, cu coada ridicată, către marginea luminișului.

— Ghinion! strigă Gheară de Mărăcine.

În loc să răspundă, Labă de Păianjen fugi după veveriță și dispăru în tufișuri.

— Hei! strigă Blană de Șoarece după el. Așa n-o să prinzi niciodată o veveriță.

Labă de Păianjen nu se întoarse, iar mentorul lui își arătă colții într-un mârâit resemnat. *Într-o zi va învăța*, gândi el, și se îndreptă către tufișuri pentru a-l căuta.

Rămas singur, Gheară de Mărăcine stătu pe loc, încercând să surprindă mișcări ale prăzii. Auzi un zgomot vag în frunzele celui mai apropiat copac. Un șoarece ieși, căutând semințe. Gheară de Mărăcine se lăsă în poziția de vânătoare și îl urmări, încercând să-și facă labele să plutească pe pământ. Apoi sări, ucigând prada cu o singură lovitură.

Îl acoperi cu pământ pentru a-l recupera mai târziu, dorindu-și ca Blană de Șoarece să fi aflat despre succesul lui. Cel puțin ea i-ar fi putut spune lui Stea de Foc că încă vâna bine pentru Clanul său. Oricare ar fi fost nemulțumirea liderului, sigur n-avea legătură cu asta. Ridică urechile, ascultând prada, promițându-și încă o vânătoare bună înainte de plecare. Ceva mult mai mare venea prin tufișuri, din depărtare, în direcția opusă celei în care dispăruseră Labă de Păianjen și Blană de Șoarece. Gheară de Mărăcine inspiră adânc, dar nu simți nimic altceva în afară de mirosul pisicilor din Clanul Tunetului. Înaintă, încercând să mărească pasul în timp ce zgomotul se auzea din ce în ce mai tare și fu surprins de un urlet furios. Fugi către marginea unui tufiș de mărăcine și se lăsă la pământ.

În fața lui se afla un tufiș de grozamă, iar Labă de Veveriță se lupta printre ramurile lui țepoase și groase. Avea

picioarele din față în aer și blana îi era prinsă în țepi. Gheară de Mărăcine nu se abținu și bufni în râs.

— Te distrezi?

Imediat, capul lui Labă de Veveriță se roti și ochii ei verzi îl priviră cu furie.

— Așa, râzi, ghem de blană prost! izbucni ea. După ce te potolești, poate-ți faci timp să mă scoți de aici!

O regăsi parcă pe acea Labă de Veveriță de altădată și nu pisica tristă care ieșise din tabără în dimineața aceea. Gheară de Mărăcine se simți deodată mai bine. Dând din coadă, merse către ea.

— Cum ai reușit să te bagi acolo?

— Urmăream un șoarece, răspunse Labă de Veveriță, părând exasperată. Coadă Tărcată mi-a zis că ar vrea unul, așa că m-am gândit să-i fac pe plac, văzând că Stea de Foc și-ar dori ca eu să hrănesc bătrânii... pentru totdeauna. L-am văzut fugind acolo și am crezut că am loc să mă bag după el.

— Nu ai, îi arătă Gheară de Mărăcine.

— Acum știu asta, minte de șoarece! Fă ceva!

— Stai nemișcată, atunci.

Apropiindu-se de tufiș, Gheară de Mărăcine observă unde se blocase și începu să-i elibereze blana, folosindu-și cu atenție dinții și ghearele. Câțiva țepi îi intrară în nas, făcându-l să lăcrimeze, dar continuă fără să se plângă.

— Stai așa, mormăi Labă de Veveriță după un timp. Cred că m-am eliberat.

Gheară de Mărăcine sări din calea ei în timp ce ucenica se aruncă înainte, cu picioarele din față zgâriind pământul în timp ce își scotea picioarele din spate dintre crengi. Un moment mai târziu era liberă, scuturându-se

nervoasă în timp ce privea smocurile de blană roșcată lăsate în urmă.

— Mulțumesc, Gheară de Mărăcine, mieună ea.

— Ești rănită? întrebă el. Poate ar trebui să o lași pe Blană Fumurie să se uite la...

— Labă de Veveriță!

Gheară de Mărăcine îngheță și, pentru câteva secunde, inima încetă să-i mai bată. Se întoarse încet și îl văzu pe Stea de Foc venind furios către ei.

Liderul Clanului arunca priviri de gheață când spre Gheară de Mărăcine, când spre fiica sa.

— Așa respecți tu ordinele? mârâi el.

Atitudinea nedreaptă a lui Stea de Foc îl lăsă pe Gheară de Mărăcine fără suflare. Pentru câteva momente, nu reuși să spună nimic, dar, în final, scoase câteva cuvinte nevinovate.

— Nu încalc ordine, Stea de Foc.

— A, da? ripostă Stea de Foc cu o voce la fel de uscată ca piatra arsă de soare. Auzisem că trebuie să fii într-o patrulă de vânătoare, dar se pare că am înțeles greșit.

— Sunt într-o patrulă de vânătoare, mieună disperat Gheară de Mărăcine.

Stea de Foc se uită în jurul său.

— Nu-i văd pe Blană de Șoarece și pe Labă de Păianjen.

— Labă de Păianjen a fugit după o veveriță, spuse Gheară de Mărăcine, arătând direcția cu coada. Blană de Șoarece s-a dus după el.

— De ce ești așa rău? își întrerupse Labă de Veveriță tatăl, privindu-l drept în ochi. Gheară de Mărăcine nu face nimic greșit.

— Gheară de Mărăcine nu face ce i se spune, se răsti Stea de Foc. Nu acesta este codul războinicilor pe care-l cunosc eu.

Labă de Veveriță făcu un pas în față pentru a sta nas în nas cu tatăl ei și ridică vocea într-o izbucnire de furie.

— Eram blocată în tufiș! Gheară de Mărăcine m-a ajutat! Nu e vina lui!

— Taci, spuse Stea de Foc. N-are a face cu tine.

Gheară de Mărăcine era șocat de cât de asemănători erau tatăl și fiica, cu ochii verzi strălucitori și blănuri roșcate zburlite.

— Se pare că are, ripostă Labă de Veveriță. Urli la Gheară de Mărăcine de fiecare dată când se uită la mine...

— Liniște! spuse Stea de Foc.

Gheară de Mărăcine privea alarmat. Chiar în acel moment, Dungă Cenușie sări în luminiș cu un șoarece în fălci.

— Stea de Foc? mieună el, lăsând prada jos. Ce se întâmplă?

Stea de Foc mișcă din coadă, apoi se ridică și-ncepu să dea din cap nemulțumit. Gheară de Mărăcine se forță să se relaxeze.

— A, da. Hai, Stea de Foc, continuă Dungă Cenușie, pășind către liderul Clanului și dându-i un ghiont. Ăștia doi nu fac niciun rău.

Ochii lui de chihlimbar luceau, plini de înțelegere, în timp ce le privea pe celelalte pisici din poiană, iar Gheară de Mărăcine își dădu seama că indiferent ce-l făcea pe Stea de Foc să reacționeze așa, secundul lui știa totul.

— Dar nici bine nu fac, răspunse Stea de Foc privind spre cele două pisici mai tinere. Deciziile mele și ordinele pe

care le dau sunt pentru binele întregului Clan, le reaminti el. Dacă nu puteți înțelege asta, atunci poate că nu sunteți pregătiți să fiți războinici.

— Ce?

Fălcile lui Labă de Veveriță se deschiseră pentru a protesta, dar un mârâit al tatălui ei o opri.

Gheară de Mărăcine era prea uimit pentru a mai protesta. Ceva ce Stea de Foc și Dungă Cenușie știau l-a întors pe lider împotriva lui. Dacă Labă de Veveriță nu îi spusese tatălui ei nimic despre vis, atunci era altceva. Dar habar n-avea ce ar putea fi sau ce ar putea face.

— Tu, continuă Stea de Foc aspru, îndreptându-și coada către Labă de Veveriță, ia șoarecele lui Dungă Cenușie și du-l la bătrâni, apoi continuă să vânezi pentru ei. Tu, urmă Stea de Foc către Gheară de Mărăcine, găsește-o pe Blană de Șoarece și vezi dacă poți să aduci niște pradă până la căderea întunericului. Acum!

Fără a aștepta să vadă dacă ordinele îi sunt îndeplinite, se întoarse și plecă printre tufișuri.

Dungă Cenușie făcu o pauză înainte de a-l urma.

— Are multe pe cap acum, murmură el drept scuză. Nu puneți la inimă. Totul va fi bine, veți vedea.

Un urlet care îl chema pe Dungă Cenușie veni din direcția în care dispăruse Stea de Foc. Dungă Cenușie dădu din urechi, își luă „la revedere" de la cele două pisici și se grăbi să-l prindă din urmă pe liderul său.

Labă de Veveriță se holba după ei. Acum că Stea de Foc plecase și nu mai trebuia să-l sfideze, coada îi căzu și privirea i se îndreptă către Gheară de Mărăcine, plină de tristețe.

— Niciodată nu e mulțumit, mieună ea. Ai auzit ce-a zis. Crede că nu sunt pregătită să devin războinică. N-o să-mi dea niciodată numele de războinic.

Gheară de Mărăcine nu știu ce să răspundă. Uimirea lui se transforma în furie. Știa că nu greșise cu nimic. Orice îl făcea pe Stea de Foc să se comporte așa nu era din vina lui. Și nici din a lui Labă de Veveriță. Ea era încăpățânată, dar era o ucenică loială și muncitoare. Orice lider demn de statutul său își putea da seama că avea să devină o mare războinică.

Lăsă privirea în jos, iar când Labă de Veveriță îi strigă numele, nu o auzi. Își simțea mintea mai clară, ca un cer cenușiu bătut de adieri, cu norii risipiți, printre care începe să se strecoare soarele. În ziua de dinaintea confruntării din spatele vizuinii, se simțise prins între profeție și loialitatea față de Stea de Foc. Încerca zi de zi să-l mulțumească pe Stea de Foc, dar fără șanse de succes, pentru că nu știa, în primul rând, de ce este furios pe el. Nu exista decât o singură soluție. Trebuia să plece în călătorie având doar cuvintele Clanului Stelelor drept ghid și să nu se întoarcă până când nu va găsi răspunsurile care să îi dovedească lui Stea de Foc cât de loial îi fusese în tot acest timp. Sau să nu se mai întoarcă deloc.

— Hai, fugi, mieună Gheară de Mărăcine, dând din cap înspre șoarecele lăsat pe jos. Du ăla înapoi sau iar o să te certe.

— Și tu?

Labă de Veveriță, de obicei atât de încrezătoare și de veselă, părea îngrijorată.

— Eu... eu plec, îi spuse.

Se gândise să o mintă și să-i spună că pleacă în căutarea lui Blană de Șoarece. Apoi realiză cât de trădată s-ar simți

dacă el nu s-ar mai întoarce. În cele din urmă, erau amândoi implicați în toată această situație, cel puțin în ceea ce privea ostilitatea lui Stea de Foc.

— Pleci? întrebă Labă de Veveriță cu tristețe în glas. Pleci din Clanul Tunetului?

— Nu definitiv, adăugă rapid Gheară de Mărăcine. Labă de Veveriță, ascultă...

Ea se așeză în fața lui și îl fixă cu ochii ei verzi în timp ce îi povestea despre cel de-al doilea vis, visul înecului în apa sărată și al înotului către peștera cu dinți.

— Labă Neagră spune că locul acesta chiar există, explică el. Cred că cei din Clanul Stelelor vor să merg acolo, iar celelalte pisici au fost de acord cu asta. Plecăm mâine, la răsărit.

Durerea din ochii lui Labă de Veveriță era evidentă.

— Le-ai spus lor și mie nu? întrebă ea cu durere în glas. Gheară de Mărăcine, mi-ai promis!

— Știu, răspunse Gheară de Mărăcine, simțindu-se vinovat. Urma să-ți spun, dar au început problemele cu Stea de Foc. Doar Clanul Stelelor știe de ce, și dacă într-adevăr este așa, atunci îmi spun chiar mai puțin decât mi-au spus despre profeție.

— Și chiar vrei să mergi până acolo? Dar nici nu știi cât de departe este!

— Nimeni nu știe, acceptă Gheară de Mărăcine. Labă Neagră a vorbit cu unele pisici care au văzut acel loc, deci el chiar există și se poate ajunge acolo. Nu mă mai întorc în tabără, adăugă el. O să-mi petrec noaptea undeva în pădure și mă voi întâlni cu ceilalți dimineață, la Patru Stejari. Te rog, Labă de Veveriță, nu le spune nimic. Nu spune nimănui unde am plecat.

În timp ce el vorbea, ochii lui Labă de Veveriță se luminau până când începură să strălucească de încântare. Gheară de Mărăcine știa ce va spune cu un moment înainte ca ea să vorbească.

— Nu voi spune nimic, promise ea. Nu voi putea, pentru că vin cu tine.

— A, nu, nu vei face asta! răspunse Gheară de Mărăcine. Nu ești una dintre pisicile alese. Nici măcar nu ești încă războinică.

— Labă de Cioară nu e războinic, îi aruncă Labă de Veveriță. Și pariez pe o lună de patrule de dimineață că Blană de Furtună vine și el. Nu ar lăsa-o pe Coadă de Pană să plece fără el. Deci, de ce să fiu eu exclusă? Ezită un moment, apoi adăugă: Nu am spus nimănui despre primul vis, Gheară de Mărăcine. Niciun cuvânt. Nici măcar lui Labă de Frunză.

Gheară de Mărăcine știa că este adevărat. Dacă Labă de Veveriță ar fi scos vreun cuvânt, vestea ar fi circulat prin toată tabăra până acum.

— Nu ți-am promis că poți veni cu mine, îi aminti el. Ți-am promis să-ți spun și ți-am spus.

— Dar nu poți să mă lași așa, se plânse Labă de Veveriță. Dacă nu aflu ce se întâmplă în continuare, o să-mi cadă blana de curiozitate!

— E prea periculos, Labă de Veveriță, nu înțelegi? Profeția din vis mă apasă atât de tare, nu pot să mai am grijă și de tine.

— Să ai grijă de mine! exclamă Labă de Veveriță, privindu-l cu indignare. Pot să am și singură grijă de mine, mulțumesc. Vin, chiar dacă îți convine sau nu. Dacă nu mă

lași să vin, te urmăresc. Gândește-te la ce s-a întâmplat azi. Nu vreau să mă întorc în tabără și să fiu trimisă de colo-colo degeaba, iar și iar, așa cum nici tu nu vrei!

Gheară de Mărăcine o privi atent, fără a lua o decizie. Nu-și putea asuma responsabilitatea de a duce un tânăr ucenic în mijlocul pericolului... dar ar fi fost un pericol și mai mare dacă îl urmărea singură printr-un teritoriu necunoscut. Și dacă se întorcea în tabără, odată ce Stea de Foc realiza că Gheară de Mărăcine a dispărut, ar insista până când Labă de Veveriță i-ar spune tot ce știa și poate că ar trimite o expediție pentru a-l aduce înapoi.

Pentru câteva momente, Gheară de Mărăcine înțelese ce înseamnă să fii lider, cu blana îngreunată de îndoieli și de întrebări, mai grea decât un râu întreg.

— Bine, Labă de Veveriță, mieună el oftând adânc. Poți veni.

CAPITOLUL 11

— Unde vom dormi? întrebă Labă de Veveriță.

De îndată ce Gheară de Mărăcine acceptase să o ia cu el în călătorie, durerea și furia ei dispăruseră ca ceața dimineții sub un soare arzător. Vorbea încontinuu de când plecaseră din luminișul în care îi găsise Stea de Foc.

— Liniște! șopti el. Dacă ne caută vreo pisică, te vor auzi din partea cealaltă a pădurii.

— Dar vreau să știu! insistă Labă de Veveriță, coborându-și vocea.

— Undeva nu departe de Patru Stejari, răspunse Gheară de Mărăcine. Vom fi pregătiți să ne întâlnim cu ceilalți la răsărit.

Întunericul se lăsase peste pădure în timp ce el mergea înainte prin tufișuri. Norii se adunaseră și acoperiseră cerul, așa că nu se mai vedea nicio rază de soare sau lumină a stelelor. O briză rece șoptea prin iarbă, iar Gheară de Mărăcine simți, încă o dată, mirosul toamnei care se apropia.

Gândindu-se la potențiali urmăritori, ar fi vrut să găsească adăpost la Pietrele Șerpilor, loc pe care Clanul trebuia

să-l evite, dar riscul de a-l întâlni pe viezurele nocturn era prea mare. În schimb, luă decizia de a merge către Calea Tunetului, sperând că mirosurile puternice ale monștrilor Două-Picioare vor masca propriul miros și pe cel al lui Labă de Veveriță.

— Știu un copac bun lângă Calea Tunetului, sugeră Labă de Veveriță. Ne putem ascunde acolo.

— Și să avem toată noaptea păianjeni și gândaci care să ni se plimbe prin blană? mieună Gheară de Mărăcine, descurajator. Nu, mulțumesc.

Labă de Veveriță pufni.

— De ce tu știi întotdeauna ce e bine?

— Poate pentru că sunt războinic?

Distrasă de un zgomot care venea dinspre tufișuri, ucenica nu răspunse. Făcând o scurtă pauză pentru a-și urmări prada, sări într-un tufiș de ferigă și ieși, câteva momente mai târziu, ținând în fălci un șoarece.

— Bine lucrat, mieună Gheară de Mărăcine.

Văzând prada, își dădu seama că îi este foame. Peste puțin timp, își prinse și el un șoarece și cele două pisici mâncară cu înghițituri rapide, cu urechile ciulite pentru a prinde și cele mai mici semne ale vreunei patrule a Clanului Tunetului. Dar Gheară de Mărăcine nu auzea nimic, doar sunetele obișnuite ale pădurii și huruitul monștrilor pe Calea Tunetului. Duhoarea lor era atât de puternică aici încât masca orice alt miros, așa cum sperase Gheară de Mărăcine, deși tremură la gândul că urma să-și petreacă noaptea inspirând aerul acela infect.

În timp ce mâncau, începu să cadă o ploaie rece, întâi mai rar, apoi din ce în ce mai des, până când blana lui

Gheară de Mărăcine se udă complet și începu să îi fie mai frig ca niciodată.

— Avem nevoie de adăpost, mieună Labă de Veveriță, tremurând, și părând teribil de mică și de vulnerabilă, cu blana lipită de corp. Hai să găsim copacul acela de care spuneai.

Gheară de Mărăcine era pe cale de a aproba când ieșiră dintre tufișuri pe un mal plin de iarbă; în fața lui se afla Calea Tunetului. Un monstru al unor Două-Picioare trecu, aruncând raze de lumină galbenă prin noapte cu ochii lui strălucitori. Înainte de a trece, lumina îi dezvălui lui Gheară de Mărăcine o formă întunecată, cel mai mare monstru pe care îl văzuse vreodată, stând la marginea Căii Tunetului. Mirosul lui îl înspăimântă.

— Ce-i aia? exclamă Labă de Veveriță, lipindu-se de el.

— Nu știu, răspunse Gheară de Mărăcine. Nu am mai văzut niciodată așa ceva. Stai aici până verific eu.

Cu grijă, făcu un pas înainte până când își dădu seama că se află la câteva lungimi de vulpe distanță de monstru. *Două-Picioare l-au abandonat aici pentru că era mort, sau se ghemuise, așteptând să sară cum ar sări el pe un șoarece neajutorat?* se întrebă el.

— Uite, putem să ne băgăm sub el, arătă Labă de Veveriță, venind spre el fără să mai țină cont că nu îi respectase ordinul de a rămâne pe mal. Ne putem adăposti de ploaie.

Era suficientă lumină pentru ca Gheară de Mărăcine să poată vedea o gaură întunecată între pământ și burta monstrului. Blana începu să i se înfioare la gândul că va intra în acel spațiu îngust, dar nu voia să pară fricos în fața lui Labă de Veveriță, iar ideea ei era bună. Mirosul puternic îi va ascunde de orice urmăritori.

— Bine, mieună el. Dar lasă-mă...

Se opri în timp ce Labă de Veveriță se lipea de pământ și se băga sub monstru. ... pe mine primul, termină vorba Gheară de Mărăcine resemnat, urmând-o.

O lumină slabă care intra sub burta monstrului îl trezi pe Gheară de Mărăcine în dimineața următoare. Labă de Veveriță era încolăcită lângă el. Pentru un moment, nu își aminti de ce pisica doarme în vizuina lui și nu într-a ei. Apoi mirosul puternic al monstrului și huruitul continuu al Căii Tunetului din apropiere îi amintiră unde se afla și de ce. Aceasta era dimineața în care urma să înceapă călătoria! Dar, în loc de entuziasm, simți doar o incertitudine care îi făcea labele grele, însoțită de gândul că se exilase din Clanul lui în momentul în care dispăruse fără permisiunea liderului.

Gheară de Mărăcine ieși de sub monstru și ridică ușor capul pentru a mirosi aerul. Iarba era încă udă de la ploaia din seara trecută, iar tufișurile din vârful malului erau pline de picături de apă. Ceața înconjura copacii, iar dimineața era cenușie. Nu se simțea și nici nu se auzea altă pisică.

Întorcându-se la monstru, o chemă pe Labă de Veveriță:

— Hai, trezește-te! Trebuia să fim deja în drum spre Patru Stejari.

Credea că va fi nevoit să intre iar sub burta monstrului pentru a o trezi pe ucenică, când ea se strecură afară, clipind.

— Mi-e foame, se plânse ea.

— Avem timp să prindem pradă pe drum, îi spuse Gheară de Mărăcine. Dar trebuie să plecăm. Ceilalți ne vor aștepta.

— Bine, răspunse ucenica.

Labă de Veveriță se grăbi pe mal și o apucă spre Patru Stejari, urmând linia Căii Tunetului. Gheară de Mărăcine o ajunse din urmă și, pentru un timp, cele două pisici merseră una lângă cealaltă. Ceața se ridicase și lumina aurie se întrevedea la orizont, unde urma să răsară soarele. Păsările începeau să cânte pe ramurile de deasupra lor.

După ce se trezi de-a binelea, Labă de Veveriță părea să fi uitat de vânătoare. Se grăbi, fără să observe nimic în jur. Gheară de Mărăcine știa că trebuie să ajungă la Patru Stejari cât mai repede, dar și că trebuie să fie atent la problemele care ar fi putut apărea. Când auzi zgomote în tufișurile din spatele lor, se opri, ciuli urechile și deschise fălcile pentru a simți mirosul celui care îi urmărea.

— Labă de Veveriță! șopti el. Ascunde-te!

Dar Labă de Veveriță se întoarse, cu un moment înainte ca el să vorbească, și se holbă în direcția zgomotului, mărindu-și ochii verzi. În același timp, Gheară de Mărăcine simți mirosul cunoscut al pisicilor din Clanul Tunetului. Apoi, ramurile unui tufiș din apropiere se depărtară și în fața lor apăru Labă de Frunză.

Cele două surori rămaseră nemișcate pentru câteva clipe, cu privirile ațintite una asupra celeilalte. Apoi Labă de Frunză făcu un pas în față și puse un pachet de ierburi la picioarele lui Labă de Veveriță.

— V-am adus niște ierburi pentru călătorie, murmură ea. O să aveți nevoie de ele.

Gheară de Mărăcine privea când spre ea, când spre Labă de Veveriță.

— Credeam că nu ai spus nimic nimănui! exclamă el cu o voce plină de furie. Ea de unde știe? M-ai mințit!

— Nu am mințit! scuipă Labă de Veveriță.

— Nu a mințit, adăugă Labă de Frunză cu vocea ei blândă. Dar nu trebuia să-mi spună nimic. Am știut, asta-i tot.

Gheară de Mărăcine tremura.

— Adică, tu știi totul? întrebă el. Despre vise, despre călătoria către locul unde se îneacă soarele?

Labă de Frunză îi aruncă o privire serioasă și el văzu uimirea și nefericirea din ochii ei.

— Nu, mieună ea. Știu doar că Labă de Veveriță pleacă, continuă, închizând ochii pentru o clipă. Și că urmează un mare pericol...

Lui Gheară de Mărăcine i se făcu milă de ea, dar nu-și permitea să cedeze. Trebuia să afle dacă Labă de Frunză mai spusese cuiva toate astea.

— Cine mai știe? întrebă el, pe un ton dur. I-ai spus tatălui tău?

— Nu! răspunse Labă de Frunză cu furie în privire, care o făcu deodată să semene foarte mult cu sora ei. Nu aș pârî-o pe Labă de Veveriță, nici măcar lui Stea de Foc.

— Nu ar face asta, Gheară de Mărăcine, adăugă Labă de Veveriță.

Gheară de Mărăcine dădu încet din cap.

— Aproape că-mi doresc să o fi făcut, continuă Labă de Frunză cu durere în glas. Poate că aș fi oprit toate astea și v-aș fi ținut aici. Labă de Veveriță, chiar trebuie să pleci?

— Trebuie! E cel mai fascinant lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Nu îți dai seama? Este un ordin de la Clanul Stelelor, așa că nu încălcăm codul războinicilor.

Începu să-i spună lui Labă de Frunză toată povestea viselor lui Gheară de Mărăcine și întâlnirea cu pisicile din celelalte

Clanuri. Labă de Frunză ascultă cu ochii măriți de teamă. Gheară de Mărăcine se foia de pe o labă pe cealaltă, conștient că timpul trecea și lumina zilei devenea din ce în ce mai puternică.

— Dar tu nu trebuie să pleci! se plânse Labă de Frunză când Labă de Veveriță termină. Tu nu ai fost aleasă.

— Dar nici să mă întorc în tabără n-am de gând! Nu pot să fac nimic bine, așa crede Stea de Foc. Știai că mi-a zis că nu sunt pregătită să fiu războinică? O să-i arăt eu dacă sunt sau nu!

Gheară de Mărăcine o privi pe Labă de Frunză. Știa la fel de bine ca și el că nu avea rost să te certi cu Labă de Veveriță când își pune ceva în cap. Mai era ceva în ochii de chihlimbar ai lui Labă de Frunză, mai era faptul că știa mai multe decât spunea.

— Dar dacă nu te mai întorci din călătorie? Ce voi face fără tine?

Vocea lui Labă de Frunză tremura, iar Gheară de Mărăcine își aminti că, deși era o pisică-vraci, Labă de Frunză era sora lui Labă de Veveriță.

— O să fiu bine, Labă de Frunză. Trebuie să plec. Înțelegi asta, nu?

Gheară de Mărăcine era mirat de blândețea din vocea lui Labă de Veveriță și de modul în care aceasta își împinse botul în blana surorii sale.

Labă de Frunză aprobă din cap.

— Și nu vei spune nimănui unde plecăm, da? o presă Labă de Veveriță.

— Nu știu unde plecați, nici voi nu știți, explică Labă de Frunză. Dar nu, nu voi spune nimic. Amintește-ți că Stea de Foc te iubește. Are alte lucruri pe cap acum, despre care tu nu știi nimic. Acum, luați ierburile și plecați!

Labă de Veveriță umblă în pachetul de ierburi și le împărți cu Gheară de Mărăcine. În timp ce înfulecau frunzele amare, Labă de Frunză le aruncă o privire îngrijorată.

— Chiar dacă nu aveți o pisică-vraci cu voi, puteți găsi ierburi pe drum. Nu uitați că gălbenelele sunt bune pentru răni, mieună ea repede. Și vetricea pentru tuse, și fructele de ienupăr pentru durerea de burtă. Și frunzele de limba-mielului, dacă găsiți, sunt cele mai bune pentru febră.

Părea că vrea să le împărtășească tot ceea ce știa ea.

— Nu vom uita, promise Labă de Veveriță. Hai, Gheară de Mărăcine, continuă ea, după ce-și termină ultima înghițitură de plante și se linse pe bot.

— La revedere, Labă de Frunză, mieună Gheară de Mărăcine. Aveți grijă de voi, tu și restul Clanului. Dacă vine năpasta peste pădure, noi... noi poate nu ne vom întoarce la timp pentru a lupta alături de voi.

— Asta va hotărî Clanul Stelelor, se resemnă cu tristețe Labă de Frunză. O să fac tot ce pot să fim pregătiți, promit.

— Și nu-ți face griji pentru Labă de Veveriță, adăugă Gheară de Mărăcine. O să am grijă de ea.

— Și eu o să am grijă de el, spuse și Labă de Veveriță, aruncându-i o privire provocatoare înainte de a merge către sora sa și de a-și freca nasul de al ei. Ne vom întoarce!

Labă de Frunză își plecă ușor capul, cu tristețe în ochi. În timp ce Gheară de Mărăcine se îndrepta către Patru Stejari, privi în spate și o văzu cum îi urmărește. Ridicându-și coada în semn de rămas-bun, se întoarse și se lăsă înghițită de tufișuri.

CAPITOLUL 12

Labă de Frunză prinse un șoarece pe drumul înspre tabără și se strecură în vâlcea cu el în fălci, sperând că orice pisică ar vedea-o să creadă că a ieșit într-o expediție de vânătoare, dimineața devreme. Capul încă i se mai învârtea – accepta cu greu plecarea surorii ei. Profețiile Clanului Stelelor începeau să se adune în jurul lui Labă de Veveriță și Gheară de Mărăcine ca ceața care se lipește de crengile unui tufiș.

Ieșind în luminiș, auzi vocea lui Blană de Șoarece:

— Gheară de Mărăcine ăsta este un ghemotoc de blană leneș! A trecut răsăritul deja și el nici măcar nu s-a trezit. Îl vreau în patrula de vânătoare.

— Îl trezesc eu, spuse Inimă Luminoasă, care stătea cu Blană de Șoarece lângă tufa de urzici. Se ridică și intră în vizuina războinicilor.

Labă de Frunză simți un ghimpe în stomac gândindu-se la ce urma să se întâmple când Clanul va afla că Gheară de Mărăcine și Labă de Veveriță au dispărut. În acel moment, Blană Pământie ieși din vizuina lui și se îndreptă către vizuina ucenicilor, unde Labă Albă și Labă de Chițcan stăteau la soare.

— Salut, le spuse războinicul maroniu. Ați văzut-o pe Labă de Veveriță? Nu e bolnavă, nu? De obicei, trepidează de nerăbdare să plecăm, și face asta chiar înainte să mănânc și eu o bucată de pradă.

Labă Albă și Labă de Chițcan schimbară o privire.

— Nu am văzut-o, mieună Labă Albă. Noaptea trecută n-a dormit în vizuină.

Labă de Frunză o văzu pe Blană Pământie mirându-se.

— Ce mai face acum?

Inimă Luminoasă ieși din vizuina războinicilor și sări către Blană de Șoarece. Labă de Frunză merse cu șoarecele ei la grămada de pradă, pentru a auzi ce vorbesc.

— Gheară de Mărăcine nu este acolo, raportă Inimă Luminoasă.

— Ce? întrebă Blană de Șoarece, iar coada începu să-i zvâcnească de surprindere. Unde este?

Inimă Luminoasă ridică din umeri.

— Poate a plecat să vâneze singur. Nu contează, Blană de Șoarece. Coadă de Nor și cu mine vom merge cu tine.

— Bine, spuse Blană de Șoarece ridicând din umeri și, de îndată ce Coadă de Nor ieși din vizuină, încă adormit, îl trezi pe Labă de Păianjen și toate cele patru pisici ieșiră din tabără.

Între timp, Blană Pământie se îndrepta către grămada de pradă, invocând Clanul Stelelor să-i răspundă la ceea ce-l neliniștea – cum procedează un mentor cu un ucenic care nu este niciodată acolo unde ar trebui să fie.

— Dacă o vezi pe sora ta, spuse el către Labă de Frunză, anunț-o că sunt în vizuină. Și ar face bine să aibă o scuză pentru că a plecat de una singură din nou, continuă el, apucând un graur și întorcându-se către Nor de Frunză.

Labă de Frunză îl urmări înainte de a se îndrepta către tunelul de ferigă care ducea la vizuina pisicii-vraci. Era ușurată că Blană Pământie nu pusese mai multe întrebări despre sora ei, dar știa că, odată cu trecerea timpului și cu dispariția celor două pisici, urmau să apară multe întrebări, foarte multe. Și ea habar n-avea cum să răspundă la ele.

Până la prânz, bârfele începuseră să circule prin tabără. Mergând spre luminișul principal pentru a aduce pradă pentru Blană Fumurie, Labă de Frunză îl auzi pe Stea de Foc ordonând patrulelor să fie atente și să le caute pe cele două pisici care lipseau.

— Deci, Gheară de Mărăcine umblă după Labă de Veveriță, așa? remarcă Coadă de Nor, cu amuzament în ochi. Păi, ea este o pisică tânără foarte atrăgătoare, asta e clar.

— Nu pot să-mi imaginez ce fac ei, zise Stea de Foc mai mult nervos decât îngrijorat. O să am eu grijă să le zic vreo două atunci când se vor întoarce.

Labă de Frunză se ghemui, prefăcându-se că alege cea mai bună bucată de pradă, în timp ce războinicii se risipiră, lăsându-i pe tatăl și pe mama ei singuri.

— Știi, mieună Furtună de Nisip către Stea de Foc. Dungă Cenușie mi-a zis ce s-a întâmplat noaptea trecută, când i-ai găsit vânând singuri. Se pare că Labă de Veveriță și Gheară de Mărăcine nu s-au întors de atunci. Din ce a spus Dungă Cenușie despre modul în care ai vorbit cu ei, nu mă surprinde că au vrut să evadeze pentru un timp.

— Cu siguranță nu i-am supărat atât de mult, răspunse Stea de Foc cu o oarecare temere. Nu așa de mult încât să plece din tabără...

Furtună de Nisip își fixă privirea asupra lui, cu ochii ei la fel de verzi precum cei ai lui Labă de Veveriță.

— Ți-am tot spus, iar și iar, nu ajungi nicăieri cu Labă de Veveriță dacă o critici și îi ordoni. Va face tot timpul invers doar pentru a fi și mai dificilă.

— Știu, spuse Stea de Foc oftând. Mă neliniștește acea profeție, foc și tigru împreună, și toate problemele care se pot ivi. Credeam că după confruntarea cu Clanul Sângelui pisicile vor trăi în pace.

— Am avut multe luni de pace, replică Furtună de Nisip pășind către Stea de Foc și împingându-și botul în blana lui. Toate mulțumită ție. Dacă vin probleme, nu e vina ta. M-am tot gândit la acel semn, continuă ea, uitându-se în jur pentru a se asigura că niciunul dintre războinici nu este prin preajmă.

Labă de Frunză privi vinovată, întrebându-se dacă nu ar trebui să iasă din umbră în partea cealaltă a grămezii de pradă. La urma urmelor, Labă de Frunză știa deja despre mesajul de la Clanul Stelelor.

— Este vorba despre foc, tigru și un mare pericol, continuă Furtună de Nisip, dar nu spune că focul și tigrul vor fi cauza pericolului, nu-i așa?

Labă de Frunză observă cum blana lui Stea de Foc se încrețește ușor.

— Ai dreptate! murmură el. Profeția poate însemna că ei ne vor scăpa de pericol.

— S-ar putea.

Stea de Foc se ridică, părând dintr-odată cu mult mai tânăr.

— Atunci este și mai important să îi recuperăm! izbucni el. O să conduc chiar eu patrula.

— Vin și eu cu tine, mieună Furtună de Nisip și, ridicând vocea, adăugă: Labă de Frunză, ai avut timp să miroși fiecare bucată de pradă din grămada aia. Blană Fumurie așteaptă. Și ține minte că ai promis să nu spui nimănui despre acest mesaj de la Clanul Stelelor.

— Da, Furtună de Nisip.

Labă de Frunză luă un șoarece și plecă înapoi către vizuina pisicii-vraci. Se întreba dacă ar trebui să mărturisească faptul că sora ei îi spusese despre călătorie, dar îi promisese lui Labă de Veveriță că va tăcea. Greutatea celor două profeții secrete îi apăsau blana așa cum o făceau picăturile de ploaie. Nu știa cum va reuși să-și țină ambele promisiuni și să rămână loială jurămintelor de pisică-vraci, acționând numai pentru binele Clanului.

Pentru restul zilei, Blană Fumurie o ținu ocupată pe Labă de Frunză, căutând prin proviziile de ierburi pentru a vedea ce lipsește și ce mai trebuie cules înainte ca toamna să se instaleze de-a binelea. Soarele apunea și aerul devenea mai rece, cu miros de frunze umede, când auziră zgomotul unei pisici trecând prin tunelul de ferigă.

— E Stea de Foc, mieună Blană Fumurie, privind din gura vizuinii. Continuă cu treaba, mă duc să văd ce vrea.

Labă de Frunză se bucura că poate rămâne ascunsă în piatra goală, continuând să numere fructele de ienupăr. Îl zări pe tatăl ei în luminiș. În lumina soarelui, blana lui părea o flacără strălucitoare, iar ea se ghemui mai bine înăuntru pentru a nu fi văzută.

— Niciun semn, spuse Stea de Foc, obosit. Am încercat să le iau urma, dar ploaia de azi-noapte a șters mirosul.

Ar putea fi oriunde. Blană Fumurie, tu ce crezi că ar trebui să fac?

— Cred că tot ce trebuie să faci e să te liniștești, spuse Blană Fumurie cu o voce vioaie, dar empatică. Îmi amintesc de doi ucenici care se strecurau întotdeauna dintr-un motiv sau altul. Și nu au pățit nimic rău.

— Eu și Dungă Cenușie? Era altceva. Labă de Veveriță...

— Labă de Veveriță este cu un războinic tânăr și puternic. Gheară de Mărăcine va avea grijă de ea.

Urmă un moment de tăcere. Labă de Frunză riscă o altă privire către deschiderea din piatră pentru a-l vedea pe tatăl ei stând cu capul plecat. Părea învins, ceea ce o întristă foarte tare. Ar fi vrut să meargă și să-l liniștească, dar asta ar fi însemnat să-și încalce cuvântul dat.

— E vina mea, continuă Stea de Foc cu o voce gravă și tremurândă. Nu ar fi trebuit niciodată să spun ce am spus. Dacă nu se întorc, nu mă voi ierta niciodată.

— Bineînțeles că se vor întoarce. Pădurea este sigură pentru moment. Oriunde ar fi, vor fi bine hrăniți și adăpostiți.

— Poate, zise Stea de Foc nu foarte convins.

Fără a spune mai multe, se ridică și dispăru în tunelul de ferigă.

Nu după mult timp, Blană Fumurie se întoarse în peșteră.

— Labă de Frunză, mieună ea, știi unde este sora ta acum?

Labă de Frunză urmări cu laba un fruct de ienupăr care se rostogolise, încercând să evite privirea mentorului ei. Gândindu-se la sora ei, fu cuprinsă de o senzație de căldură

și de siguranță. Bănuia că era la grajdul lui Labă Neagră, dar nu știa sigur. Răspunse cu încredere:

— Nu, Blană Fumurie, nu știu unde este.

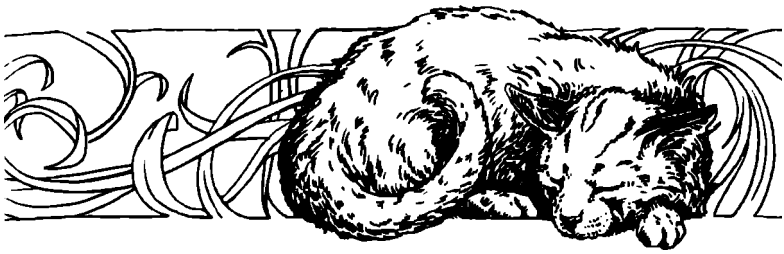
— Hmm... Dacă ai ști, mi-ai spune, nu? Loialitatea unei pisici-vraci nu este aceeași cu a altor pisici, dar la urma urmelor suntem cu toții loiali Clanului Stelelor și celor patru Clanuri din pădure.

Labă de Frunză era conștientă de privirea lui Blană Fumurie și se uită în ochii ei albaștri. Nu văzu furie, ci doar o profundă înțelepciune și înțelegere.

Labă de Frunză dădu din cap și, spre ușurarea ei, mentorul se întoarse și începu să verifice rezervele de gălbenele.

Nu am mințit-o, își spuse Labă de Frunză, șimțindu-se mizerabil. *Dar răspunsul meu nu o ajută.* Profeție a Clanului Stelelor sau nu, știa codul războinicilor la fel de bine ca oricare altă pisică. Unul dintre cele mai rele lucruri pe care le putea face un ucenic era să-și mintă mentorul și, chiar dacă vorbele spuse erau adevărate, Labă de Frunză se simțea vinovată.

Of, Labă de Veveriță, protestă ea. *De ce a trebuit să plec?*

CAPITOLUL 13

— Nu ăsta e drumul cel mai rapid către Patru Stejari, protestă Labă de Veveriță când tovarășul ei de călătorie făcu o pauză lângă un tufiș de mărăcine. Ar trebui să mergem în direcția aia, continuă ea zvâcnind din coadă.

— Bine, oftă Gheară de Mărăcine. Mergi în direcția aia dacă ai chef de înot. Aici pârâul este mai îngust și există o piatră pe care putem sări.

Labă de Veveriță fusese neașteptat de tăcută după întâlnirea de rămas-bun cu sora sa, dar liniștea nu dură, din păcate, prea mult.

— A, bine, răspunse Labă de Veveriță puțin cam dezorientată.

Ridică din umeri și se grăbi să-l prindă din urmă pe Gheară de Mărăcine. Trecură pârâul din două sărituri și o apucară către ultima pantă care ducea la Patru Stejari. Gheară de Mărăcine își dădu seama că soarele răsărise deasupra orizontului când ajunseră la marginea văii.

Făcu o pauză, ținând-o pe Labă de Veveriță cu coada și oprind-o astfel să se avânte în luminiș înainte de a verifica ce

vor găsi acolo. Gustând aerul, putea simți mirosurile amestecate ale celorlalte trei Clanuri, iar când privi în jos îi văzu pe Blană Roșcată, Coadă de Pană și Blană de Furtună stând la baza Pietrei Mari, în vreme ce Labă de Cioară se plimba nerăbdător prin fața lor.

— În sfârșit! exclamă Blană Roșcată sărind în picioare când Gheară de Mărăcine și Labă de Veveriță ieșiră din tufișurile de la baza versantului. Credeam că nu mai veniți.

— Ce caută ea aici? întrebă Labă de Cioară, arătând către Labă de Veveriță.

Labă de Veveriță îi întoarse o privire, cu blana de pe gât zburlită.

— Pot să vorbesc și singură, mulțumesc. Vin și eu cu voi.

— Ce? exclamă Blană Roșcată pășind către fratele ei. Gheară de Mărăcine, ți-ai pierdut mințile? Nu poți aduce ucenici. Va fi periculos.

Înainte ca Gheară de Mărăcine să poată răspunde, Labă de Veveriță rânji:

— Și el e un ucenic! spuse ea, îndreptându-și coada către Labă de Cioară.

— Eu am fost ales de Clanul Stelelor, îi reaminti Labă de Cioară. Tu nu, continuă el, așezându-se și începând să se spele pe urechi, ca și cum problema ar fi fost rezolvată.

— Nici el nu e ales, protestă Labă de Veveriță, îndreptându-și privirea către Blană de Furtună. Nu-mi spune că se află aici doar pentru a-și lua rămas-bun de la sora lui! Pe-asta chiar nu pot s-o cred!

Cele două pisici din Clanul Râului nu spuseră nimic, doar făcură un schimb de priviri îngrijorate.

— Vine și ea, și gata! Să mergem!

Răbdarea lui Gheară de Mărăcine ajunsese la limită. În acest ritm, cu toate aceste acuze și stări de tensiune, misiunea urma să se destrame înainte de a începe.

— Nu-mi da mie ordine! izbucni Labă de Cioară.

— Nu, are dreptate, oftă Blană Roșcată. Dacă nu o putem opri pe Labă de Veveriță...

— Nu puteți! exclamă ucenica roșcată.

— ... atunci mai bine plecăm și vedem ce facem.

Spre ușurarea lui Gheară de Mărăcine, chiar și Labă de Cioară părea că înțelege. Se ridică în picioare și-i întoarse spatele lui Labă de Veveriță, ca și cum nu exista.

— Păcat că nu-ți poți părăsi Clanul fără să cari paraziți în blană, rânji el către Gheară de Mărăcine.

Cele două pisici din Clanul Râului se ridicară și ele și se alăturară grupului.

— Nu te teme, murmură Coadă de Pană, atingând cu botul umărul lui Labă de Veveriță. Cu toții suntem dezorientați acum.

Ochii lui Labă de Veveriță străluciră; era pregătită parcă să dea un răspuns ascuțit, dar întâlnind privirea blândă a lui Coadă de Pană se răzgândi și își plecă ușor capul, cu blana de pe gât lăsată în jos.

Ca și cum ar fi respectat un ordin nerostit, toate cele șase pisici păși prin tufișurile din vârful versantului, ieșind la marginea teritoriului celor din Clanul Vântului. Când Gheară de Mărăcine privi mlaștinile cu iarba groasă și tare, mișcată de vânt ca blana unui animal gigantic, inima începu să îi bată puternic, gata să-i sară din piept. Acesta era momentul pe care îl așteptase de când îi vorbise Stea Albastră în vis. Vremea noii profeții venise. Călătoria începuse!

Dar când făcu primii pași prin mlaștină, fu cuprins de un sentiment de regret pentru tot ce lăsa în urmă – pădurea cunoscută, locul său în Clan, prietenii. De acum înainte, totul urma să fie diferit.

Putem oare trăi în afara pădurii după codul războinicilor? se întrebă Gheară de Mărăcine. Privind înapoi către linia întunecată a copacilor, adăugă în tăcere: *Ne vom mai revedea vreodată Clanurile?*

Gheară de Mărăcine se ghemui la adăpostul unui tufiș și se uită în jos către clădirile fermei de Două-Picioare. În spatele lui, celelalte pisici erau nerăbdătoare.

— Ce mai așteptăm? întrebă Labă de Cioară.

— Acela este grajdul în care locuiesc Labă Neagră și Arpacaș, răspunse Gheară de Mărăcine, indicând cu coada.

— Da, știu, mieună ucenicul Clanului Vântului. Gheară de Nămol m-a dus acolo când mi-am făcut călătoria de ucenic la Pietrele Înalte. Nu ne oprim acum acolo, nu?

— Cred că ar fi bine să ne oprim, șpuse Gheară de Mărăcine, atent la tonul folosit, pentru a nu i se părea sensibilului ucenic că îi dă un ordin. Labă Neagră știe despre locul în care se îneacă soarele. Ar putea să ne spună lucruri care ne vor fi de folos.

— Și grajdul lui e plin de șoareci, adăugă Blană Roșcată, lingându-se pe mustăți.

— Să ne petrecem noaptea aici n-ar fi cel mai rău lucru, acceptă Gheară de Mărăcine. Câteva mese bune ne vor ajuta să prindem puteri.

— Dar, dacă nu ne oprim, putem ajunge la Pietrele Înalte înainte de lăsarea întunericului, spuse Labă de Cioară.

Gheară de Mărăcine se gândi că ucenicul din Clanul Vântului spune asta doar ca să mai iște o ceartă.

— Totuși, cred că e mai bine să rămânem aici în seara asta, mieună el. Astfel, vom ajunge la Pietrele Înalte mâine-dimineață și vom avea toată ziua la dispoziție să parcurgem teritoriul necunoscut.

— Vrei să dormi pe piatră și fără pradă sau într-un loc cald și confortabil, cu stomacul plin, murmură Blană de Furtună? Eu votez pentru grajdul lui Arpacaș.

— Și eu! mieună Labă de Veveriță.

— Tu nu ai drept de vot, i-o întoarse Labă de Cioară.

Labă de Veveriță refuza să fie învinsă. Cu ochii verzi aprinși de nerăbdare, sări în picioare:

— Să mergem!

— Nu, stai! exclamă Coadă de Pană așezându-se în fața ucenicei un moment mai devreme decât Gheară de Mărăcine. Sunt șobolani acolo. Trebuie să fim atenți.

— Și câini, adăugă Blană Roșcată.

— A, bine.

Gheară de Mărăcine își aminti că Labă de Veveriță nu făcuse călătoria pe care o făceau toți ucenicii către Pietrele Înalte înainte de a deveni războinici. De fapt, pentru ea era prima dată când ieșea de pe teritoriul Clanului Tunetului mai departe de Patru Stejari. Acceptă că se descurcase bine până în acel moment, trecând prin teritoriul Clanului Vântului fără a se plânge și evitând patrulele Clanului în așa fel încât plecarea lui Labă de Cioară să rămână un secret. Poate că se va descurca mai bine decât a crezut el inițial în lungul drum ce li se așternea în față.

Gheară de Mărăcine ieși din tufiș și conduse grupul dincolo de clădirile fermei, către grajd. Îngheță când auzi

lătratul unui câine, dar părea îndepărtat, iar mirosul care venea dinspre el era slab.

— Hai, dacă tot mergem, mormăi Labă de Cioară lângă umărul lui.

Grajdul era la o oarecare distanță de cuibul de Două-Picioare. Avea găuri în acoperiș și ușa cădea din balamale. Gheară de Mărăcine se apropie cu atenție și mirosi o gaură de la baza ușii. Mirosul de șoarece îi invadă simțurile; îi lăsa gura apă și se concentră din greu pentru a identifica mirosul de pisică, aproape dispărut.

O voce cunoscută se auzi din interior.

— Simt miros de Clanul Tunetului. Intrați, sunteți bine-veniți.

Era Labă Neagră. Gheară de Mărăcine se strecură prin gaură pentru a-l vedea pe singuraticul motan negru stând chiar în fața lui. Arpacaș, motanul alb-negru care împărțea grajdul cu el, era ghemuit la un pas sau doi mai în spate, făcând ochii mari când tovarășii lui Gheară de Mărăcine intrară și ei. Gheară de Mărăcine realiză că Arpacaș nu mai văzuse atâtea pisici de când venise în pădure să ajute Clanurile în lupta împotriva Clanului Sângelui, cu patru anotimpuri în urmă.

— Ți-am urmat sfatul, Labă Neagră, mieună Gheară de Mărăcine. Cred că cei din Clanul Stelelor mi-au trimis visul pentru că vor să merg la locul în care se îneacă soarele. Acestea sunt pisicile pe care Clanul Stelelor le-a ales.

— Doar pe unele, mormăi Labă de Cioară.

Gheară de Mărăcine îl ignoră și prezentă restul grupului lui Labă Neagră și lui Arpacaș. Bătrânul singuratic își plecă ușor capul, drept salut, și dispăru în adâncurile umbroase ale grajdului.

— Nu-l băgați în seamă pe Arpacaș, mieună Labă Neagră. Nu avem des atât de mulți vizitatori. Deci ea este Labă de Veveriță, continuă el, atingându-și nasul de cel al tinerei ucenice. Fiica lui Stea de Foc! Te-am mai văzut în vizuină, când erai încă pui, cu Furtună de Nisip, dar tu nu ai cum să-ți amintești. Am zis atunci că vei arăta exact ca tatăl tău și văd că nu m-am înșelat.

Labă de Veveriță frământa pământul de rușine; Gheară de Mărăcine se gândi că întâlnirea cu această pisică ce jucase un rol atât de important în istoria Clanului ei o lăsase fără cuvinte.

— Ce crede Stea de Foc despre această călătorie? îl întrebă Labă Neagră pe Gheară de Mărăcine. Sunt surprins că a lăsat-o pe Labă de Veveriță să vină cu voi, când ea nu este nici măcar războinică.

Gheară de Mărăcine și Labă de Veveriță schimbară o privire neliniștită.

— Nu e chiar așa, recunoscu Gheară de Mărăcine. Am plecat fără să-i spunem.

Ochii lui Labă Neagră se măriseră și, pentru o clipă, Gheară de Mărăcine se întrebă dacă nu îi va goni.

Dar Labă Neagră dădu din cap.

— Îmi pare rău să aud că nu i-ai putut spune ce se întâmplă, mieună el. Poate îmi spui mai multe după ce mâncați. Vă este foame?

— Suntem lihniți! exclamă Labă de Veveriță.

Labă Neagră scoase un miorlăit de amuzament.

— Sunteți liberi să vânați, îi invită el. Sunt șoareci la discreție.

În scurt timp, Gheară de Mărăcine se încolăcise confortabil în grămada de paie, cu stomacul plin. Dacă Labă

Neagră și Arpacaș mâncau așa în fiecare zi, nu era de mirare că arătau atât de sănătoși și de puternici.

Tovarășii lui erau împrăștiați în jur, la fel de sătui și din ce în ce mai adormiți, în vreme ce soarele apunea, trimițând raze de lumină roșie prin găurile din acoperișul grajdului. Printre grămezile de paie se auzeau zgomote și chițăieli, ca și cum vânătoarea lor nu afectase în niciun fel numărul prăzii.

— Dacă nu te superi, în noaptea asta vom dormi aici și dimineață plecăm, mieună Gheară de Mărăcine.

Labă Neagră aprobă din cap.

— Vin cu voi până la Pietrele Înalte, spuse el, înainte ca Gheară de Mărăcine să poată protesta că nu este nevoie. Două-Picioare sunt mai mulți ca niciodată în jurul Căii Tunetului. Am stat cu ochii pe ei și știu cele mai bune drumuri.

Gheară de Mărăcine îi mulțumi și îl simți pe Labă de Cioară apropiindu-se și mormăindu-i la ureche:

— Putem avea încredere în el?

Labă Neagră ciuli o ureche; evident, auzise remarca. Gheară de Mărăcine simțea că intră în pământ de rușine, iar Labă de Veveriță ridică încet capul și mârâi furioasă către Labă de Cioară.

— Nu fiți furioși pe el, mieună Labă Neagră. Gândești bine, Labă de Cioară. Ca un războinic, de fapt. Acolo unde mergeți nu trebuie să aveți încredere în nimic și în nicio pisică, fără un motiv întemeiat.

Labă de Cioară lăsă capul în jos, mulțumit de lauda singuraticului.

— Dar puteți avea încredere în mine, continuă Labă Neagră. Nu pot să vă ajut prea mult în restul călătoriei,

dar măcar pot să mă asigur că ajungeți la Pietrele Înalte în siguranță.

Vântul îl lovea pe Gheară de Mărăcine direct în față, lipindu-i blana de trup și aproape ridicându-l de la pământ. Când își scoase ghearele să se stabilizeze, dădu doar de piatră. El și tovarășii lui stăteau în vârful Pietrelor Înalte, privind către teritoriile necunoscute și nesfârșite.

Plecaseră dis-de-dimineață și ajunseseră la panta pietroasă înainte de amiază. În fruntea lor se afla Labă Neagră, care stătea lângă Gheară de Mărăcine, cu urechile ciulite și privind atent de jur-împrejur.

— Veți evita acel nod de Căi ale Tunetului, mieună el, indicând cu coada o pată groasă și gri din peisaj. Foarte bine. Acela este locul în care Clanul Vântului s-a adăpostit când au fost goniți de Stea-Căzătoare. E plin de șobolani și de hoituri.

— Știu despre asta! spuse Labă de Veveriță. Dungă Cenușie mi-a povestit cum a mers cu Stea de Foc să aducă Clanul Vântului înapoi.

— Mai sunt Căi ale Tunetului mai mici de traversat, continuă Labă Neagră. Și cuiburi de Două-Picioare de evitat. Am călătorit în direcția aceea, nu prea departe, și mi-a fost suficient să-mi dau seama că nu e un loc bun pentru războinici.

Labă de Veveriță îl privi îngrijorată pe Labă Neagră.

— Nu mai e pădure deloc? întrebă ea.

— Nu, din câte am văzut eu.

— Nu te teme, mieună Gheară de Mărăcine. Voi avea eu grijă de tine.

Spre surprinderea lui, pisica se întoarse către el, cu lumina furiei în ochii ei verzi.

— De câte ori trebuie să-ți spun, pot să am grijă de mine și singură! scuipă ea. Dacă te vei comporta ca Stea de Foc tot drumul, mai bine stăteam acasă.

— A, și noi ne-am fi dorit să stai acasă, murmură Labă de Cioară, dând ochii peste cap.

Blană Roșcată o privi pe Labă de Veveriță, plină de curiozitate.

— O să lași o ucenică să vorbească așa cu tine? își întrebă ea fratele.

Gheară de Mărăcine ridică din umeri.

— Încearcă tu s-o oprești!

Urechile surorii sale începură să tremure.

— Clan al Stelelor!

Coadă de Pană schimbă o privire cu Blană de Furtună și apoi merse lângă Labă de Veveriță.

— Și mie mi-e teamă, acceptă ea. Mă cuprind fiorii când mă gândesc că o să fim atât de aproape de acei Două-Picioare. Dar Clanul Stelelor ne va îndruma.

Labă de Veveriță aprobă din cap, dar părea încă îngrijorată.

— Dacă ați terminat, mieună tare Labă de Cioară, e momentul să ne mișcăm.

— Bine, spuse Gheară de Mărăcine întorcându-se către Labă Neagră. Mulțumim pentru tot, mieună el. Mă bucur că înțelegi de ce facem asta.

Singuraticul lăsă capul în jos.

— Nu-mi mulțumi. Mult noroc tuturor și fie ca spiritele din Clanul Stelelor să vă lumineze calea!

Se așeză deoparte și, una câte una, cele șase pisici începură să coboare dealul. Soarele arunca umbre lunguiețe în fața lor în timp ce făceau primii pași ai celei mai lungi călătorii pe care o făcuseră vreodată.

CAPITOLUL 14

Când coborî de pe Pietrele Înalte, Gheară de Mărăcine oftă ușurat simțind din nou iarba sub labe. Erau singuri acum, un grup mic de pisici într-un vast teritoriu necunoscut. Labă Neagră le arătase o cărare peste câmpuri împărțite de garduri ale Două-Picioare, ascuțite și strălucitoare; erau multe mirosuri de Două-Picioare și de câini, dar niciunul nu era proaspăt. Oi cu fețe de lână se holbau la pisicile călătoare în timp ce treceau pe lângă ele, cu capetele în jos și cu urechile lipite de cap, stânjenite de mersul prin câmp deschis.

— Ai zice că n-au mai văzut pisici până acum, mormăi Blană de Furtună.

— Poate că nu au văzut, răspunse Blană Roșcată. Pisicile nu prea au ce căuta aici. N-am simțit miros de pradă de când am plecat de la grajd.

— Păi, eu n-am văzut niciodată oi până acum, spuse Labă de Veveriță.

Se duse lângă cea mai apropiată oaie, iar Gheară de Mărăcine merse după ea în liniște; știa că oile nu sunt periculoase, dar nu voia să riște. Labă de Veveriță făcu o pauză

la o lungime de coadă depărtare, adulmecă bine și strâmbă din nas.

— Bleah! Arată ca niște nori pufoși cu picioare, dar miros oribil!

Blană Roșcată căscă.

— Putem pleca mai departe, în numele Clanului Stelelor?

— Mă întreb de ce ne trimite Clanul Stelelor la locul în care se îneacă soarele, mieună Coadă de Pană, încercând să ocolească o oaie care păștea prea aproape de ea. De ce nu ne-au spus tot ce trebuia să știm legat de pădure? Și de ce trebuie să ascultăm mesajul la miez de noapte?

— Cine știe? pufni Labă de Cioară, îngustându-și ochii și privindu-l pe Gheară de Mărăcine. Poate războinicul Clanului Tunetului ne poate spune. Până la urmă, el e singurul dintre noi care a văzut acel loc, sau cel puțin așa spune el.

Gheară de Mărăcine rânji, arătându-și colții.

— Știți la fel de multe ca mine, mieună el. Trebuie să avem încredere în Clanul Stelelor. La final, totul ne va fi clar.

— E simplu să vorbești, răspunse Labă de Cioară.

— Lasă-l în pace! ripostă Labă de Veveriță așezându-se în fața ucenicului din Clanul Vântului. Nu Gheară de Mărăcine a cerut cel de-al doilea vis. Nu e vina lui că cei din Clanul Stelelor l-au ales pe el.

— Și ce știi tu despre asta? mârâi Labă de Cioară. În Clanul Vântului, ucenicii știu să-și țină gura.

— A, să-nțeleg că de-acum înainte vei tăcea? mieună Labă de Veveriță. Bun...

Rânjind, cu buza de sus ușor ridicată, Labă de Cioară o ocoli și continuă să meargă mai departe.

Gheară de Mărăcine merse către tovarășa lui de Clan.

— Mulțumesc că m-ai apărat, murmură el.

Ochii lui Labă de Veveriță îl priveau cu furie.

— Nu fac asta pentru tine! izbucni ea. Nu-l las pe ghemul ăla prost de blană să creadă că cei din Clanul Vântului sunt mult mai buni decât cei din Clanul Tunetului.

O zbughi cu o grimasă nervoasă, depășindu-i pe Coadă de Pană și pe Blană de Furtună, care se opriseră să privească.

— Nu pleca prea departe! strigă Gheară de Mărăcine după ea, dar aceasta îl ignoră.

Pornind în urmărirea ei, Gheară de Mărăcine își dădu seama că niciuna dintre celelalte pisici nu a încercat să-i ia apărarea, nici măcar Blană Roșcată. Probabil și ele aveau îndoieli în ce privește viziunea lui asupra locului în care se îneacă soarele și asupra faptului că trebuiau să ajungă acolo cu orice preț. Cu fiecare pas pe care-l făcea, simțul responsabilității îl apăsa din ce în ce mai greu pe Gheară de Mărăcine, știind că dacă vreunul dintre tovarășii lui urma să fie rănit sau chiar să moară în această călătorie, ar fi fost numai vina lui. Poate Clanul Stelelor a greșit de data asta. Poate că, la final, nici măcar credința și curajul războinicilor nu vor fi suficiente pentru a se întoarce în siguranță.

La puțin timp după miezul zilei, ajunseră la prima Cale a Tunetului. Era mai îngustă decât cele cu care erau ei obișnuiți și curbată, astfel că nu puteau vedea decât în ultimul moment monștrii apropiindu-se. Pe partea opusă, un tufiș înalt se întindea cât vedeai cu ochii, în ambele direcții.

Labă de Cioară se apropie cu grijă și mirosi marginea neagră și tare a Căii Tunetului.

— Bleah! exclamă el, strâmbând din nas. E o chestie împuțită. De ce Două-Picioare o împrăștie peste tot?

— Este drumul pe care merg monștrii lor, îi spuse Blană de Furtună.

— Știu asta! izbucni Labă de Cioară. Și monștrii lor put.

Blană de Furtună ridică din umeri.

— Așa sunt Două-Picioare.

— Vom discuta până la apus obiceiurile acestor creaturi? întrerupse Blană Roșcată. Sau traversăm Calea Tunetului?

Gheară de Mărăcine se ghemui pe marginea de iarbă, cu urechile ciulite, încercând să identifice zgomotul monștrilor.

— Când spun „acum", fugi, îi spuse lui Labă de Veveriță, care se ghemuise lângă el. O să fie bine.

Labă de Veveriță nu se uită la el. Avea o stare proastă de când se certase cu Labă de Cioară.

— Nu mi-e teamă, să știi.

— Ar trebui să-ți fie, mormăi Blană Roșcată de cealaltă parte a ei. Nu ai auzit ce ți-am spus când am traversat Calea Tunetului de lângă Pietrele Înalte? Înțelege odată! Sunt periculoase, chiar și pentru războinicii cu experiență. Au murit pisici acolo!

Labă de Veveriță se uită la ea și aprobă din cap, mărindu-și ochii verzi.

— Bine, mieună războinica din Clanul Umbrelor. Ascultă-l pe Gheară de Mărăcine: când spune el să fugi, fugi cum n-ai fugit niciodată.

— Înainte de a traversa, ridică vocea Gheară de Mărăcine pentru ca toate pisicile să îl audă, cred că trebuie

să decidem ce facem pe partea cealaltă. Nu vedem dincolo de gard și nu pot să simt nimic din cauza duhorii Căii Tunetului.

Blană de Furtună ridică ușor capul și își deschise fălcile pentru a gusta aerul.

— Nici eu, aprobă el. Sugerez să traversăm, să mergem direct prin tufiș și să ne întâlnim pe partea cealaltă. Dacă e ceva periculos acolo, ar trebui să putem face față toți șase.

Gheară de Mărăcine era impresionat de gândirea strategică a lui Blană de Furtună.

— Bine, mieună el, iar restul pisicilor, chiar și Labă de Cioară, mormăiră aprobator.

— Gheară de Mărăcine, tu dai semnalul, mieună Blană de Furtună.

Încă o dată, Gheară de Mărăcine se chinui să asculte. Un huruit din depărtare se transformă rapid în urlet, iar un monstru ieși din curbă, cu învelișul lui ciudat strălucind în timp ce trecea pe lângă ei. Le lovi pe pisici cu un vânt cald și le înecă cu duhoarea pe care o lăsă în urmă.

Aproape în același timp trecu un alt monstru, dar în cealaltă direcție. Apoi se lăsă liniștea, grea ca o pătură de zăpadă; când Gheară de Mărăcine ciuli urechile, nu auzi nimic altceva decât lătratul îndepărtat al unui câine.

— Acum! urlă el.

Sări, conștient că Labă de Veveriță ținea pasul cu el pe o parte și Coadă de Pană pe cealaltă. Labele îi tropăiau pe suprafața dură a Căii Tunetului, apoi ajunse pe fâșia îngustă de iarbă de pe cealaltă parte și se aruncă în tufiș în timp ce ramurile îi înțepau blana.

Chinuindu-se, ieși într-un luminiș. Aproape înghețat de panică, pentru moment nu-și dădu seama ce vede. Zări o

flacără și simți un miros de fum care îi umplu gâtul. Apoi se auzi un urlet ascuțit și un pui de Două-Picioare, nu mai mare decât o vulpe, cu picioare grăsune și nesigure, venea alergând spre el. Câinele se auzea lătrând și mai tare.

— Labă de Veveriță, stai lângă mine! spuse el, dar când se întoarse după ea, ucenica roșcată dispăruse.

Îl auzi pe Blană de Furtună urlând:

— Stați la un loc! Aici!

Gheară de Mărăcine privi în jur, dar nu îi văzu pe tovarășii săi, iar labele îl duceau în adâncimile unui tufiș de laur, cel mai apropiat refugiu pe care îl vedea. Cu burta frecându-se de pământ, se strecură la adăpost și simți că atinge o blană. Auzi un zgomot înfricoșător, iar în lumina difuză distinse blana cenușie cu pete și o recunoscu pe Coadă de Pană.

— Eu sunt, murmură el.

— Gheară de Mărăcine! exclamă Coadă de Pană cu voce tremurândă. Pentru o clipă am crezut că este câinele.

— I-ai văzut pe ceilalți? o întrebă Gheară de Mărăcine. Ai văzut unde s-a dus Labă de Veveriță?

Coadă de Pană dădu din cap, iar ochii ei albaștri erau plini de teamă.

— Nu-ți face griji, sunt sigur că sunt bine cu toții, mieună el, lingând-o pe ureche. Mă duc să văd ce se întâmplă.

Se strecură cu câteva lungimi de coadă mai încolo, până când putu să privească afară. Focul, își dădu el seama, era doar o grămadă de crengi care ardeau într-un spațiu mic, nu departe de locul în care ieșise el. Un Două-Picioare adult continua să pună alte crengi pe foc. Puiul i se alăturase. Gheară de Mărăcine încă auzea lătratul câinelui, dar nu îl

vedea, iar fumul îl împiedica să miroasă. Mai grav era că nu îi vedea pe tovarășii lui.

Întorcându-se la Coadă de Pană, șopti:

— Hai, urmează-mă! Două-Picioare nu sunt atenți.

— Și câinele?

— Nu știu unde e, dar nu e aici. Ascultă, așa facem.

Gheară de Mărăcine știa că trebuie să inventeze repede un plan pentru a o scoate pe Coadă de Pană de acolo până nu îngheța complet de panică. Tufișul de laur se afla la mică distanță de un gard de lemn, iar mai departe era un copac mic cu crengile întinse în grădina cealaltă.

— Acolo, mieună el, îndreptându-și urechile spre acel copac. Ne urcăm în el, apoi sărim pe gard. De acolo, putem ajunge oriunde.

Se întrebă ce ar face dacă pisica ar fi prea speriată ca să se miște, dar Coadă de Pană aprobă din cap, hotărâtă.

— Acum? întrebă ea.

— Da, sunt chiar în spatele tău.

Deodată, Coadă de Pană ieși din refugiul lor, se strecură pe lângă baza gardului și sări în copac. Gheară de Mărăcine, pe urmele ei, îl auzi pe puiul de Două-Picioare țipând din nou. Apoi zgârie copacul, luptându-se să ajungă în siguranță pe o creangă, la adăpostul frunzelor groase. Simți mirosul lui Coadă de Pană și îi văzu ochii albaștri privindu-l cu îngrijorare.

— Gheară de Mărăcine, mieună ea. Cred că am găsit câinele.

Își fremătă mustățile, încercând să indice undeva jos, în grădina următoare. Gheară de Mărăcine privi printre frunze și văzu câinele, o brută mare maronie, sărind și

zgâriind gardul cu ghearele tocite, încercând să urce și să-i atace. Când Gheară de Mărăcine îl privi, începu să latre isteric.

— Rahat de vulpe! îl scuipă Gheară de Mărăcine.

Se întrebă care sunt șansele să scape, cocoțați pe acest gard mai fragil decât cele pe care le escaladase la marginea teritoriului Clanului Tunetului. Câinele îl zguduia atât de tare, că orice pisică ar fi încercat să se echilibreze acolo ar fi sfârșit în grădină. Gheară de Mărăcine își imagină acei colți înfipți în gâtul sau în piciorul lui și decise că e mai bine să rămână pe loc.

— În ritmul ăsta nu-i vom găsi niciodată pe ceilalți, se plânse Coadă de Pană.

Apoi, Gheară de Mărăcine auzi deschizându-se ușa cuibului de Două-Picioare. Un adult stătea acolo, urlând la câine. Încă lătrând sălbatic, creatura continua să atace gardul. Două-Picioare merse în grădină, luând câinele de zgardă și trăgându-l după el în cuib. Ușa se închise și lătratul continuă încă un moment, apoi se opri.

— Vezi? mieună Gheară de Mărăcine către Coadă de Pană. Chiar și Două-Picioare ne folosesc la ceva.

Coadă de Pană aprobă din cap, cu ochii plini de ușurare. Gheară de Mărăcine se strecură din copac pe gard și, echilibrându-se atent, păși până ajunse la tufișul care mărginea Calea Tunetului. De acolo putea vedea bine grădinile de pe ambele părți. Totul părea liniștit.

— Nu-i văd și nici nu-i aud pe ceilalți, mieună Coadă de Pană, ajunsă lângă el.

— Nu, dar ar putea fi un semn bun, îi arătă Gheară de Mărăcine. Dacă i-ar fi prins Două-Picioare, ar face hărmălaie și i-am auzi.

Nu era sigur de ceea ce spusese, dar Coadă de Pană părea convinsă de vorbele lui.

— Ce crezi că ar trebui să facem? întrebă ea.

— Pericolul este în grădinile acestea, decise Gheară de Mărăcine. Suntem mai în siguranță de partea asta a tufișului, lângă Calea Tunetului. Monștrii nu ne vor deranja dacă stăm pe margine și, după ce vom trece de aceste cuiburi de Două-Picioare, nu vom mai avea probleme.

— Dar ceilalți?

Era o întrebare la care Gheară de Mărăcine nu avea niciun răspuns. Era imposibil să-și caute tovarășii cu atâția câini și Două-Picioare prin jur. Îl cuprinse teama când se gândi că Labă de Veveriță e singură în acest loc străin și înfricoșător.

— Probabil că vor face același lucru, mieună el, încercând să pară convingător. Poate că ne așteaptă deja. Dacă nu, mă întorc și îi mai caut după căderea întunericului, când Două-Picioare intră în cuiburi.

Coadă de Pană dădu din cap înfricoșată și ambele pisici săriră de pe gard, aterizând ușor pe picioarele din față, pe iarba verde. Se strecurară iar prin tufiș și de-a lungul Căii Tunetului, stând departe de suprafața ei neagră. Monștrii mai treceau din când în când, dar Gheară de Mărăcine era atât de îngrijorat de pisicile pierdute că nici nu mai băga de seamă huruitul gutural și adierea vântului care îl dezechilibra.

Ajunseră la capătul tufișului. Calea Tunetului se curba, unindu-se, ceva mai în față, cu alta mai mică. Între ele era un teren deschis, aproape acoperit de tufișuri de păducel. Pe partea cealaltă a Căii Tunetului, câmpurile se întindeau în depărtare. O adiere rece trecu prin blana lui Gheară de

Mărăcine în timp ce privea câmpurile către locul în care soarele se scufunda.

— Mulțumesc Clanului Stelelor! răsuflă Coadă de Pană.

Gheară de Mărăcine porni prin tufișuri. Acolo erau în siguranță și poate unii dintre prietenii lor așteptau deja în acel loc. Lăsând-o pe Coadă de Pană să stea de pază, se afundă în tufișuri, începând să caute și să strige cu voce joasă. Nu primi răspuns și nici nu simți mirosul lor.

Când se întoarse la Coadă de Pană, o găsi stând cu coada peste labe și cu un șoarece mort lângă ea.

— Vrei să-l împărțim? mieună ea. L-am prins, dar nu prea am chef să mănânc acum.

Văzând prada, Gheară de Mărăcine își dădu seama cât îi era de foame. Mâncase bine în acea dimineață la grajdul lui Labă Neagră, dar călătoriseră mult de atunci.

— Ești sigură? Pot să-mi prind și eu unul.

— Nu, te rog, și împinse șoarecele către el cu laba.

— Mulțumesc, spuse Gheară de Mărăcine ghemuindu-se lângă ea și luând o gură. Încearcă să nu te îngrijorezi, mieună el în timp ce Coadă de Pană se aplecă pentru a lua o îmbucătură. Sunt sigur că-i vom găsi curând și pe ceilalți, stai liniștită.

Coadă de Pană se opri din mâncat și îl privi cu teamă.

— Sper. E ciudat să fiu aici fără Blană de Furtună. Întotdeauna am fost mai apropiați decât alți frați. Și asta probabil pentru că avem tatăl în alt Clan.

Gheară de Mărăcine aprobă din cap, amintindu-și cât de apropiat se simțise de Blană Roșcată când erau pui, încercând să înțeleagă moștenirea sângeroasă a tatălui lor, Stea de Tigru.

— Desigur, tu înțelegi asta.

Cu un tremur al urechilor, Coadă de Pană îl invită să mai ia din șoarece.

— Da, răspunse Gheară de Mărăcine, ridicând din umeri. Dar nu îmi e dor de tatăl meu așa cum îți e ție de Dungă Cenușie. Îmi doresc să-i onorez amintirea, dar nu pot.

— Cred că e foarte greu, spuse Coadă de Pană atingându-l cu botul pe umăr. Cel puțin noi îl vedem pe Dungă Cenușie la Adunări. Și am fost atât de mândri când a devenit secund al Clanului.

— Și el e mândru de voi, mieună Gheară de Mărăcine, bucuros că nu mai discutau despre tatăl său.

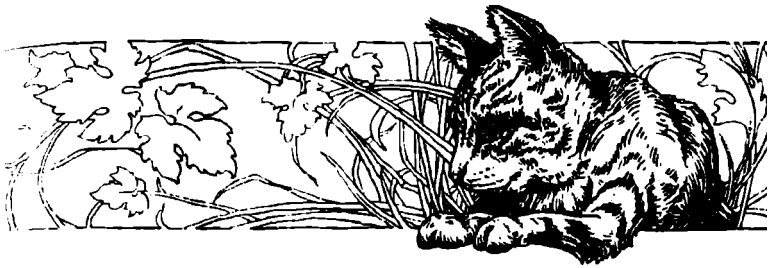
Își luă partea de șoarece și, în timp ce Coadă de Pană se forța să și-o termine pe a ei, începu să planifice ce au de făcut mai departe. Aventurându-se afară din tufișuri, văzu soarele apunând, cu razele lui de foc, luminându-le calea pe care trebuiau să o urmeze. Dar nu puteau continua până nu îi găseau pe ceilalți.

— Nu sunt aici, murmură Coadă de Pană, pășind lângă el, atât de aproape încât îi simțea respirația la ureche.

— Nu, trebuie să mă duc înapoi. Tu stai aici, în caz că...

Un urlet furios îl întrerupse. Vocile pisicilor speriate și furioase veneau din ultima grădină. Sărind, întâlni privirea lui Coadă de Pană.

— Acolo sunt! spuse el. Și au probleme.

CAPITOLUL 15

Labă de Frunză deschise ochii și văzu frunzele de ferigă deasupra capului, conturate ușor pe cerul palid. Deodată, își aminti că aceasta era ziua pătrarului de lună, când toate pisicile-vraci și ucenicii lor mergeau la Pietrele Înalte pentru a se întâlni cu Clanul Stelelor la misterioasa Piatră a Lunii. O cuprinse un fior de entuziasm; fusese acolo doar o dată, când Clanul Stelelor o primise ca ucenică de pisică-vraci, iar experiența aceea rămăsese prezentă în viața ei.

Sărind din culcușul confortabil de mușchi, se întinse și căscă, încercând să înlăture ultimele rămășițe de somn. O auzi pe Blană Fumurie mișcându-se prin vizuina ei, iar câteva momente mai târziu pisica-vraci scoase capul și mirosi aerul.

— Niciun semn de ploaie, mieună ea. Ar trebui să avem o călătorie liniștită.

Fără întârziere, porni spre ieșirea din tabără. Labă de Frunză privi cu regret grămada de pradă în timp ce treceau pe lângă ea; nicio pisică nu avea voie să mănânce înainte de întâlnirea cu Clanul Stelelor.

Blană de Cenușă, care stătea de pază la intrarea în tunelul de mărăcini, își plecă ușor capul când Labă de Frunză și mentorul ei trecură pe acolo. Labă de Frunză se simți doar puțin rușinată. Își dădea seama că era încă ucenică și nu era obișnuită cu onorurile pe care războinicii le ofereau pisicilor-vraci.

Umbrele încă învăluiau valea și copacii când Blană Fumurie șchiopăta către Patru Stejari, unde ea și Labă de Frunză urmau să treacă în teritoriul Clanului Vântului. Zgomotele vagi de prin tufișuri indicau faptul că prada se mișca, dar micile creaturi erau deocamdată în siguranță, pentru că nu avea cine să le vâneze. Uneori se mai auzea o pasăre scoțând un semnal de alarmă când cele două pisici treceau prin apropiere, ca niște umbre în lumina cenușie.

— Exersează-ți mirosul, îi ceru Blană Fumurie lui Labă de Frunză după un timp. Dacă poți găsi niște ierburi folositoare, le adunăm pe drumul de întoarcere.

Labă de Frunză se supuse, concentrându-se cât de tare putea, până când ajunseră la pârâu. Ea și Blană Fumurie se ghemuiră pentru a sări apa, apoi păși pe mal până când ajunseră în apropierea unei pietre care făcea traversarea mai ușoară. Labă de Frunză o privea atentă pe Blană Fumurie, îngrijorată că rana de la picior îi va crea probleme. Pisica-vraci sări însă cu ușurință.

În vreme ce urcau panta care ducea la Patru Stejari, Labă de Frunză începu să simtă mirosul celorlalte pisici.

— Clanul Umbrelor, murmură ea. Trebuie să fie Nouraș.

Blană Fumurie aprobă din cap.

— De obicei mă așteaptă și pe mine.

Labă de Frunză știa că Blană Fumurie îi salvase viața lui Nouraș când boala lovise Clanul Umbrelor; de aceea, Nouraș alesese să urmeze viața de pisică-vraci și, de atunci, se stabilise o prietenie strânsă între el și Blană Fumurie, chiar și dincolo de loialitatea pisicilor-vraci.

Când ajunseră în vale, Labă de Frunză o văzu pe pisica-vraci a Clanului Umbrelor stând la baza Pietrei Mari. Micul, dar demnul motan tărcat era singur, deoarece nu avea ucenic. Atunci când le văzu, sări pe labe și le salută. În aceeași clipă, tufișurile din depărtare foșniră și Blană de Nămol, din Clanul Râului, păși în luminiș cu ucenica sa, Aripă de Molie.

Labă de Frunză se bucura să o vadă pe ucenica din Clanul Râului. Sări în jos, pe pantă, pentru a o întâmpina, iar Blană Fumurie și celelalte două pisici-vraci se întâlniră în mijlocul luminișului și începură să povestească noutățile.

— Aripă de Molie! mieună ea. Mă bucur să te văd.

Soarele răsărise deasupra copacilor, iar blana aurie a lui Aripă de Molie lucea în nuanțe de chihlimbar. Labă de Frunză se gândi din nou cât era de frumoasă, dar fu dezamăgită, pentru că aceasta nu-i întoarse salutul călduros.

Aripă de Molie dădu din cap cu răceală:

— Salutări. Mă întrebam dacă Blană Fumurie își va lua ucenica.

Ceva din modul ei de a vorbi o făcu pe Labă de Frunză să se simtă mică, ca și cum Aripă de Molie încerca să o pună la locul ei. Desigur, Aripă de Molie era deja războinică, deci aștepta probabil respect, nu prietenie, de la un ucenic. Dezamăgirea o pătrunse pe Labă de Frunză ca un spin; lăsă capul în jos și se dădu un pas înapoi, urmându-le pe pisicile

care mergeau către cealaltă parte a văii și peste graniță, în teritoriul Clanului Vântului.

Starea de spirit i se îmbunătăți când începură să traverseze mlaștinile; lumina puternică a toamnei, adierea vântului care trecea prin iarba moale de sub labele ei, mirosul de grozamă și iarbă-neagră erau toate atât de diferite de pădurea umbroasă și luxuriantă a Clanului Tunetului. Văzând că Aripă de Molie pășește în urma mentorului ei fără a le băga în seamă pe celelalte pisici-vraci, Labă de Frunză merse alături de ea.

— Nu credeam că vei fi aici, mieună ea. Credeam că Blană de Nămol te-a luat deja la Gura Mamei.

Aripă de Molie se întoarse și îi aruncă o privire aspră, cu ochii înflăcărați ca și cum Labă de Frunză spusese ceva ofensator. Labă de Frunză tremura.

— Îmi pare rău... începu ea.

Deodată, Aripă de Molie se relaxă și dușmănia din ochii ei dispăru.

— Nu, mie îmi pare rău, mieună ea. Nu e vina ta. Ai auzit ce a spus Blană de Nămol la ultima Adunare, despre faptul că așteaptă de la Clanul Stelelor semnul care să indice că pot fi o pisică-vraci pentru Clan?

Labă de Frunză dădu din cap.

— Semnul nu a venit, spuse Aripă de Molie făcând o pauză și începând să lovească iarba de mlaștină cu ghearele labei din față. Nu a fost nimic! Am crezut că asta înseamnă că cei din Clanul Stelelor mă resping, iar celelalte pisici au început repede să vorbească despre asta! Și asta doar pentru că mama a fost vagaboandă și nu m-am născut în Clan, continuă ea cu aceeași dușmănie în priviri, care apoi se stinse treptat.

— Of, nu! Îmi pare rău! exclamă Labă de Frunză, cu o privire empatică.

— Blană de Nămol mi-a zis să am răbdare, spuse Aripă de Molie. Poate că el reușește să fie răbdător, dar eu nu. Am încercat, dar semnul nu a venit. Eram gata să părăsesc Clanul, dar fratele meu, Șoim de Zăpadă, mi-a zis să nu ascult toate răutățile. Mi-a zis că nu pisicilor invidioase trebuie să le dovedesc loialitatea mea, ci doar Clanului Stelelor, iar el e sigur că îmi vor trimite un semn.

— Și a avut dreptate, mieună Labă de Frunză, altfel nu ai fi aici acum.

— Da, a avut dreptate, replică ușurată Aripă de Molie. Acum două zile, când Blană de Nămol a ieșit din vizuina lui, a găsit o aripă de molie la intrare. I-a arătat-o lui Stea de Leopard și celorlalte pisici ale Clanului. A spus că nu există un semn mai clar decât acela.

— Și Stea de Leopard...

Labă de Frunză fu întreruptă de niște strigăte din depărtare și privi în sus. Cele trei pisici-vraci se opriseră în vârful unei movile și se uitau spre ele.

— Veniți cu noi sau nu? se auzi vocea lui Blană de Nămol.

Labă de Frunză schimbă o privire cu Aripă de Molie și scoase un miorlăit amuzat. Semnul de la Clanul Stelelor fusese trimis, așa că Aripă de Molie nu avea de ce să își mai facă griji. Piatra Lunii le aștepta pe amândouă, gata să le spună misterele strămoșilor lor războinici. În acel moment, Labă de Frunză nu-și putea imagina ceva mai bun decât să fie ucenică de pisică-vraci.

— Hai, mieună ea, entuziasmată, către tovarășa ei. Rămânem în urmă!

La amiază se întâlniră cu Față de Copac, pisica-vraci a Clanului Vântului, lângă izvorul unui pârâu. Labă de Frunză îi privi pe Față de Copac și pe Blană de Nămol salutându-se cu mieunături prietenoase, în ciuda tensiunilor dintre Clanuri legate de faptul că cei din Clanul Vântului hotărâseră să bea din râu până la Adunarea următoare. De obicei, rivalitățile dintre Clanuri nu existau între pisicile-vraci, loialitatea lor față de Clanul Stelelor depășind toate granițele pădurii.

După un timp, Labă de Frunză observă că Blană Fumurie începuse să șchiopăteze și mai tare și se gândi că vechea ei rană o supăra. Dar pisica-vraci a Clanului Tunetului nu ar fi recunoscut niciodată că ritmul de mers este prea rapid pentru ea, așa că Labă de Frunză decise să încetinească ea întreg grupul.

— Ne putem odihni? ceru ea, tăvălindu-se pe un petic de iarbă-neagră. Sunt foarte obosită!

Blană Fumurie îi aruncă o privire isteață, ca și cum ar fi ghicit la ce se gândise Labă de Frunză, și mieună aprobator.

— Ucenici, mormăi Față de Copac. N-au rezistență.

— El nu a mers atât de mult cât am mers noi, șopti Aripă de Molie către Labă de Frunză, așezându-se. Și el n-are ucenic, așa că nu știe nimic!

— Nu e chiar nepoliticos, murmură Labă de Frunză. Cred că vrea să pară ursuz.

Se așeză pe o parte și începu să se spele, dorind să arate cât mai bine în fața Clanului Stelelor.

Aripă de Molie începu să facă același lucru, apoi lua o pauză.

— Labă de Frunză, îmi dai un test? îi ceru ea.

— Test? Despre ce?

— Ierburi, spuse Aripă de Molie cu ochi mari și temători. În caz că Blană de Nămol se așteaptă să le știu pe toate... Nu vreau să-l dezamăgesc! Folosim gălbenele pentru a opri infecțiile, coada-șoricelului pentru otrăvuri, dar pentru durere de burtă? Tot timpul uit.

— Fructe de ienupăr sau rădăcină de hasmațuchi, răspunse Labă de Frunză, mirată. Dar de ce te chinuiești așa? Poți să-l întrebi pe mentorul tău oricând. Cu siguranță nu se așteaptă să știi totul dintr-odată.

— Nu și când îi întâlnesc pe cei din Clanul Stelelor! se plânse Aripă de Molie. Trebuie să le arăt că sunt pregătită să fiu pisică-vraci. E posibil să nu mă accepte dacă nu-mi voi aminti anumite lucruri pe care ar trebui să le știu.

Labă de Frunză aproape izbucni în râs.

— Nu-i așa, mieună ea cu răbdare. Clanul Stelelor nu te va întreba nimic. Ei... e greu de explicat, dar sunt sigură că nu ai de ce să-ți faci griji.

— Pentru tine e ușor să vorbești...

Spre surprinderea lui Labă de Frunză, în tonul lui Aripă de Molie se simțea o doză de amărăciune.

— Tu te-ai născut în pădure. Eu trebuie să fiu mai bună decât alte pisici, doar ca să fiu acceptată în Clan.

Ochii ei imenși străluceau cu un amestec de furie și de hotărâre. Lui Labă de Frunză i se strânse inima de milă și își mișcă ușor coada pentru a-i atinge umărul lui Aripă de Molie.

— Poate că asta funcționează pentru Clanul Râului, mieună ea. Dar nu și pentru Clanul Stelelor. Nu trebuie să câștigi aprobarea Clanului Stelelor, o primești ca pe un dar.

— Păi, ar putea să nu mi-o dea, mormăi Aripă de Molie.

Labă de Frunză își privi prietena cu mirare. Era atât de frumoasă și de puternică, avea toate abilitățile războinicilor și șansa de a învăța de la pisica-vraci, dar îi era încă teamă că ar putea să nu se integreze niciodată în pădure.

Apropiindu-se de Aripă de Molie, Labă de Frunză își apăsă botul pe blana ei.

— Va fi bine, murmură ea. Gândește-te la Stea de Foc. Nu s-a născut în Clan, dar acum este liderul Clanului Tunetului. Ai încredere în mine. Când vei sta în fața Pietrei Lunii, vei înțelege totul, adăugă ea citind confuzia în privirea lui Aripă de Molie.

Soarele începuse să apună când pisicile-vraci ajunseră la Pietrele Înalte. Iarba de baltă lăsa loc unei pante abrupte de pământ, cu tufișuri de iarbă-neagră pe alocuri. Pietrele ieșeau din ea, acoperite de lichen galben.

Față de Copac, care preluase conducerea grupului, făcu o pauză pe o piatră plată și privi în sus. Chiar sub vârf, o gaură neagră se forma în versant, sub o arcadă de piatră.

— Acolo este Gura Mamei, îi explică Labă de Frunză lui Aripă de Molie, amintindu-și că prietena ei o mai văzuse și înainte, când făcuse călătoria de ucenicie în timpul pregătirii de războinică. Scuze, adăugă ea. Știu că nu ești pentru prima dată aici.

Ochii lui Aripă de Molie se măriră, privind în sus către gaura căscată.

— Doar până aici am mers, răspunse ea. Nu am fost aleasă să intru.

— Este înfricoșător, știu, dar este și minunat, o asigură Labă de Frunză.

Aripă de Molie se încurajă singură:

— Nu mi-e teamă, insistă ea. Sunt o războinică. Nu mi-e teamă de nimic.

Nici măcar de respingerea Clanului Stelelor? Labă de Frunză nu îndrăzni să spună ce gândea, dar în vreme ce se așeza lângă prietena ei observă că Aripă de Molie tremura.

În fine, pătrarul de lună plutea deasupra vârfului și Blană de Nămol se ridică în picioare.

— Este momentul, spuse el.

Labă de Frunză simțea tensiunea și își urmă mentorul în sus, pe pantă, și sub arcada de piatră. Aerul rece și umed plutea în jurul lor, iar noaptea îi înconjura fără milă. Labă de Frunză își luă locul la coada șirului de pisici, chiar în spatele lui Aripă de Molie.

Tunelul cobora, curbându-se înainte și înapoi până când Labă de Frunză pierdu simțul direcției. Aerul părea dens și nu mai vedea nimic, nici măcar pe Aripă de Molie, care mergea la un salt de iepure în fața ei. Auzea respirația greoaie și simțea frica pisicii din Clanul Râului.

În fine, Labă de Frunză simți un val de aer rece în jurul lor, iar blana începu să-i freamăte de entuziasm când recunoscu primul semn că ajungeau în inima dealului. Mirosurile proaspete ale lumii de afară ajungeau la ea vag în timp ce pășea într-o mare peșteră; lumina stelelor intra printr-o gaură din tavan, dezvăluind pereții înalți de piatră; sub labele ei, podeaua era din piatră netedă. În centrul peșterii se afla o piatră înaltă de trei lungimi de coadă. Ochii lui Labă de Frunză se măriră când, din întuneric, se simți privită de o prezență adormită, formidabilă.

Aripă de Molie o atinse ușor cu blana.

— Unde suntem? șopti ea. Ce se întâmplă?

— Aripă de Molie, vino în fața Pietrei Lunii, rosti Față de Copac de la distanță. Trebuie să așteptăm momentul întâlnirii cu Clanul Stelelor.

El și celelalte pisici-vraci se așezară în jurul pietrei, la o lungime de vulpe de ea.

Labă de Frunză auzi un oftat al prietenei sale și o apăsă cu botul pe umăr.

— Putem sta și noi, îi șopti la ureche.

În timp ce-și lua locul la o lungime de coadă în spatele lui Blană Fumurie, simți cum Aripă de Molie se așază lângă ea, ezitând.

În întuneric, timpul se prelungise, iar Labă de Frunză avea impresia că așteptau deja de anotimpuri întregi. Apoi, într-o clipă, o lumină albă strălucitoare intră în peșteră, când luna apăru prin gaura din tavan. O auzi pe Aripă de Molie respirând. Sclipitoare, Piatra Lunii se trezi la viață în fața lor, lucind în lumina lunii ca și cum Blana Argintie se adunase pe suprafața ei de cristal.

Încercând să se obișnuiască cu lumina puternică, Labă de Frunză îl văzu pe Blană de Nămol ridicându-se, întorcându-se și pășind încet prin peșteră pentru a se așeza în fața ucenicei sale. Lumina albă dădea impresia că e acoperit de gheață.

— Aripă de Molie, mieună el solemn, dorești să descifrezi misterele Clanului Stelelor ca pisică-vraci?

Aripă de Molie ezită. Labă de Frunză o văzu cum înghite în sec înainte de a răspunde.

— Da.

— Atunci, vino în față!

Aripă de Molie se ridică și își urmă mentorul prin peșteră până când cele două pisici ajunseră lângă piatră. Aripă de Molie părea dintr-o altă lume, cu blana aurie care pălise în lumina pietrei și cu o strălucire argintie în ochi, ca și cum s-ar fi alăturat deja Clanului Stelelor. Labă de Frunză se cutremură. Încercă să-și scoată gândul acesta din minte, nedorind să creadă că era un semn.

— Războinici ai Clanului Stelelor, continuă Blană de Nămol, l-am adus în fața voastră pe acest ucenic. A ales calea de pisică-vraci. Dați-i înțelepciunea voastră pentru a vă înțelege căile și pentru a-i vindeca pe cei din Clan, potrivit voinței voastre.

Dădu din coadă și vorbi către Aripă de Molie:

— Așază-te aici și pune-ți nasul pe piatră! spuse Blană de Nămol, și îi arătă locul cu o mișcare a capului.

Mișcându-se ca într-un vis, Aripă de Molie se supuse. Se așeză, iar celelalte pisici-vraci păsiră în față, punându-se în aceeași poziție în jurul Pietrei Lunii, iar Blană Fumurie îi făcu semn lui Labă de Frunză să li se alăture. Blana îi tremura de entuziasm; știa ce urmează să se întâmple.

— Este timpul să ne întâlnim cu Clanul Stelelor, murmură Față de Copac.

— Vorbiți-ne, strămoși războinici, mieună Nouraș. Arătați-ne destinul Clanurilor noastre.

Labă de Frunză închise ochii și își puse nasul pe suprafața pietrei. Răceala îi cuprinse corpul deodată, ca gheara unui șoim sau ca și cum și-ar fi băgat capul într-o apă întunecată. Nu auzea și nu vedea nimic, nici măcar nu mai simțea sub labele ei podeaua peșterii; plutea în întuneric fără lumina din Blana Argintie.

Apoi, o serie de scene începură să se deruleze rapid sub ochii ei. Văzu cei Patru Stejari, dar erau goi, cu câteva frunze uscate care atârnau de ramuri. Unul dintre ei se clătina în toate direcțiile, mai puternic decât cel mai vijelios vânt, iar ceilalți stăteau nemișcați în jurul lui. Deodată, imaginea fu înlocuită de niște monștri care treceau în viteză pe Calea Tunetului și un șir lung de pisici care mergeau prin zăpadă, o linie neagră pe un covor nesfârșit și alb. Nu erau copaci acolo și nimic nu sugera ideea că ar putea fi în vreunul dintre cele patru teritorii.

În ultima scenă îi apăru Labă de Veveriță și, deși Labă de Frunză știa că nu avea voie să vorbească, cu greu își reținu un țipăt de ușurare și de bucurie. Sora ei mergea printr-un câmp întins și verde, iar Labă de Frunză avu impresia că era însoțită de alte câteva pisici înainte ca viziunea să se stingă; era din nou în întuneric.

La scurt timp simți din nou piatra rece din spatele ei și spațiul nesfârșit al viselor Clanului Stelelor se îmbină cu prospețimea obișnuită a unei nopți de toamnă. Labă de Frunză deschise ochii, clipind, și se retrase de lângă Piatra Lunii, înainte de a se ridica pe labe, tremurând. Era ciudat cât se simțea de bine, ca și cum ar fi iar pui, protejată de mama ei în timpul somnului. Clanul Stelelor păstrase legătura ei cu Labă de Veveriță, chiar dacă erau atât de departe una de cealaltă.

Celelalte pisici-vraci se ridicau și ele, gata să iasă la suprafață. Aripă de Molie stătea printre ele, cu ochii înflăcărați de un amestec de victorie și de mirare pentru ceea ce-i arătase Clanul Stelelor. Orice ar fi simțit ea față de tovarășii de Clan, pisica din Clanul Râului nu mai avea niciun dubiu legat de consimțământul Clanului Stelelor.

Blană de Nămol atinse botul lui Aripă de Molie cu vârful cozii, semn că trebuia să păstreze tăcerea, și se îndreptară către ieșirea din peșteră. Încă o dată, Labă de Frunză rămase în urmă, pășind prin tunelul încâlcit de sub pământ, înapoi către lumea de zi cu zi.

De îndată ce ajunseră la intrare, Aripă de Molie sări pe vârful unei pietre ieșite din pământ. Își dădu capul pe spate și scoase un urlet triumfător.

Blană de Nămol o privi, dând din cap cu indulgență.

— Până la urmă, n-a fost așa de rău, nu? Și, continuă el când Aripă de Molie sări să i se alăture, acum ești o adevărată ucenică de pisică-vraci. Cum te simți?

— Minunat! răspunse Aripă de Molie. L-am văzut pe Șoim de Zăpadă conducând o patrulă și...

Se opri când Labă de Frunză făcu ochii mari, încercând să-i transmită că pisicile-vraci nu își împărtășeau visele până când nu știau ce înseamnă exact.

Labă de Frunză păși, atingând-o cu nasul pe ucenica din Clanul Râului.

— Felicitări! murmură ea. Ți-am zis că până la urmă totul va fi bine.

— Da, mi-ai zis, răspunse Aripă de Molie cu o strălucire în priviri. Totul va fi bine acum. Clanul Râului va afla că spiritele din Clanul Stelelor m-au acceptat. Și acum vor fi nevoiți să mă accepte și ei!

Sări în jos, pe versant, lăsându-i pe ceilalți să o urmeze. Labă de Frunză o privi cu inima plină de întrebări. Ce văzuse Aripă de Molie? Și ce viziuni îi trimisese Clanul Stelelor lui Blană Fumurie? Pisica-vraci a Clanului Tunetului părea îngândurată, dar expresia ei nu trăda nimic.

Reținându-și un fior, Labă de Frunză își aminti de propria viziune. Ce-ar putea fi atât de puternic încât să clatine unul dintre marii copaci de la Patru Stejari? Și de ce călătoreau pisicile pe vremea asta? Dacă spiritele din Clanul Stelelor îi trimiseseră acele semne despre ceea ce urma să se întâmple, cum trebuia să le interpreteze?

Deși nesigură, Labă de Frunză era plină de speranță. Chiar dacă Labă de Veveriță se afla departe de pădure, Clanul Stelelor îi arătase că era în siguranță.

Trimiteți-o înapoi repede, se rugă Labă de Frunză în timp ce le urma pe celelalte pisici pe deal. *Oriunde îi va duce această călătorie, aduceți-i înapoi acasă, în siguranță.*

CAPITOLUL 16

Gheară de Mărăcine se grăbi către tufiș cu Coadă de Pană în urma lui. Instinctul îi spunea să se arunce în grădină și să le salveze pe celelalte pisici, dar amintirea a ceea ce se întâmplase atunci când trecuseră prima dată Calea Tunetului îl făcu să fie mai vigilent. Trecu printre crengi pentru a putea observa ce se întâmplă fără a fi văzut.

Imaginea din fața lui îi întoarse stomacul pe dos. Aproape de culcușul de Două-Picioare, două pisici de casă imense îi amenințau pe Blană de Furtună și pe Labă de Cioară. Ucenicul din Clanul Vântului stătea ghemuit pe pământ, cu urechile lipite de cap și cu buzele trase, arătându-și colții. Blană de Furtună avea o labă întinsă în față, amenințându-le pe pisicile de casă pregătite de atac, cu ghearele scoase. Gheară de Mărăcine înțelese că urma să aibă loc o luptă și că nu aveau unde să fugă în afară de ușa pe jumătate deschisă a cuibului de Două-Picioare.

— Mare Clan al Stelelor! îi șopti Coadă de Pană. Pisicile astea de casă sunt mai mari decât majoritatea războinicilor!

Pentru Gheară de Mărăcine nu asta era ceea ce conta. Mărimea lor, precum și blana lucioasă nu aveau cum să dovedească un războinic. Știa că el și prietenii săi pot câștiga bătălia, dar cele două pisici de casă își apărau cu îndârjire teritoriul și păreau capabile să lupte până la ultima suflare, ajungând să provoace răni pe care pisicile Clanurilor nu și le permiteau, dacă voiau să-și continue călătoria.

Își încordă mușchii, pregătit să sară pe pisicile de casă, dar, înainte de a face vreo mișcare, o rază de culoarea focului sări de pe gard și apoi în grădină.

— Labă de Veveriță, nu! urlă Gheară de Mărăcine.

Ucenica nu răspunse; nu era sigur că-l auzise. Aruncându-se în mijlocul pisicilor zburlite, își scoase ghearele în fața uneia dintre ele. Ambele se întoarseră, rânjind.

Deodată, Gheară de Mărăcine strigă:

— Blană de Furtună, Labă de Cioară! Aici!

Labă de Cioară porni în fugă pe iarbă și se lovi de Coadă de Pană când se aruncă în tufiș. Blană de Furtună rămase unde era, mârâind la pisicile de casă care se apropiau, cu Labă de Veveriță lângă el. În același moment, Blană Roșcată apăru în vârful gardului următoarei grădini, sări și li se alătură.

— Înapoi, rahat de vulpe! exclamă Labă de Veveriță scuipând, în timp ce pisicile de casă se apropiau.

Una dintre ele încercă să o lovească cu laba, ratând la o lungime de mustață. Apoi, ușa cuibului de Două-Picioare se deschise și apăru o femelă care urla și dădea disperată din mâini. Pisicile de casă fugiră pe partea cealaltă a cuibului, în timp ce pisicile Clanului se îndreptară în grabă către

refugiul tufișului. Femela se uită după ele câteva clipe și apoi se retrase, trântind ușa după ea.

— Labă de Veveriță! spuse Gheară de Mărăcine în timp ce ucenica se oprea lângă el. Ce-a fost în capul tău? Ăia doi puteau să-ți sfâșie blana!

Labă de Veveriță ridică din umeri, fără să se simtă vinovată.

— Nu, n-aveau cum! Pisicile de casă sunt slabe, mieună ea. Oricum, Blană de Furtună și Labă de Cioară erau acolo.

— Gheară de Mărăcine, nu o certa. Ochii de chihlimbar ai lui Blană de Furtună străluceau în timp ce o privea pe Labă de Veveriță. A fost cel mai curajos lucru pe care l-am văzut.

Coadă de Pană murmură aprobator, iar Gheară de Mărăcine începu să se simtă prost. Blană Roșcată aprobă și ea din cap către tânăra pisică. Doar Labă de Cioară părea supărat, poate conștient de faptul că Labă de Veveriță fusese mai curajoasă decât el, sau poate regretând momentul de criză în care respectase ordinul lui Gheară de Mărăcine.

— N-am zis că nu a fost curajoasă, se apără Gheară de Mărăcine. Doar că trebuie să gândească înainte. Mai avem mult de mers, iar dacă unul dintre noi se rănește, vom întârzia cu toții.

— Păi... să mergem! spuse Blană Roșcată.

Gheară de Mărăcine le conduse pe celelalte pisici către locul în care așteptase cu Coadă de Pană. De acum, soarele dispăruse, dar câteva raze roșii încă mai pătau cerul, arătându-le calea pe care trebuiau să o urmeze.

— Putem petrece noaptea aici, sugeră Coadă de Pană. Avem adăpost și pradă.

— E prea aproape de cuiburile de Două-Picioare, argumentă Blană de Furtună. Dacă traversăm Calea Tunetului spre câmpurile acelea, vom găsi un loc mai sigur.

Nicio pisică nu îl contrazise. Clanul Stelelor le arătă o cale mai ușoară pentru a traversa cea de-a doua Cărare a Tunetului, iar în timp ce apusul trecea începură să meargă pe câmp. Suprafața era dură, cu petice mâloase și grămezi de pietre, ca și cum acolo ar fi fost cuiburi de Două-Picioare căzute în ruină.

Era aproape întuneric când ajunseră lângă un zid dărâmat. Ferigile și ierburile ieșiseră dintre crăpături, oferindu-le un oarecare adăpost, iar pietrele căzute erau acoperite de mușchi.

— Nu arată rău, mieună Blană de Furtună. Ne putem opri aici.

— Da, vă rog! aprobă Labă de Veveriță. Sunt așa de obosită! Simt că nu mă mai țin labele!

— Eu cred că ar trebui să mergem mai departe, obiectă Labă de Cioară, încăpățânat. N-am simțit niciun miros de pradă pe aici.

Gheară de Mărăcine știa că încerca să fie dificil, așa cum o făcea de obicei.

— Am călătorit mult azi, mieună Gheară de Mărăcine. Dacă mergem mai departe, fie vom întâmpina alte probleme, fie ne vom petrece noaptea în câmp deschis. Mai întâi să ne uităm prin jur, să ne asigurăm că nu există surprize neplăcute – găuri de vulpe sau viezuri.

Restul pisicilor aprobară, cu excepția lui Labă de Cioară, care schiță o grimasă. Labă de Veveriță merse să investigheze partea cealaltă a zidului. Dispăruse deja de ceva timp, iar

Gheară de Mărăcine merse după ea, pregătindu-se să o găsească băgată în vreun necaz. O găsi sărind pe un șir de pietre.

— E un loc minunat! exclamă ea, scuturându-și picăturile de apă din mustăți, în timp ce Gheară de Mărăcine se întreba de unde are atât de multă energie. E o baltă mare pe partea cealaltă.

— Apă? Du-mă și pe mine, mieună Blană Roșcată, tropăind în direcția indicată de Labă de Veveriță. Am gura uscată ca ultimele frunze ale toamnei.

Un moment mai târziu veni înapoi și o amenință pe Labă de Veveriță cu coada ridicată.

— A fost o glumă proastă, mârâi ea.

Labă de Veveriță părea intrigată.

— Glumă? Nu știu ce vrei să spui.

Blană Roșcată scuipă.

— Apa are un gust infect. E plină de sare sau de ceva asemănător.

— Nu e adevărat, e chiar bună! protestă Labă de Veveriță. Eu am băut destulă și e foarte proaspătă.

Blană Roșcată se întoarse și lovi furioasă niște fire de iarbă. Blană de Furtună îi aruncă lui Labă de Veveriță o privire îngrijorată.

— Așteaptă aici, ordonă el, întorcându-se o clipă mai târziu cu câteva picături de apă atârnându-i de mustăți. Apa e bună, raportă el.

— Atunci de ce am simțit gust de sare? mieună Blană Roșcată.

Pe Gheară de Mărăcine îl cuprinse un fior.

— Dacă... începu el, privind pe rând pisicile. Dacă înghiți... Poate este un semn de la Clanul Stelelor că facem

ceea ce trebuie, în căutarea noastră de a găsi locul în care se îneacă soarele. Visul meu era despre sare, vă amintiți...

Cele patru pisici se priviră una pe alta, cu ochii măriți de surprindere și, i se păru lui Gheară de Mărăcine, de înțelegere.

— Dacă ai dreptate, murmură Coadă de Pană, înseamnă că spiritele din Clanul Stelelor veghează fără-ncetare asupra noastră.

Privi în jur ca și cum se aștepta să vadă forme înstelate urmărindu-i din câmpul întunecat.

Gheară de Mărăcine își înfipse ghearele în pământ, simțind nevoia de a se ancora de ceva real și solid.

— Atunci este un lucru bun, mieună el.

— Și de ce nu am primit cu toții un semn? întrebă Labă de Cioară, provocator. De ce doar voi doi?

— Poate că vom primi unul și mai târziu, sugeră Coadă de Pană, atingându-l cu coada pe Labă de Cioară. Probabil le vom primi treptat, important e că încearcă să ne arate că suntem pe calea cea bună.

— Poate, spuse Labă de Cioară ridicând din umeri furios și plecând să se încolăcească de unul singur la capătul zidului.

Restul grupului se așeză. Gheară de Mărăcine se gândi cu poftă la șoarecii din grajdul lui Labă Neagră; aici nu era miros de pradă și erau nevoiți să meargă la culcare flămânzi. În ziua următoare, în mod sigur trebuiau să vâneze înainte de a pleca mai departe.

Primele stele din Blana Argintie începeau să apară deasupra lui. *Războinici ai Clanului Stelelor*, se gândi Gheară de Mărăcine, amețit, *care ne privesc și ne îndrumă în călătoria noastră.*

Dacă aș putea să vă vorbesc acum, gândi el, *aș vrea să vă întreb dacă într-adevăr facem ceea ce trebuie și de ce suntem nevoiți să călătorim atât de departe. Aș vrea să vă întreb ce năpastă ați prevestit pentru pădure.*

Stelele luceau mai puternic decât oricând, dar nu primi niciun răspuns.

CAPITOLUL 17

Gheară de Mărăcine sări în sus când o labă îl înghionti în coaste. Vocea lui Labă de Veveriță mieună alarmată:

— Trezește-te, Gheară de Mărăcine! Coadă de Pană și Labă de Cioară au dispărut!

Gheară de Mărăcine se ridică, clipind. Blană Roșcată era în picioare, iar Blană de Furtună tocmai ieșea din culcușul pe care și-l făcuse sub niște frunze de ferigă. Labă de Veveriță avea dreptate. Nu era nici urmă de Labă de Cioară sau de Coadă de Pană.

Cu capul vâjâind, se chinui să se ridice în picioare. Soarele deja urcase deasupra orizontului, pe un cer albastru pătat de nori albi și pufoși. Bătea o briză constantă care culca în valuri iarba de pe câmp, dar nu aducea mirosul pisicilor dispărute. Pentru câteva clipe, Gheară de Mărăcine se întreabă dacă nu cumva au plecat acasă. Nu primiseră semnul apei sărate de la Clanul Stelelor; oare asta îi făcuse să renunțe, ca și cum ar fi fost judecați și găsiți vinovați? Și dacă Coadă de Pană și Labă de Cioară s-au dus acasă, ar putea doar el și Blană Roșcată să împlinească profeția?

Apoi își dădu seama că greșește. Labă de Cioară ar gândi așa, dar Coadă de Pană nu ar face-o niciodată, și oriunde ar fi plecat cele două pisici, cu siguranță erau împreună. Și în niciun caz nu erau captive; nu era miros de pericol în preajmă și, evident, zgomotul i-ar fi trezit și pe ei.

— Vezi dacă s-au dus la baltă să bea apă, îi sugeră el lui Labă de Veveriță, care încă îl mai privea panicată.

— Am fost deja, mieună ea. Nu am minte de șoarece, așa cum poate ar crede unii...

— Nu, bine, atunci...

Gheară de Mărăcine privi în jur cu disperare, încercând să gândească un plan, și văzu două figuri mici, gri-palid și negru, apropiindu-se de peste câmp. Vântul care sufla inspre zidul aflat în ruină le aduse mirosul.

— Acolo sunt! exclamă el.

Coadă de Pană și Labă de Cioară tropăiră repede pe pietre. Țineau prada în bot, cu o privire plină de satisfacție.

— Unde ați fost? ceru să afle Gheară de Mărăcine. Ne-am făcut griji pentru voi.

— Nu ar trebui să plecați așa, de capul vostru, adăugă Blană de Furtună către sora sa.

— Dar ce-am făcut? izbucni Labă de Cioară, lăsând jos cei doi șoareci pe care îi căra în bot. Sforăiați toți ca aricii iarna, așa că am plecat să vânăm.

— E multă pradă acolo, spuse Coadă de Pană, făcând un semn cu coada înspre un tufiș din câmpul următor. Am prins o grămadă mare, dar trebuie să mergem să aducem și restul.

— Lasă-i pe leneșii ăștia să o facă singuri, mormăi Labă de Cioară.

— Sigur că vom ajuta, mieună Gheară de Mărăcine, salivând la mirosul prăzii. V-ați descurcat minunat. Stați și mâncați și noi aducem restul de pradă.

Labă de Cioară deja se ghemuise, gata să muște dintr-un șoarece.

— Nu vorbi cu noi ca și cum ai fi mentorul nostru, bombăni el.

Era decis, evident, să fie dificil, dar Gheară de Mărăcine îl lăsă în pace. În ciuda temperamentului tânărului motan, se simțea foarte optimist. Supraviețuiseră problemelor din grădina de Două-Picioare, iar semnul primit de Blană Roșcată însemna că cei din Clanului Stelelor încă îi supravegheau; acum aveau parte de o masă bună. Se îndreptă primul către tufișuri, gândindu-se că lucrurile puteau merge mult mai prost decât atât.

— Ce sunt alea? întrebă Gheară de Mărăcine.

Trecuseră trei zile de la ceea ce se întâmplase în grădina de Două-Picioare și pisicile călătoare umblaseră printre ferme, evitând cuiburile de Două-Picioare și întâlnind doar acele oi nevinovate. Acum erau ghemuite într-un șanț care se prelungea de-a lungul unui gard dintre două câmpuri. Se uitau la două animale, cele mai mari pe care Gheară de Mărăcine le văzuse vreodată, care alergau haotic pe câmp, fornăind și ridicându-și capetele din când în când. Impactul picioarelor lor uriașe făcea pământul să se cutremure.

— Cai, răspunse Labă de Cioară, liniștit; ochii îi luceau de bucurie că știuse ceva ce Gheară de Mărăcine nu știa. Aleargă pe teritoriile noastre uneori, cu Două-Picioare urcați pe spatele lor.

Gheară de Mărăcine nu auzise o nebunie mai mare în viața lui.

— Cred că Două-Picioare își doresc uneori patru picioare, glumi el.

Labă de Cioară ridică din umeri.

— Putem să mergem? mieună Labă de Veveriță, nerăbdătoare. În șanț e apă și mi se udă coada.

— Bine, hai, mormăi Gheară de Mărăcine. Dar nu aș vrea să fiu strivit.

— Caii nu sunt periculoși, mieună Blană de Furtună. I-am văzut la ferma de la capătul teritoriului Clanului Râului. Nu ne vor băga în seamă.

— Dacă ar călca pe noi, nu ar face-o intenționat, adăugă Coadă de Pană.

Pentru Gheară de Mărăcine, asta nu era o consolare; o lovitură primită de la acele picioare, care păreau bucăți de piatră, ar fi rupt spinarea unei pisici.

— Trebuie să alergăm când sunt în capătul celălalt, explică Blană Roșcată. Mă îndoiesc că ne vor urmări. Trebuie să fie chiar proști, altfel nu i-ar lăsa pe Două-Picioare să li se urce în spate.

— Bine, aprobă Gheară de Mărăcine. Direct peste câmp și apoi prin tufișul acela. Și, pentru numele Clanului Stelelor, să stăm împreună de data asta!

Așteptară până când caii ajunseră în capătul celălalt al câmpului.

— Acum! mieună Gheară de Mărăcine.

Se lansă, cu vântul prin blană, însoțit de tovarășii care alergau alături de el. Parcă auzea pașii uriași ai cailor, dar nu avu curajul de a încetini să privească. Apoi sări în șanțul

care mărginea tufișul de pe partea cealaltă și se aruncă la adăpost.

Privind cu atenție, văzu că ceilalți ajunseseră și ei în siguranță.

— Minunat! mieună el. Cred că acum începem să ne descurcăm.

— Era și timpul, pufăi Labă de Cioară.

În câmpul următor mai erau niște animale mari, de data asta stând îngrămădite la umbra unor copaci, dând din cozi și mestecând iarbă. Acestea erau vaci; Gheară de Mărăcine le văzuse lângă grajdul lui Labă Neagră în călătoria sa de ucenic la Pietrele Înalte. Aveau blănuri alb-negre și ochii enormi, ca bălțile întunecate.

Vacile păreau să nu observe grupul de pisici, Trecură în liniște, atente la animale în timp ce pășeau prin iarba înaltă și răcoroasă. Era aproape amiază, iar Gheară de Mărăcine ar fi vrut să tragă un pui de somn, dar știa că trebuie să meargă înainte. Tot verifica poziția soarelui pe cer, nerăbdător să-l vadă coborând pentru a fi sigur că încă mergeau în direcția bună. Acolo unde soarele atingea orizontul era locul în care se îneca. Gheară de Mărăcine încercă să nu se mai îngrijoreze pentru faptul că soarele s-ar fi putut ascunde după nori și nu ar mai fi avut după ce să se ghideze. Își dorea ca vremea bună să continue.

Lăsând vacile în urmă, ajunseră la un câmp atât de vast că le era imposibil să vadă cealaltă parte. În loc de iarbă, totul era acoperit de tulpini groase, galbene și tari ca paiele din grajdul lui Labă Neagră, tăiate scurt, care înțepau când încercau să meargă pe ele. În depărtare se auzea huruitul unui monstru.

— E acolo! Labă de Veveriță sări pe o creangă mai joasă a socului care creștea pe margine. Un monstru uriaș, în câmp! Atât de departe de orice Cale a Tunetului!

— Ce? Nu se poate!

Gheară de Mărăcine sări lângă ea, pe creangă. Spre mirarea lui, Labă de Veveriță avea dreptate. Un monstru mai mare decât cei care mergeau pe Calea Tunetului huruia încet pe câmp. Era înconjurat de un fel de nor, umplând aerul cu un praf galben.

— Mulțumit? mieună sarcastic Labă de Veveriță.

— Scuze, spuse Gheară de Mărăcine coborând și alăturându-se celorlalți. Labă de Veveriță are dreptate. Este un monstru pe câmp.

— Atunci, să plecăm cât de repede putem, înainte să ne vadă, mieună Blană de Furtună.

— Trebuie să stea pe Calea Tunetului, se plânse Coadă de Pană. Nu-i corect!

Labă de Cioară lovi tulpinile groase și ascuțite de pe câmp.

— Nu-i bine, scuipă el. O să ne zgâriem pernițele dacă mergem pe aici. Va trebui să ocolim pe margine.

Se uită la ceilalți în timp ce vorbea, ca și cum aștepta ca cineva să îl contrazică, dar nu primi niciun răspuns, cu excepția unui murmur de aprobare din partea lui Coadă de Pană. *Labă de Cioară are idei bune*, gândea Gheară de Mărăcine, *trebuie doar să fie mai puțin agresiv atunci când și le expune.*

Ucenicul Clanului Vântului merse primul, iar ceilalți îl urmară, aproape de tufișuri, pentru a se ascunde în cazul în care monstrul ar fi venit după ei. Între tufiș și tulpinile galbene exista un spațiu suficient pentru ca pisicile să treacă în șir.

— Priviți! exclamă Blană Roșcată.

Își îndreptă urechile spre un șoarece ghemuit printre țepi care molfăia niște semințe aruncate pe pământ. Înainte ca oricare altă pisică să se miște, Labă de Veveriță sări, se tăvăli printre tulpini și se ridică iar în labe cu șoarecele în gură.

— Uite, mieună ea, punându-l la picioarele lui Blană Roșcată. Tu l-ai văzut prima.

— Pot să-mi prind și eu, mulțumesc, mieună Blană Roșcată cu răceală.

Acum, că știa ce să caute, Gheară de Mărăcine realiză că erau mulți șoareci printre tulpini, îndopându-se cu semințele împrăștiate. Era ca și cum Clanul Stelelor le trimisese șansa de a vâna și de a se hrăni. Așteptă ca Labă de Veveriță să termine de mâncat. O trimise apoi să păzească în alt copac, pentru a-i raporta dacă monstrul își schimba direcția și se îndrepta spre ei.

Dar monstrul păstră distanța. Acum că mâncase, Gheară de Mărăcine se simțea mai hotărât și mai puternic. În plus, soarele începuse să apună și se putea ghida din nou cu mai multă ușurință. După mult timp, părăsiră câmpul cu țepi și călătoria deveni mai ușoară. Aerul era îngreunat de căldura zilei; albinele zumzăiau prin iarbă și un fluture trecu pe lângă ei. Labă de Veveriță încercă să-l prindă cu laba, dar nu reuși. Era prea amețită pentru a alerga după el.

Blană Roșcată preluase conducerea când se apropiară de capătul pajiștii, cu Blană de Furtună și Labă de Veveriță chiar în spatele ei, urmați de Labă de Cioară și Coadă de Pană. Gheară de Mărăcine le ținea spatele, atent la posibilele pericole.

De data asta, nu mai exista un tufiș, ci un gard al Două-Picioare, făcut dintr-un material lucios și subțire. Era

un fel de plasă, ca niște crenguțe răsucite, dar spațiile erau perfect egale. Erau prea mici ca să se cațere, dar exista o gaură la bază, prin care o pisică se putea lipi de pământ, reușind astfel să treacă de partea cealaltă.

Gheară de Mărăcine se chinui să treacă, simțind cum gardul îi zgârie spatele. După el, urmă Blană de Furtună. În timp ce Gheară de Mărăcine se întindea, auzi o jelanie furioasă de undeva mai de jos.

— M-am înțepenit!

Era vocea lui Labă de Veveriță. Oftând, Gheară de Mărăcine păși până la ea pe marginea gardului, cu Blană de Furtună lângă el. Labă de Cioară și Coadă de Pană stăteau lângă tânăra ucenică, iar Blană Roșcată veni un moment mai târziu.

— La ce vă uitați? mieună Labă de Veveriță. Scoateți-mă de aici!

Ucenica roșcată stătea cu burta lipită de pământ, iar jumătate din corpul ei era prinsă sub gard. Chiar pe unde încercase ea să treacă, gardul începuse să se deșire, iar capetele rămăseseră prinse în blana ei. Dacă ar fi vrut să se miște, capetele ascuțite ale gardului i-ar fi intrat în piele, făcând-o să geamă de durere.

— Stai pe loc, ordonă Gheară de Mărăcine, întorcându-se și analizând stâlpul solid de lemn. Să vedem ce putem face. Poate dacă săpăm lângă stâlp, te putem elibera.

Stâlpul părea destul de zdravăn înfipt în pământ, dar dacă ar fi contribuit cu toții...

— Ar fi mai rapid dacă am încerca să tragem cu dinții, argumentă Blană de Furtună. Își înfipse colții din față în firele strălucitoare, dar ele nu cedau. Nu, e prea tare, spuse el ridicându-se și scuipând.

— Știam și eu asta, mieună Labă de Cioară. Mai bine o apucăm cu dinții de blană și poate așa reușim s-o eliberăm.

— Să-mi lași blana în pace, minte de șoarece! izbucni Labă de Veveriță.

Ucenicul Clanului Vântului își arătă cu un rânjet dinții ascuțiți.

— Dacă ai fi fost mai atentă, nu s-ar fi întâmplat asta. Dacă nu reușim să te scoatem, va trebui să rămâi aici.

— Ba nu! spuse Blană de Furtună apropiindu-se de cealaltă pisică. Rămân eu cu ea, dacă voi plecați.

— Bine, continuă Labă de Cioară ridicând din umeri. Tu stai aici, iar noi patru, care am fost aleși, plecăm fără voi.

Lui Blană de Furtună i se zburli blana de pe gât și își lăsă greutatea pe partea din spate a corpului, iar mușchii picioarelor i se umflară sub blana gri întunecată; cele două pisici erau la o clipă distanță de o bătaie. Panicat, Gheară de Mărăcine realiză că cele două sau trei oi ajunseseră acolo și se holbau la grupul de pisici, în timp ce din depărtare se auzea lătratul unui câine. Trebuiau să se miște repede.

— Destul, mieună el, băgându-se între cei doi motani. Nicio pisică nu rămâne în urmă. Trebuie să fie o cale prin care să o scoatem pe Labă de Veveriță de acolo.

Își întoarse spatele la ucenic pentru a le vedea pe Blană Roșcată și pe Coadă de Pană ghemuite una lângă cealaltă. Coadă de Pană mesteca frunze de măcriș.

— Serios!? exclamă ea, scuipând ultimele frunze și aruncându-i o privire exasperată lui Gheară de Mărăcine. Voi, motanii, nu știți să faceți altceva decât să vă certați?

— Asta fac cel mai bine, mieună Blană Roșcată, cu o privire plină de amuzament. Da, împrăștiați frunzele de

măcriș pe blana ei. Ar trebui să devină alunecoasă. Inspiră adânc, Labă de Veveriță! Ai mâncat cam mulți șoareci.

Gheară de Mărăcine privi cum Coadă de Pană bagă în blana lui Labă de Veveriță măcrișul mestecat, frecând bine cu laba în zona în care se prinsese.

— Acum încearcă iar, ordonă Blană Roșcată.

Labă de Veveriță se opinti cu labele din față și încercă să se împingă cu picioarele din spate.

— Nu merge!

— Ba merge! ripostă nervoasă Coadă de Pană, apăsându-și laba pe umărul pisicii roșcate, încă alunecos și verde. Continuă!

— Și grăbește-te! adăugă Gheară de Mărăcine.

Câinele se auzi din nou lătrând, iar oile care priveau se împrăștiară. Odată cu adierea vântului, mirosul de câine venea din ce în ce mai puternic spre ei. Blană de Furtună și Labă de Cioară se pregăteau de fugă.

Labă de Veveriță, cu o ultimă sforțare, ieși în câmp. Un ghem de blană roșcată alunecă de pe gard; câteva fire rămaseră în urmă, dar pisica era în sfârșit liberă. Se ridică și se scuturâ.

— Mulțumesc, mieună ea către Coadă de Pană și Blană Roșcată. A fost o idee genială!

Avea dreptate; Gheară de Mărăcine își dorea ca el să fi găsit soluția asta. Dar, cel puțin, acum puteau pleca pe calea soarelui la apus, rapid, până nu îi ajungea câinele din urmă. Le conduse pe pisici prin câmpul următor, încrezător că spiritele din Clanul Stelelor îi îndrumă.

Când se trezi în dimineața următoare, Gheară de Mărăcine se întristă văzând cerul acoperit de un strat gros

de nori. În momentul acela își pierdu încrederea în Clanul Stelelor. De asta îi fusese teamă; poate doar puțin noroc făcuse ca cerul să rămână senin până acum. Cum va mai ști încotro să se îndrepte dacă nu va mai vedea soarele?

Se ridică și văzu că tovarășii lui încă dormeau. Cu o noapte înainte dormiseră într-o groapă aflată pe un câmp, sub niște mărăcini, pentru că nu găsiseră alt adăpost mai bun. Gheară de Mărăcine devenea din ce în ce mai temător față de copacii familiari ai pădurii deasupra capului. Nu realizase până acum cât de mult depindeau el și tovarășii lui de Clan de acești copaci: pentru pradă, pentru adăpost și pentru camuflaj. Neliniștea cu privire la profeția lui Stea Albastră îl cuprindea și mai tare, și mai aprig, ca un viezure care-i strângea gâtul cu colții.

Nu mai avea răbdare, își dorea să plece cât mai repede. Ieși din groapă și privi în jur. Cerul era de un gri monoton; în aer se simțea umezeala, ca și cum urma să vină ploaia. În depărtare se aflau un pâlc de copaci și zidurile unor cuiburi de Două-Picioare. Gheară de Mărăcine speră că drumul lor nu îi va duce iar printre acele creaturi.

— Gheară de Mărăcine! Gheară de Mărăcine!

O pisică îl chema insistent. Gheară de Mărăcine se întoarse și o văzu pe Coadă de Pană, alergând grăbită către el.

— L-am avut, exclamă ea în timp ce se apropia.

— Ce-ai avut?

— Semnul apei sărate! răspunse Coadă de Pană torcând încântată. Am visat că pășeam pe o porțiune de pământ pietros pe care o spăla apa. Când m-am aplecat să iau o gură, apa era sărată și m-am trezit cu gustul acela în gură.

— E grozav, Coadă de Pană!

Teama lui Gheară de Mărăcine se mai diminuă. Clanul Stelelor încă veghea asupra lor.

— Asta înseamnă că Labă de Cioară este singurul dintre noi care nu a primit semnul, continuă Coadă de Pană, privind în groapa în care Gheară de Mărăcine vedea curba gri-neagră a spatelui lui Labă de Cioară care dormea pe o grămadă de iarbă.

— Poate că nu ar trebui să-i spunem despre visul tău, sugeră el, neliniștit.

— Nu putem face asta! spuse șocată Coadă de Pană. Va afla mai devreme sau mai târziu și se va gândi că îl înșelăm în mod intenționat. Nu, adăugă ea după o pauză de gândire, lasă-mă să-i spun eu. Aștept până îl prind într-o pasă bună.

Gheară de Mărăcine pufni.

— Vei aștepta mult și bine.

Coadă de Pană scoase un mieunat neliniștit.

— Of, Gheară de Mărăcine. Labă de Cioară nu e așa de rău. A fost greu pentru el să plece din pădure chiar când urma să devină războinic. Cred că se simte singur. Eu îl am pe Blană de Furtună, tu le ai pe Blană Roșcată și pe Labă de Veveriță. Cu toții ne cunoșteam înainte de călătorie, dar Labă de Cioară este pe cont propriu.

Gheară de Mărăcine nu se gândise niciodată... Merita să ia asta în considerare, chiar dacă certurile lui cu Labă de Cioară, chiar și pentru cele mai neînsemnate lucruri, aveau să continue la fel ca înainte.

— Cu toții suntem loiali Clanurilor noastre, mieună el. Și pădurii, și codului războinicilor. Labă de Cioară nu este altfel. Ar fi bine dacă nu ar încerca să facă pe liderul tot timpul, când de fapt nu e altceva decât un ucenic.

Coadă de Pană era încă neliniștită.

— Chiar dacă ai dreptate, nu va fi mai ușor pentru el dacă va ști că e singurul care nu a primit o viziune.

Gheară de Mărăcine îi atinse ușor nasul lui Coadă de Pană cu nasul lui.

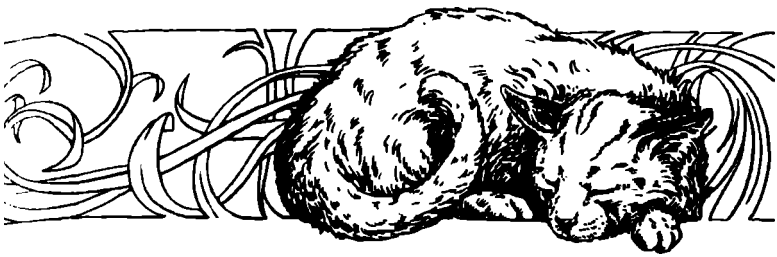
— Spune-i tu atunci, când crezi că e mai bine. Și, privind în jur, adăugă: Mai bine îi trezim acum și ne mișcăm, dacă ne dăm seama în ce direcție trebuie să mergem.

— În direcția aceea. Acolo a apus soarele seara trecută.

Coadă de Pană părea încrezătoare, dând din coadă către copacii de pe partea cealaltă a câmpului.

Și după aceea? se întrebă Gheară de Mărăcine. Dacă nu era soare, cum aveau să găsească drumul? Le va trimite Clanul Stelelor vreun semn care să-i ajute să ajungă până în locul în care se îneacă soarele? Pășind către groapa în care se aflau tovarășii săi pentru a-i trezi, rosti în gând o rugăciune rapidă către strămoșii războinici.

Arătați-ne calea, vă rog! Și păziți-ne pe toți atunci când dăm de greu, orice s-ar întâmpla!

CAPITOLUL 18

— Rămânem fără rostopască, spuse Blană Fumurie scoțând capul din gaura din piatră. Am folosit-o aproape pe toată pentru a vindeca ochii lui Coadă Lungă. Crezi că poți să mergi să mai aduci?

Labă de Frunză privi în sus, lăsând frunzele de margaretă pe care le mesteca și pe care urma să le facă pastă.

— Sigur, mieună ea, scuipând ultimele bucățele. Aici aproape că am terminat. Vrei să i-o duc lui Coadă Pestriță?

— Nu, mai bine merg eu. O dor rău încheieturile de când vremea a devenit atât de umedă. Blană Fumurie ieși din vizuina sa și toarse aprobator după ce verifică frunzele mestecate. E bine. Hai, pleacă, și ia un războinic cu tine. Cea mai bună rostopască se găsește la Patru Stejari, pe granița cu Clanul Râului, însă Clanul acesta nu e foarte fericit că cei din Clanul Vântului încă mai vin să bea de la râu.

Labă de Frunză era surprinsă:

— Încă? Dar a plouat atât de mult, acum sigur au și ei apă de băut...

Blană Fumurie ridică din umeri.

— Spune-le asta celor din Clanul Vântului!

Labă de Frunză încercă să nu se gândească la asta și trecu prin tunelul de ferigă înspre luminișul principal. Cearta aceea nu avea nimic de-a face cu Clanul Tunetului, iar teama ei cea mai mare era pentru Labă de Veveriță și Gheară de Mărăcine. Soarele răsărise de patru ori de când îi văzuse plecând. Simțul ei special îi spunea că Labă de Veveriță era încă în viață, dar nu știa unde erau și ce făceau.

Nu mâncase în acea dimineață, așa că merse către grămada de pradă, unde Coadă de Măcriș înfuleca dintr-un chițcan.

— Salut!

Tânăra războinică tărcată dădu din coadă în semn de salut când Labă de Frunză își alese un șoarece și se ghemui să mănânce.

Labă de Frunză îi întoarse salutul.

— Coadă de Măcriș, spuse ea, ești ocupată în dimineața asta?

— Nu, răspunse ea, înfulecând ultima bucată de chițcan și lingându-se pe bot. Vrei ceva?

— Blană Fumurie m-a rugat să merg la Patru Stejari, la granița cu Clanul Râului, să culeg rostopască. A spus că ar trebui să iau un războinic cu mine.

— A, da! exclamă Coadă de Măcriș sărind în picioare, în ochii ei de chihlimbar citindu-se încântarea. În caz că cei din Clanul Vântului ne încalcă teritoriul, da? Numai să încerce!

Labă de Frunză râse și înfulecă repede și restul șoarecelui.

— Bine, sunt gata. Să mergem!

Apropiindu-se de capătul tunelului de mărăcini, îl văzu pe Stea de Foc ieșind, urmat de Blană de Ferigă și de Mustață de Ploaie. Labă de Frunză simți cum un spin îi pătrunde direct în inimă când își privi tatăl: capul îi era plecat și coada căzută, chiar și blana lui de culoarea focului părea ternă.

— Nimic? îl întrebă Coadă de Măcriș.

Labă de Frunză realiză că ea știa exact ce făcuse liderul lor.

Stea de Foc dădu din cap.

— Nici urmă de ei. Nici miros, nici urme de labe, nimic. Au dispărut.

— Au părăsit teritoriul acum câteva zile, mieună sumbru Blană de Ferigă. Nu cred că mai are sens să trimitem patrule să-i caute.

— Ai dreptate, Blană de Ferigă, spuse Stea de Foc cu un oftat greu. Se află în labele Clanului Stelelor acum.

Labă de Frunză își apăsă botul în blana lui și-ncepu să-și rotească ușor coada pentru a-i atinge urechile, înainte ca el să plece prin luminiș. Labă de Frunză o văzu pe Furtună de Nisip, întâlnindu-l la baza Pietrei Înalte, iar cele două pisici intrară împreună în vizuina lui Stea de Foc.

Vinovăția o apăsă când își aminti cât de multe ascunde, mai ales faptul că Labă de Veveriță era în siguranță, departe de teritoriul Clanului Tunetului, și fiecare fir de blană îi tremură la gândul că era imposibil ca altă pisică să nu fi observat când o urmase pe Coadă de Măcriș afară din tabără.

Soarele se ridica din ce în ce mai mult și ceața dimineții se risipea; ziua promitea să fie caldă, deși frunzele roșii-aurii ale copacilor arătau că toamna luase cu asalt pădurea. Labă

de Frunză și Coadă de Măcriș plecară către Patru Stejari. Ucenica pisicii-vraci toarse cu satisfacție când o văzu pe Coadă de Măcriș alergând pentru a inspecta fiecare tufiș și văgăună pe lângă care treceau. Nu se mai vedea niciun semn al rănii de la umăr, rană care o ținuse pe Coadă de Măcriș departe de ceremonia de războinică atât de mult timp. Nu se mai vedea niciun semn al amărăciunii că a trebuit să aștepte de două ori mai mult decât ceilalți ucenici pentru a-și primi numele de războinică. Deși era mai în vârstă decât Labă de Frunză, încă mai avea energia și veselia unui pui.

În timp ce se apropiau de granița Clanului Râului, Labă de Frunză auzi sunetul grăbit al râului și îl zări lucind printre tufișurile de la marginea copacilor. Găsi tufe mari de rostopască acolo unde îi spusese Blană Fumurie și se așeză să muște cât de multe tulpini putea duce.

— Pot să iau și eu, se oferi Coadă de Măcriș, privind înapoi în vreme ce patrula pe graniță. Bleah, miros de Clanul Râului! Îmi întoarce stomacul pe dos.

Privi de pe panta care cobora înspre râu, iar Labă de Frunză își continuă treaba. Aproape terminase când o strigă prietena ei.

— Vino să vezi asta!

Alături de Coadă de Măcriș, Labă de Frunză privi în jos și văzu un grup mare de pisici din Clanul Vântului adunate să bea apă. Printre ele îi recunoscu pe Stea Înaltă și pe prietenul lui Stea de Foc, Mustăcioară.

— Încă mai beau din râu! exclamă ea.

— Și vezi acolo, arătă Coadă de Măcriș spre locul în care o patrulă a Clanului Râului traversa podul pentru Două-Picioare. Cred că în curând vor apărea problemele.

Picior de Ceață conducea patrula; îi adusese cu ea pe noul războinic -- Șoim de Zăpadă, și pe o pisică mai bătrână pe care Labă de Frunză nu o recunoscu, un motan cu blana neagră. Păsiră pe pantă și se opriră la câteva lungimi de vulpe de pisicile din Clanul Vântului. Picior de Ceață strigă ceva, dar era prea departe și Labă de Frunză nu înțelese nimic.

Lui Coadă de Măcriș începu să-i tremure coada.

— Aș vrea să ne apropiem!

— Cred că ar fi o idee foarte proastă să traversăm granița, mieună Labă de Frunză îngrijorată.

— A, știu. Poate fi interesant, atâta tot.

Părea resemnată, ca și cum ideea de a-i ajuta pe cei din Clanul Râului să rezolve problema granitei o încânta.

Blana lui Picior de Ceață se zburlise furios, iar coada îi era de două ori mai mare. Stea Înaltă își părăsi tovarășul de Clan și se apropie de ea să-i vorbească. Șoim de Zăpadă spuse ceva rapid către secundul Clanului Râului. Ea scutură din cap, iar el se dădu un pas înapoi, furios.

Stea Înaltă se întoarse la tovarășii lui de Clan, care terminaseră de băut și porneau către teritoriul lor. Nu se grăbeau; lui Labă de Frunză i se păru că plecau pentru că își potoliseră setea, nu pentru că Picior de Ceață le ordonase. Câteva pisici din Clanul Vântului mieunară ceva către patrula Clanului Râului, iar Labă de Frunză își dădu seama că Picior de Ceață avea o sarcină dificilă, fiind nevoită să-i împiedice pe cei doi tovarăși ai ei să se arunce la luptă. Erau depășiți numeric. Labă de Frunză simțea cât de frustrată era Picior de Ceață pentru că nu și-a putut apăra granița teritoriului din cauza înțelegerii pe care-o făcuseră la ultima Adunare.

Când pisicile Clanului Vântului dispărură în direcția celor Patru Stejari, Picior de Ceață își adună patrula și o conduse către malul râului. Impulsivă, Labă de Frunză o strigă; secundul Clanului Râului se întoarse și o văzu, iar după o clipă de ezitare păși pe pantă pentru se alătura ei și lui Coadă de Măcriș.

— Salut, mieună ea. Cum merge cu prada?

— Bine, mulțumim, răspunse Labă de Frunză privind amenințător către Coadă de Măcriș, gândindu-se că ar fi bine să nu menționeze nimic despre confruntarea cu Clanul Vântului pe care tocmai o văzuseră. Totul bine la Clanul Râului?

Picior de Ceață înclină capul.

— Da, totul bine, doar că... Făcu o pauză și apoi continuă: I-ați văzut pe Blană de Furtună și pe Coadă de Pană? Au dispărut din teritoriul nostru acum patru zile. Nicio pisică nu i-a văzut de atunci.

— I-am urmărit până la Patru Stejari, dar nu am putut căuta și în teritoriile celorlalte Clanuri, adăugă Șoim de Zăpadă, venind la timp pentru a auzi ce spunea secundul.

Războinicul negru rămase unde era, ținând sub observație malul râului.

Șoim de Zăpadă înclină capul politicos în fața lui Labă de Frunză și a lui Coadă de Măcriș. Era un motan puternic, cu blana strălucitoare și întunecată, ce-i aminti lui Labă de Frunză, pentru o clipă, de o pisică pe care o văzuse înainte, deși nicio pisică din pădure nu avea asemenea ochi înghețați și pătrunzători.

— Ce vreți să spuneți? întrebă ea. Coadă de Pană și Blană de Furtună au părăsit Clanul Râului?

— Da, răspunse Picior de Ceață cu o voce alarmată. Ne-am gândit că au decis să se alăture Clanului Tunetului, să fie cu tatăl lor.

Labă de Frunză scutură din cap.

— Nu i-am văzut.

— Dar și noi am pierdut pisici! exclamă Coadă de Măcriș, dând din coadă. Și... tot acum patru zile.

— Ce? întrebă neîncrezătoare Picior de Ceață. Ce pisici?

— Gheară de Mărăcine și Labă de Veveriță, răspunse Labă de Frunză cu o grimasă.

De ce nu putea Coadă de Măcriș să tacă? Intenția ei era ca celelalte Clanuri să nu afle despre dispariția lor, dar acum nu mai putea face nimic.

— Cineva i-a luat prizonieri? murmură Picior de Ceață. Vreun prădător? Îmi amintesc de acei câini... continuă ea tremurând.

— Nu, sunt sigură că nu asta s-a întâmplat, spuse Labă de Frunză încercând să o liniștească fără a divulga secretul pe care doar ea îl știa. Dacă ar fi fost o vulpe sau un viezure, ar fi rămas urme. Miros, excremente, ceva...

Secundul Clanului Râului avea o privire neîncrezătoare, dar ochii lui Coadă de Măcriș se înveseliră.

— Dacă au decis să părăsească pădurea, poate au plecat împreună, sugeră ea.

Picior de Ceață părea și mai confuză.

— Știu că Blană de Furtună și Coadă de Pană au simțit uneori că cei din Clan încă îi învinovățesc pentru faptul că au tatăl în alt Clan, mieună ea. Și Gheară de Mărăcine ducea povara tatălui său, Stea de Tigru. Dar Labă de Veveriță... ce motiv ar fi avut ea să plece de acasă?

Doar profeția foc și tigru, se gândi Labă de Frunză și își aminti că Labă de Veverită nu știa încă nimic despre lucrul ăsta; motivul ei putea fi doar critica nefondată a tatălui ei. Profeția din visul lui Gheară de Mărăcine o trimisese pe Labă de Veverită în călătorie. Dar Labă de Frunză nu putea spune nimic despre niciuna dintre profeții.

— Poate că și celelalte Clanuri au pierdut pisici, mieună Șoim de Zăpadă. Dacă am încerca să aflăm... Ei poate știu mai multe decât știm noi.

— Așa e, aprobă Picior de Ceață, aruncând o privire aspră către malul râului unde se adunaseră pisicile din Clanul Vântului pentru a bea apă. Va fi ușor să discutăm cu Clanul Vântului, dar nicio pisică nu va putea vorbi, până la Adunare, cu Clanul Umbrelor.

— Nu mai e mult până atunci, remarcă Labă de Frunză.

— Ești sigură că va fi ușor să vorbești cu cei din Clanul Vântului? îndrăzni Coadă de Măcriș, ca și cum o provoca pe Picior de Ceață să accepte că cei din Clanul Vântului veneau să bea apă în libertate deplină pe teritoriul Clanului Râului.

Picior de Ceață se dădu un pas înapoi, devenind deodată mai înaltă, cu o privire mistuitoare. După ce îi destăinuise lui Labă de Frunză temerile ei, devenise iar secundul Clanului Râului, apărând slăbiciunile Clanului ei.

— Bănuiesc că ați văzut ce s-a întâmplat, scuipă ea. Stea Înaltă a încălcat spiritul înțelegerii cu Stea de Leopard. Ea le-a permis să vină la râu doar pentru că nu aveau apă pe teritoriile lor și el știe asta.

— Ar trebui să îi gonim! exclamă Șoim de Zăpadă cu o voce aspră, iar ochii ei albaștri priveau fix în direcția în care dispăruseră pisicile din Clanul Vântului.

— Știi că Stea de Leopard a interzis așa ceva, spuse Picior de Ceață pe un ton care sugera că mai discutaseră pe subiectul ăsta. Ea spune că își va ține cuvântul, orice ar face Stea Înaltă.

Șoim de Zăpadă înclină capul în semn de aprobare, iar Labă de Frunză văzu cum își flexează ghearele, ca și cum ar fi vrut să scarmene blana celor care au invadat teritoriul Clanului său. Născut în pădure sau nu, el devenea un războinic formidabil, se gândi Labă de Frunză, la fel de special ca și sora sa, Aripă de Molie.

— Salut-o pe Aripă de Molie din partea mea, mieună ea către el și o zbughi înapoi către tufele de rostopască. Luând câteva tulpini, se întoarse în grabă înapoi și le lăsă la picioarele lui Șoim de Zăpadă. Cred că are nevoie de așa ceva, îi spuse ea. Blană Fumurie le folosește pentru a ajuta pisicile cu vederea slabă. Se găsesc mai mult pe partea noastră de graniță.

— Mulțumesc, răspunse Șoim de Zăpadă, dând recunoscător din cap.

— Ar fi bine să ne vedem de drum, mieună Picior de Ceață. Labă de Frunză, spune-i tatălui tău despre Blană de Furtună și Coadă de Pană și roagă-l să ne anunțe dacă află ceva despre ei:

— Da, Picior de Ceață, așa voi face.

Labă de Frunză trăi din nou sentimentul acela de vinovăție în timp ce privea patrula Clanului Râului mergând în amonte. Simți iar povara faptului că era singura care știa despre ambele profeții. Ea era cea care îi trimisese pe Gheară de Mărăcine și pe Labă de Veveriță în acea călătorie spre necunoscut și cea care l-a lăsat pe Stea de Foc să creadă că ei

urmau să fie implicați în distrugerea Clanului său. Dar ceea ce știa ea nu era suficient... Clanul Stelelor alesese să nu-i spună nimic despre destinul pădurii, iar Labă de Frunză simțea că nici măcar luna plină, strălucind peste următoarea Adunare, nu-și va arunca lumina asupra întrebărilor ei întunecate.

În momentul în care Labă de Frunză și Coadă de Măcriș se întoarseră în tabără era aproape amiază.

— Ar trebui să-i dăm raportul lui Stea de Foc, mieună Coadă de Măcriș când merseră la Blană Fumurie să-i ducă rostopasca. Va dori să știe despre pisicile dispărute din Clanul Râului.

Labă de Frunză aprobă din cap și o conduse către vizuina tatălui ei, de sub Piatra Înaltă. Luminișul era plin de pisici care se bucurau de ultima căldură a toamnei. Labă de Păianjen și Labă Albă se întinseseră la umbra ferigilor care le acopereau vizuina, în timp ce Coadă de Nor și Inimă Luminoasă se spălau în bătaia soarelui. Nor de Frunză și Blană Pământie stăteau în fața vizuinii, privindu-și puii jucându-se.

Labă de Frunză fu cuprinsă de un val de tristețe. Era ca și cum Gheară de Mărăcine și Labă de Veveriță nu făcuseră niciodată parte din Clanul Tunetului, ca și cum ar fi dispărut asemenea unei pisici care se înecă în râu, cu apele închizându-i-se deasupra capului.

Sentimentul de tristețe nu mai era la fel de profund când ajunseră la vizuina lui Stea de Foc. Îl strigară, iar Labă de Frunză îl auzi spunându-le să intre. Trecu prin cortina de licheni și-l găsi încolăcit în culcuș; Dungă Cenușie stătea lângă el, iar teama din ochii lor o făcu pe Labă de Frunză să înțeleagă că Gheară de Mărăcine și sora ei nu fuseseră uitați.

— Am adus veşti, mieună Coadă de Măcriş imediat şi povesti tot ce aflase de la Picior de Ceaţă despre Coadă de Pană şi Blană de Furtună.

Stea de Foc şi Dungă Cenuşie făcură ochii mici, iar secundul sări în picioare ca şi cum ar fi vrut să iasă imediat afară pentru a-şi căuta copiii pierduţi.

— Dacă i-a răpit vreo vulpe, o caut şi îi iau pielea! mârâi el.

Stea de Foc rămase în culcuşul său, dar îşi scoase ghearele ca şi cum ar fi fost gata să le înfigă în cel care îi luase fiica.

— Sigur nu s-au întors câinii? mormăi el. Nu ne-a ajuns că ne-am ocupat de ei o dată?

— Nu, nu sunt semne de câini, îl asigură Labă de Frunză. Coadă de Pană şi Blană de Furtună trebuie să fi plecat cu Gheară de Mărăcine şi cu Labă de Veveriţă şi asta... înseamnă că au avut un motiv pentru a pleca.

Labă de Frunză păstrase secretă viziunea de la Piatra Lunii chiar şi faţă de Blană Fumurie, dar acum ştia că venise momentul s-o dezvăluie. Nu îşi va încălca promisiunea şi nu ar trăda ce îi spuseseră Gheară de Mărăcine şi Labă de Veveriţă atunci când se întâlniseră în pădure.

— Stea de Foc, continuă ea, ezitând. Ştii cât de apropiată sunt de Labă de Veveriţă? Uneori pot simţi ce face, chiar dacă este departe.

Ochii lui Stea de Foc se măriră de surprindere:

— Este imposibil! mieună el. Am ştiut întotdeauna că sunteţi apropiate, dar asta...

— E adevărat, jur! Când am mers la Piatra Lunii, Clanul Stelelor mi-a arătat o viziune despre ea, continuă Labă de Frunză. Se afla în siguranţă şi era însoţită de alte pisici. Labă

de Veveriță este în viață, spuse ea. Patru pisici împreună vor fi mai în siguranță decât două.

Întâlni privirea intensă a tatălui ei și văzu cât de mult ar fi vrut să o creadă.

Stea de Foc clipi, confuz:

— Fie ca spiritele din Clanul Stelelor să-ți dea dreptate și să fie așa!

Ochii de chihlimbar ai lui Dungă Cenușie erau plini de teamă și de incertitudine.

— Chiar dacă este adevărat, de ce au plecat fără să ne spună unde și de ce? mieună el. Dacă Blană de Furtună și Coadă de Pană au avut probleme, de ce nu au venit la mine?

— Credem că celelalte Clanuri au pierdut și ele pisici, mieună Coadă de Măcriș. Ar trebui să le întrebăm.

Stea de Foc și Dungă Cenușie schimbară o privire.

— Poate, mieună Stea de Foc. Următoarea Adunare e doar la câteva zile distanță.

Labă de Frunză își dădea seama cât de mult se lupta să pară hotărât, să se comporte ca un lider al Clanului și nu ca un tată îngrijorat și disperat.

— Clanul Stelelor să-i aibă în pază! spuse cu ardoare Dungă Cenușie.

Labă de Frunză știa cât de periculos este să te aventurezi în afara pădurii. În timp ce ieșea din vizuina tatălui ei, simți iar povara a tot ceea ce cunoștea apăsând asupra sa cu greutate. Era singura pisică din pădure care auzise cele două profeții și știa la ce se referă ele.

Dar sunt doar o ucenică, își spuse ea cu teamă. *Am aflat întâmplător, nu pentru că strămoșii războinici au decis să-mi spună. Ce vrea Clanul Stelelor să fac?*

În acea noapte, Labă de Frunză nu putu să doarmă, foindu-se în patul ei de ferigă în timp ce Blana Argintie lucea rece deasupra ei. Voia să știe ce urma să se întâmple cu pisicile călătoare, dar nu știa cum să facă asta.

Când ajunse, într-un final, în acea stare de inconștiență, se afla într-un loc slab luminat, alergând panicată printre trunchiuri de copac.

— Labă de Veveriță, Labă de Veveriță! șopti ea.

Nu primi alt răspuns în afara unor sunete scoase de o vulpe și de o bufniță. Simțea moartea, mai aproape la fiecare pas, și, cu toate frământările ei, Labă de Frunză știu că nu mai există scăpare.

CAPITOLUL 19

Gheară de Mărăcine fugi panicat printre copaci, înainte și înapoi, în efortul frenetic de a scăpa. În spatele lui auzea lătratul răgușit al câinelui care sărise din tufiș în timp ce el și tovarășii lui ajungeau în pădure. Privind înapoi, văzu forma neagră și slabă lovindu-se de o tufă de ferigă, cu limba scoasă. Aproape că simți colții albi și ascuțiți atingându-i blana.

— Clanul Stelelor să ne ajute! șopti Coadă de Pană, alergând lângă el.

Rămaseseră în urma celorlalte pisici, deși Gheară de Mărăcine auzi un urlet de teroare venind de undeva din față.

— Jos! strigă el. Încearcă să scapi de el!

Câinele lătră iar, și, din depărtare, Gheară de Mărăcine auzi un Două-Picioare strigând. Nu se mai simțea urmărit și încetini, cuprins de un val de ușurare; creatura trebuie să se fi întors la Două-Picioare.

Apoi auzi răsuflarea câinelui și în secunda următoare acesta zvâcni de după un trunchi de copac căzut. Pentru o clipă, Gheară de Mărăcine privi în ochii lui ca flăcările. Întorcându-se, fugi printre copaci când lătratul începu din nou.

Tulburat, își aminti cum Stea de Foc și celelalte pisici din Clanul Tunetului au atras după ele haita de câini prin pădure, până când au căzut într-o râpă și s-au înecat. Dar ar putea el și tovarășii lui să-l gonească pe acest câine, aici, pe un teritoriu necunoscut?

— Urcați-vă în copaci! urlă el, sperând că prietenii lui îl pot auzi, în ciuda lătratului infernal care devenea din ce în ce mai puternic.

Privi în sus în timp ce fugea, dar toți copacii păreau să aibă trunchiuri netede, fără ramuri joase. Nu se putea opri; fiara l-ar fi prins imediat. Îl înhățase deja pe vreunul dintre tovarășii lui? Urma să-l găsească rănit, ca pe Inimă Luminoasă, sau, mai rău decât atât, mort?

Simțea că nu mai are aer și labele îi ardeau la fiecare pas; știa că în acest ritm nu va mai rezista prea mult. Dar o voce îl chemă de undeva, de deasupra lui:

— Aici, sus, repede!

Gheară de Mărăcine alunecă și se opri lângă un copac acoperit de iederă. Doi ochi îl priveau de sus. În același moment, câinele se lovi de o tufă de mărăcini, în spatele lui. Cu un urlet de groază, Gheară de Mărăcine se aruncă în sus, băgându-și ghearele în tulpinile de iederă. Se rupseră sub greutatea lui și, pentru un moment, atârnă neajutorat. Câinele sări după el. Îi auzi scrâșnetul dinților și îi simți răsuflarea fierbinte pe blană.

Apoi reuși să-și înfigă ghearele într-o tulpină de iederă mai zdravănă și se aruncă din nou în sus. Labă de Veveriță apăru și ea, trecând pe sub nasul câinelui și urcându-se în copac. Reuși să-l depășească pe Gheară de Mărăcine și apoi se ghemui pe o creangă, tremurând. Gheară de Mărăcine se urcă lângă ea.

Îi văzu pe Blană de Furtună și pe Blană Roșcată agățați de o altă creangă, chiar deasupra capului său, iar Labă de Cioară se chinui și el să urce de pe partea cealaltă a trunchiului de copac.

— Coadă de Pană! șopti Gheară de Mărăcine. Unde e Coadă de Pană?

Câinele stătea pe picioarele din spate la baza copacului, la mai puțin de o lungime de vulpe de el. Îi curgeau balele, iar ghearele lui rupeau iedera în timp ce mârâia furios. Urletul acelui Două-Picioare se auzi din nou, dar foarte departe.

Apoi Gheară de Mărăcine o zări pe Coadă de Pană ghemuită în mărăcini, chiar în spatele câinelui, privind terorizată. Dacă fugea, încercând să urce în copac, acolo unde ar fi fost în siguranță, câinele ar fi sfâșiat-o. *Cât mai durează*, se întrebă Gheară de Mărăcine, *până când o va mirosi?*

Deodată, îl auzi pe Labă de Cioară scuipând furios:

— Rahat de vulpe! M-am săturat!

Ucenicul Clanului Vântului se aruncă din copac, încercând să evite câinele, și lovi pământul chiar dincolo de el. Câinele se întoarse și începu să-l urmărească, cu labele zgâriind frunzele uscate. Profitând de acest moment, Coadă de Pană se aruncă din mărăcini și peste luminiș, sărind pe o creangă subțire care se legănă sub greutatea ei.

— Labă de Cioară! urlă Gheară de Mărăcine.

Motanul gri-negru dispăruse în tufișuri. Gheară de Mărăcine auzea câinele lovindu-se ici și colo, lătrând sălbatic, iar urletele acelui Două-Picioare se auzeau din ce în ce mai aproape. Apoi, Labă de Cioară apăru din nou, cu burta lipită de pământ, fugind spre copac. Câinele sufla sacadat chiar în spatele lui. Gheară de Mărăcine închise ochii strâns

și îi deschise chiar în momentul în care Labă de Cioară sărea și își înfigea ghearele în iederă.

În același moment, Două-Picioare ieși în luminiș și încercă să prindă câinele de zgardă. Era roșu la față și urla furios. Câinele se feri, dar Două-Picioare reuși să-l apuce de zgardă și să-i prindă o lesă. Lătratul câinelui se transformă în jelanie, apucând cu ghearele iarba și mușchiul în timp ce se chinuia să se întoarcă la prada sa.

— Mulțumesc, Labă de Cioară! șopti Coadă de Pană, prinsă încă de creanga subțire. Mi-ai salvat viața!

— Da, așa este! mieună Gheară de Mărăcine. Bravo!

Labă de Cioară se chinui să urce până când ajunse la creanga pe care stăteau Gheară de Mărăcine și Labă de Veveriță.

— Brută neîndemânatică, mormăi el, rușinat. S-a împiedicat de propriile labe.

Coadă de Pană îl fixă cu ochii ei albaștri, măriți din cauza șocului.

— Cu siguranță m-ar fi prins dacă nu veneai să mă ajuți, șopti ea.

În timp ce frica lui Gheară de Mărăcine se atenua, își aminti de vocea care îl chemase în copac. Nu era a pisicilor din Clanuri. Privind iar în sus, văzu o pereche de ochi lucind printre frunzele de deasupra lui. Apoi, frunzele foșniră și dintre ele ieși o pisică necunoscută.

Era un motan tărcat, bătrân și grăsuț, cu blana încâlcită ca și cum nu s-ar fi obosit niciodată să se spele. Mișcările îi erau lente și destul de calculate când coborî să se alăture celor șase pisici călătoare.

— Bun, spuse el. Sunteți o gașcă pe cinste, zău așa. Voi nu știți că acel câine aleargă liber în fiecare zi, cam pe la răsărit?

— Cum să știm asta? scuipă Blană Roșcată. Nu am mai fost niciodată aici.

Motanul clipi către ea.

— Nu trebuie să te enervezi. O să știi data viitoare, nu? Să ai grijă, atunci!

— Nu va mai exista data viitoare, mieună Blană de Furtună. Suntem doar în trecere.

— Mulțumim de ajutor, adăugă Gheară de Mărăcine. Credeam că nu vom mai scăpa!

Motanul îi ignoră mulțumirile.

— Doar în trecere, așa? mieună el. Pun pariu că aveți multe de povestit. De ce nu mai stați puțin să-mi spuneți și mie?

Se ridică și se pregăti să sară jos, în luminiș.

— Acolo jos? întrebă temătoare Labă de Veveriță. Dacă se întoarce câinele?

— Nu se întoarce. A plecat acasă. Haideți!

Pisica bătrână se chinui să coboare pe trunchiul acoperit de iederă și se aruncă pe ultima lungime de vulpe la pământ. Privind în sus, își deschise fălcile într-un căscat larg:

— Veniți?

Sări și Gheară de Mărăcine; nu voia ca acest bătrân motan de casă sau orice era el să creadă că era mult mai curajos decât războinicii. Tovarășii lui îl urmară, adunându-se în jur pentru a-l privi pe străin.

— Cine ești? Ești o pisică de casă? întrebă Blană de Furtună.

Bătrânul motan răspunse mirat:

— Pisică de casă?

— Adică trăiești pe lângă Două-Picioare, mieună nerăbdătoare Labă de Veveriță.

— Două-Picioare?

— Of, hai să mergem, spuse Labă de Cioară, iar urechile începură să-i tremure de dispreț. Are albine în cap. N-o să ne înțelegem cu el.

— Cu cine n-o să te înțelegi, tinere? mormăi bătrânul motan.

Apoi își scoase ghearele și le înfipse în frunzele de sub labe.

— Scuze, mieună repede Gheară de Mărăcine, aruncându-i o privire lui Labă de Cioară. Ucenicul dovedise un curaj admirabil, dar asta nu îl făcea mai puțin enervant. Două-Picioare, ca cel care a venit să ia câinele, la asta se referea tovarășul meu.

— A, vorbești despre Umblătorii Drepți. De ce nu zici așa? Nu, nu trăiesc cu Umblătorii Drepți. Pe vremuri, da, așa este! Alea au fost zile bune! Un foc lângă care să dormi, mâncare la discreție...

Se așeză la baza copacului, privind în depărtare ca și cum se vizualiza pe el, ca tânăr motan.

Lui Gheară de Mărăcine nu-i prea plăcea ce aude. Stea de Foc spusese întotdeauna că mâncarea pisicilor de casă nu era nici pe departe la fel de gustoasă ca prada pe care o prinzi singur. Și să dormi lângă un foc... Gheară de Mărăcine își aminti de focul care cuprinsese tabăra celor din Clanul Tunetului și tot corpul începu să-i tremure.

— Că tot vorbim de mâncare, mormăi Labă de Cioară, cred că e timpul să vânăm. Trebuie să fie pradă prin copacii ăștia. Aici, tu... Cum e prada pe-aici? întrebă el întinzându-și laba și înghiontindu-l pe bătrân, care se cufundase în reverie.

Motanul deschise un ochi.

— Pisici tinere, mormăi el. Tot timpul aleargă. Pe-aici nu-i nevoie să-ți prinzi haleala singur. Bineînțeles, dacă știi unde să mergi.

— Păi, noi nu știm, spuse Labă de Veveriță dându-și urechile pe spate cu nervozitate.

— Te rog, spune-ne! îl imploră Coadă de Pană pe bătrânul motan. Suntem străini pe aici și nu cunoaștem locurile bune. Am călătorit mult și ne e foarte foame.

Vorbindu-i pe un ton blând și privindu-l rugător cu ochii ei albaștri, pisica reuși să-l cucerească pe bătrân.

— Aș putea să vă arăt, răspunse el, scărpinându-se de zor după ureche cu una dintre labele din spate.

— Ar fi foarte drăguț din partea ta, adăugă Blană de Furtună, venind să se așeze lângă sora sa.

Motanul bătrân se uită la fiecare în parte, oprindu-și privirea asupra lui Gheară de Mărăcine.

— Sunteți șase, mieună el. Va fi nevoie de ceva hrană! Cine sunteți voi, până la urmă? De ce nu aveți propriii voștri Umblători Drepți?

— Suntem războinici! explică Gheară de Mărăcine, prezentându-se pe sine și pe tovarășii săi. Bănuiesc că tu ești un singuratic, dacă nu trăiești pe lângă Două-Picioare, adică Umblătorii Drepți, cum le spui tu. Nu vrei să ne spui cum te numești? adăugă el, încercând să pară la fel de politicos ca și Coadă de Pană.

— Nume? Bag de seamă că n-am nume. Umblătorii Drepți mă hrănesc, deși nu stau cu ei. Îmi spun în multe feluri, n-am cum să le țin minte pe toate.

— Trebuie să ai un nume, insistă Labă de Veveriță, dându-și ochii peste cap către Gheară de Mărăcine.

— Da, care era numele tău când ai locuit cu... cu acel Umblător Drept care punea crengi pe foc? întrebă Coadă de Pană.

Bătrânul motan se scărpină și după urechea cealaltă.

— Păi, a trecut mult timp, spuse el oftând adânc. Timp mult și bun. Am prins mai multă haleală în vizuina aia a Umblătorilor Drepți decât ați văzut voi în toată viața.

— Și de ce ai plecat, dacă ți-era așa de bine? întrebă Blană Roșcată.

Tremuratul cozii ei îl făcu pe Gheară de Mărăcine să-nțeleagă că răbdarea ei ajunsese la limită.

— Mi-a murit Umblătorul Drept, spuse motanul dând din cap ca și cum i s-ar fi prins un scaiete de blană. Gata cu mâncarea, gata cu dezmierdările lângă foc, gata cu moțăiala în poală... După aceea au venit mai mulți Umblători Drepți și mi-au pus capcane. Dar eu am fost isteț, după cum vedeți. Am fugit!

— Dar care era numele tău? întrebă Labă de Veveriță printre dinți. Cum te striga Umblătorul Drept?

— Nume... a, da, numele meu. Drăguțul, așa. Îmi spunea Drăguțul.

— În sfârșit! mormăi Labă de Veveriță.

— Atunci o să-ți spunem și noi tot Drăguțul, da? mieună Gheară de Mărăcine, dându-i peste bot lui Labă de Veveriță cu vârful cozii.

Bătrânul tărcat se ridică pe labe.

— Cum vreți. Acum, vreți mâncare sau nu?

Păși printre copaci. Gheară de Mărăcine schimbă o privire plină de îndoieli cu tovarășii săi.

— Credeți că putem avea încredere în el?

— Nu! răspunse Labă de Cioară imediat. A fost un pisoi de casă. Războinicii nu pot avea încredere în pisoii de casă.

Blană Roșcată murmură aprobator, dar Coadă de Pană mieună:

— Ne e atât de foame și nu cunoaștem aceste păduri. Nu facem rău dacă încercăm, măcar o dată.

— Sunt lihnită! adăugă Labă de Veveriță cu ghearele pregătite parcă de atac.

— Clanul Stelelor știe că avem nevoie de ajutor, mieună Blană de Furtună. Nu pot să zic că-mi place, dar dacă stăm cu ochii în patru...

— Bine, atunci, decise Gheară de Mărăcine. Riscăm.

Plecă primul, sărind repede prin tufișuri pentru a-l prinde din urmă pe bătrânul motan care mergea în ritmul lui ca și cum nu-i păsa dacă ei îl urmează sau nu. Spre surprinderea lui Gheară de Mărăcine, Drăguțul nu le arătă locurile unde ar fi putut găsi pradă, ci se îndreptă spre partea cealaltă, unde o fâșie îngustă de iarbă separa ultimul copac de un șir de case de Două-Picioare. Drăguțul mergea încrezător pe iarbă către cel mai apropiat gard, fără a fi atent la pericole.

— Hei! exclamă Labă de Cioară oprindu-se la marginea pădurii. Unde ne duce? Nu merg într-un cuib de Două-Picioare.

Gheară de Mărăcine se opri și el. Era de acord cu Labă de Cioară.

— Drăguțule, așteaptă! îl strigă el. Suntem războinici, nu mergem în locuri ale Umblătorilor Drepți.

Pisica bătrână se opri la baza gardului și privi înapoi, cu o expresie amuzată.

— Vă e frică, așa?

Labă de Cioară făcu un singur pas înainte, cu picioarele țepene și blana zburlită.

— Mai spune o dată! mieună el nervos.

Spre surprinderea lui Gheară de Mărăcine, Drăgutul nu schiță niciun gest, deși Gheară de Mărăcine ar fi pariat că Labă de Cioară era în stare să-l rupă în două.

— Sensibil băiat, nu? mieună bătrânul. Nu-ți face griji, tinere. Pe-acolo nu-s Umblători Drepți. Și, oricum, au mâncare bună în grădinile lor.

Gheară de Mărăcine îi privi pe ceilalți:

— Ce credeți?

— Eu zic că putem încerca, mieună Blană de Furtună. Avem nevoie de mâncare.

— Da, hai să mergem, mormăi Blană Roșcată.

Coadă de Pană aprobă din cap cu nerăbdare și Labă de Veveriță sări în sus. Doar Labă de Cioară se dădu deoparte, privind înainte fără a răspunde la întrebarea lui Gheară de Mărăcine.

— Să mergem, atunci, mieună Gheară de Mărăcine.

După o privire atentă, traversă iarba și se alătură bătrânului motan, urmat de restul tovarășilor lui. Îl observă pe Labă de Cioară care mergea în urma lor, cu privirea în pământ.

— Labă de Cioară știe despre visul meu cu apa sărată, îi șopti Coadă de Pană lui Gheară de Mărăcine. Părea binedispus atunci când i-am povestit, înainte ca acel câine să ne urmărească. Cred că s-a supărat.

— Păi, trebuie să-i treacă.

Gheară de Mărăcine ajunsese la limita răbdării; avea și-așa destule pe cap, iar orgoliul rănit al lui Labă de Cioară era acum ultima lui problemă.

Coadă de Pană scutură din cap, dar apoi îl prinseră din urmă pe Drăguțul și se opri.

Când se adunară cu toții, bătrânul tărcat se strecură printr-o gaură din gard și îi conduse în grădina de Două-Picioare. Nasul lui Gheară de Mărăcine fu lovit de mirosuri necunoscute: de Două-Picioare, de monștri – deși se simți ușurat când își dădu seama că mirosul era mai vechi – și un întreg amestec de mirosuri neștiute de plante. Unele plante aveau flori imense care atârnau sub propria greutate. Labă de Veveriță mirosi una și sări înapoi surprinsă când îi aruncă o mulțime de petale pe blană.

Drăguțul trecu peste iarbă și se așeză în centru, dând din coadă în semn de invitație. Venind lângă el, Gheară de Mărăcine văzu un iaz mărginit de ceva tare. Flori palide și frunze verzi pluteau pe apă, iar în adâncuri zări o rază aurie, atât de strălucitoare încât, instinctiv, se uită în sus să vadă dacă ieșise soarele, dar cerul era încă acoperit de nori.

— E un pește! exclamă Coadă de Pană. Un pește auriu!

— Ce? Peștii nu sunt aurii! spuse Labă de Cioară nervos.

— Nu, dar aceștia sunt, remarcă Blană de Furtună care stătea lângă sora ei, privind în apă. N-am mai văzut niciodată așa ceva. Nu avem astfel de pești la râu.

— Se pot mânca? întrebă Blană Roșcată.

— Da, un d-ăsta e o haleală bună, îi spuse Drăguțul.

— O să încerc! spuse Labă de Veveriță lovind apa cu laba.

— Nu așa! mieună Blană de Furtună. O să-i sperii și se vor duce la fund. Îți vom arăta eu și Coadă de Pană.

Cele două pisici ale Clanului Râului se așezară pe marginea iazului, cu privirile ațintite asupra prăzii. Apoi, Coadă de Pană întinse o labă în apă, chiar când un pește auriu zbură

prin aer într-un arc de picături strălucitoare și aterizează pe mal, zbătându-se.

— Prindeți-l până nu sare înapoi, ordonă Blană de Furtună.

Labă de Veveriță, care era mult mai aproape, lovi peștele și-l prinse cu colții de ceafă.

— E bun, anunță ea, înghițindu-l.

Blană de Furtună deja prinsese alt pește și curând Coadă de Pană avea să-l prindă pe al treilea, așa că Blană Roșcată și Gheară de Mărăcine se hrăniră suficient. Gheară de Mărăcine gustă cu suspiciune din pește, neștiind la ce să se aștepte, dar carnea lui era suculentă și îl termină rapid.

Blană de Furtună îi dădu lui Labă de Cioară următorul pește pe care-l prinsese.

— Hai, e în regulă...

Labă de Cioară privi peștele cu dispreț.

— Ar trebui să ne vedem de drum, nu să ne băgăm în chestii de Două-Picioare. N-aș fi venit niciodată dacă aș fi știut că această călătorie către locul în care se îneacă soarele va dura așa mult. Îmi pierd și ședințele de antrenament cu mentorul meu.

— Eu zic că ai parte de antrenament bun și aici, arătă Blană de Furtună.

— Hai lângă mine, mieună Coadă de Pană, convingătoare, și te voi învăța cum să-i prinzi.

— Învață-mă și pe mine, te rog! ceru Labă de Veveriță, nerăbdătoare.

Labă de Cioară o privi cu ură pe ucenica Clanului Tunetului. Păși către Coadă de Pană și se așeză lângă ea la marginea iazului.

— Așa, mieună ea. Șmecheria e să nu-ți lași umbra să cadă pe apă. Când vezi un pește, prinde-l cât de repede poți, înainte să se îndepărteze.

Labă de Cioară se aplecă deasupra apei, cu o labă pe jumătate întinsă, și o clipă mai târziu o băgă în iaz. Prinse un pește, dar acesta se zvârcoli în aer și căzu iar în apă, stropindu-l pe Labă de Cioară. Labă de Veveriță pufni în râs și Gheară de Mărăcine o fixă cu privirea.

— E bine pentru început, îl calmă Coadă de Pană pe ucenicul furios. Mai încearcă!

Dar Labă de Cioară se retrăsese de la marginea iazului. Își plecă ușor capul și începu să-și lingă picăturile de apă din blană, oprindu-se dezgustat.

— Ce fel de apă este asta? E sărată!

— Nu, nu e, mieună surprins Blană de Furtună.

Tăcu, fiind oprit de o bufnitură și de un țipăt furios de Două-Picioare. Gheară de Mărăcine privi în sus și văzu un Două-Picioare stând în ușa cuibului, urlând. Luă ceva într-o mână și aruncă după pisici; obiectul aterizâ undeva în flori, aproape de Drăguțul.

— Of, e timpul s-o ștergem, mieună bătrânul motan.

Se strecură iar prin gaura din gard. Gheară de Mărăcine și Blană de Furtună îl urmăriră; Blană Roșcată și Labă de Veveriță o luară la fugă pentru a intra primele prin gaură, cu Coadă de Pană pe urmele lor. Labă de Cioară ieși ultimul. În timp ce fugeau din grădină, grăbindu-se către adăpostul copacilor, scuipa furios.

— De ce ne-ai dus acolo? ceru el să știe, întorcându-se către Drăguțul. N-ar fi trebuit să avem încredere în tine. Voiai să ne prindă Două-Picioare? Peștii ăia împuțiți nu merită!

— Labă de Cioară, nu, îl rugă Coadă de Pană, lăsând peștele pe care-l căra să-i cadă din bot. Peștii și apa nu au nicio problemă.

— Îți spun că apa era sărată! izbucni Labă de Cioară.

Gheară de Mărăcine era gata să intervină. Pierduseră deja mult timp, fugind de câine și acum certându-se, dar văzu strălucirea din ochii lui Coadă de Pană.

— Știi de ce ești singurul care a simțit că apa este sărată? mieună ea calmă, punându-i vârful cozii pe umăr. Este semnul apei sărate, Labă de Cioară. În sfârșit, iată că l-ai primit și tu!

Pisica gri-neagră deschise gura pentru a răspunde, dar nu spuse nimic. Privi peștele și apoi pe Coadă de Pană:

— Ești sigură? mieună el cu uimire.

— Sigur, ghem de blană prostuț, toarse Coadă de Pană. Este un semn din partea Clanului Stelelor că suntem pe calea cea bună.

Gheară de Mărăcine se gândi că doar Coadă de Pană își putea permite să-l numească pe Labă de Cioară ghem de blană prostuț și să scape fără bătaie. De ce apa din iazul de Două-Picioare ar fi sărată?

Labă de Cioară clipi și își relaxă blana de pe spinare.

— Ce-i povestea asta cu semnele și cu apa sărată? întrebă Drăguțul.

— Suntem într-o călătorie importantă! îl informă Labă de Veveriță cu entuziasm. Clanul Stelelor ne-a trimis să aflăm ceva foarte important pentru Clanurile noastre.

— Călătorie... de unde? Ce Clanuri?

Gheară de Mărăcine oftă. Chiar dacă ar fi vrut să continue călătoria, înțelese că bătrânul motan era singur; ar fi fost

nepoliticos să îl abandoneze fără a-i spune de ce erau acolo. La urma urmelor, îi salvase de câine și îi dusese la peștii aurii.

— Hai în tufa de ferigă, mieună el. Acolo nu vom fi văzuți și îți vom putea spune totul.

Celelalte pisici îl urmară; nici măcar Labă de Cioară nu obiectă. Blană de Furtună și Coadă de Pană împărțiră peștele și Blană Roșcată îi păzi, în timp ce Labă de Veveriță îi povesti totul. Gheară de Mărăcine intervenea atunci când lui Drăgutul nu-i era clar ceva.

— Clanul Stelelor? mieună bătrânul motan cu o privire neîncrezătoare atunci când Labă de Veveriță îi vorbi despre visul lui Gheară de Mărăcine. Să-ți vorbească în vise? N-am mai auzit niciodată așa ceva!

Tânăra ucenică îl privi suspicioasă, nevenindu-i să creadă că putea exista o pisică ce nu știa nimic despre Clanul Stelelor.

— Continuă, mieună Gheară de Mărăcine, nedorind să piardă vremea cu explicații prea detaliate.

Labă de Veveriță dădu ochii peste cap, dar continuă fără să se certe. Când termină, bătrânul singuratic tăcu o vreme, atât de mult încât Gheară de Mărăcine se întrebă dacă nu cumva adormise. Apoi se ridică și deschise ochii galbeni, cu o licărire pe care n-o avusese înainte.

— Știu despre locul ăsta în care se îneacă soarele, mieună el pe neașteptate. Am vorbit cu pisici care au fost acolo. Nu e departe de aici.

— Unde? sări în picioare Labă de Veveriță. Cât e de departe?

— La două, poate trei zile distanță, răspunse Drăgutul cu o strălucire în ochi. Știți ce, o să vă conduc eu!

Însă imediat îl cuprinse dezamăgirea când văzu că nicio pisică nu zice nimic. În fine, Labă de Cioară spuse ceea ce Gheară de Mărăcine gândea:

— Nici vorbă. Nu vei fi în stare să mergi suficient de repede!

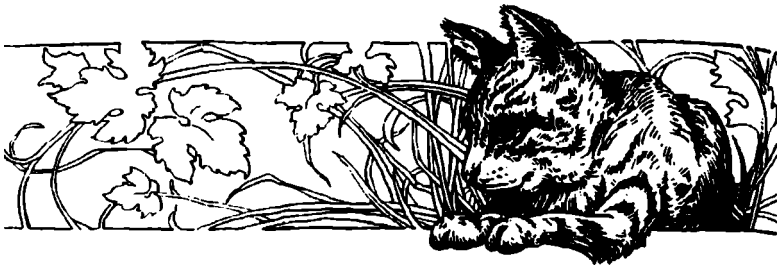
— Și nu-mi amintesc să te fi invitat, mormăi Blană Roșcată.

— Dar dacă știe drumul... mieună Blană de Furtună. Poate că ar trebui să meargă...

— El cunoaște aceste locuri ale Două-Picioare și trebuie să știe drumul, adăugă Coadă de Pană, dând din coadă înspre șirurile de cuiburi roșii care acopereau orizontul.

E adevărat, gândi Gheară de Mărăcine, amintindu-și de problemele pe care le întâmpinase în ultima așezare de Două-Picioare. Dacă Drăguțul știa într-adevăr să ajungă la locul în care se îneacă soarele, poate că îndrumați de el ar fi putut ajunge mult mai repede, chiar dacă nu s-ar fi mișcat la fel de rapid ca ei. Poate că el era ghidul trimis de Clanul Stelelor, ca răspuns la rugăciunea lui Gheară de Mărăcine. Părea un salvator ciudat, dar avea, cu siguranță, curajul pisicilor din pădure.

— Bine, mieună el, dându-și seama că celelalte pisici îl privesc ca și cum s-ar aștepta să ia o decizie. Cred că Drăguțul ar trebui să meargă cu noi.

CAPITOLUL 20

Drăguțul conducea pisicile spre marginea pădurii. Scăpaseră din labele câinelui, iar Gheară de Mărăcine încă mai avea îndoieli cu privire la decizia lui de a-l urma pe bătrânul motan; știa că Labă de Cioară și Blană Roșcată nu erau de acord. Dar nu prea aveau de ales; din ce în ce mai multe cuiburi de Două-Picioare împânzeau orizontul și norii încă acopereau cerul, așa că absența soarelui nu-i prea ajuta să găsească drumul pe care-l căutau.

— Avem șanse să mai găsim mâncare? îl întrebă el pe Drăguțul în timp ce lăsau copacii în urmă și începeau să traverseze un spațiu cu iarbă și flori frumos colorate. Peștele de ieri nu a fost suficient și Labă de Cioară nu a mâncat nimic.

— Sigur, vă duc eu undeva, răspunse Drăguțul, privindu-l cu dușmănie pe Labă de Cioară, care mărturisise în fața tuturor neîncrederea lui față de bătrân.

Îi conduse pe partea opusă locului cu iarbă, unde se mai afla încă un rând de cuiburi de Două-Picioare. Gheară de Mărăcine privi neliniștit cum bătrânul motan se lasă pe

burtă și se bagă pe sub o poartă de lemn, mormăind din cauza efortului și scuturându-se viguros de praf.

— Alți Două-Picioare? miorlăi Labă de Cioară. Eu nu merg acolo!

— Cum vrei, mieună Drăgușul, pășind spre ușă cu coada ridicată.

— Mai bine stăm împreună, murmură Gheară de Mărăcine. Știți ce s-a întâmplat data trecută...

Labă de Cioară pufni, dar nu spuse nimic, și nici celelalte pisici nu protestară. Una după alta, se strecurară pe sub poartă și îl urmară pe Drăgușul pe cărare. Labă de Cioară veni ultimul, privind atent înapoi.

Drăgușul îi aștepta lângă ușa pe jumătate deschisă a cuibului de Două-Picioare. Ceva strălucitor lumina spațiul dinăuntru, plin de figuri ciudate și de mirosuri pe care Gheară de Mărăcine nu le mai întâlnise niciodată.

— Acolo? mieună el către Drăgușul. Te aștepți să intrăm în cuibul unui Umblător Drept?

Drăgușul dădu din coadă, pierzându-și răbdarea:

— Acolo este mâncarea. Cunosc locul ăsta foarte bine. Vin des aici.

— Ne pierdem vremea, mieună Blană Roșcată. Nu putem intra acolo. Nu suntem pisici de casă. A te hrăni cu mâncare de pisici de casă este total împotriva codului războinicilor.

Gheară de Mărăcine își dădu seama că sora lui este speriată; ghearele ei zgâriau pământul tare.

— Of, hai, spuse Blană de Furtună atingând-o prietenește cu coada pe Blană Roșcată. Nu-i așa rău. Am călătorit mult, și dacă avem mâncarea la bot economisim

timpul pe care l-am fi petrecut vânând, timp pe care îl putem folosi altfel. Clanul Stelelor va înțelege.

Blană Roșcată dădu din cap, întrebătoare, dar Coadă de Pană părea liniștită de argumentul fratelui ei. Ambele pisici din Clanul Râului se aventurară înăuntru.

— Așa, le încurajă Drăgușul. E mâncare acolo, vedeți, ne așteaptă în castroane.

Lui Gheară de Mărăcine îi chiorăiau mațele de foame; peștele pe care îl mâncase fusese mic și nu-i ajunsese.

— Bine, mieună el. Cred că Blană de Furtună are dreptate. Să mergem, dar repede.

Labă de Veveriță nu mai așteptă decizia lui și sări, urmându-l pe Drăgușul. Gheară de Mărăcine făcu același lucru, dar Labă de Cioară și Blană Roșcată rămaseră afară.

— Noi stăm de pază! îi spuse Blană Roșcată.

Blană de Furtună și Coadă de Pană erau deja ghemuiți lângă castroane, înfulecând. Gheară de Mărăcine se uită suspicios la mâncare; erau niște bobițe tari și rotunde ca excrementele de iepure, dar mirosul lor îl făcea să creadă că sunt bune de mâncat.

Labă de Veveriță își băgă botul în celălalt castron; un lichid alb îi udase blana, iar ochii verzi îi luceau:

— E bun! exclamă ea. Drăgușule, ce e asta?

— Lapte, răspunse Drăgușul. Asemănător celui cu care te hrănește mama atunci când ești pui.

— Și pisicile de casă beau asta în fiecare zi? întrebă uimită Labă de Veveriță. Uau! Aproape că merită să fii pisică de casă. Își băgă botul înapoi în castron.

Gheară de Mărăcine se ghemui lângă ea și lipăi câteva picături din lichidul alb. Labă de Veveriță avea dreptate,

era bun, hrănitor și onctuos, fără miros de Două-Picioare. Se așeză jos și continuă să lipăie încântat.

La un moment dat se auzi sunetul unei uși deschise și o voce înaltă de Două-Picioare țipând deasupra capului lui. Gheară de Mărăcine sări la timp pentru a vedea un pui de Două-Picioare alergând pe ușă și ridicând-o pe Coadă de Pană în brațe.

Surprinsă, Coadă de Pană scoase un urlet și începu să se lupte, dar fetița o prinsese bine. Blană de Furtună se întinse cu labele din față, încercând să ajungă la sora ei, dar puiul de Două-Picioare nu-l băgă în seamă. Gheară de Mărăcine privea cu îngrijorare. *Coadă de Pană!* Îl căută cu privirea pe Drăguțul și-l văzu pășind calm spre un Două-Picioare adult care se ivi în fața ușii, dând din coadă în semn de bun-venit.

Apoi, Labă de Cioară apăru din grădină, un vârtej negru cu ochi de chihlimbar.

— Vezi? miorlăi către Gheară de Mărăcine. E numai vina ta! L-ai lăsat pe maidanezul ăla bătrân să ne aducă aici.

Auzind cuvintele astea, Gheară de Mărăcine rămase cu gura căscată, dar Labă de Cioară nu mai așteptă răspuns. Se întoarse pentru a-l privi în față pe puiul de Două-Picioare, cu buzele trase într-un mârâit.

— Las-o jos sau te sfâșii cu ghearele! scuipă el.

Micul Două-Picioare o mângâia pe Coadă de Pană, scoțând niște sunete de bucurie. La început nu-l observă pe Labă de Cioară și, când o făcu, nici măcar nu-i înțelese amenințarea. Ucenicul negru era gata să sară când Labă de Veveriță se așeză în fața lui.

— Așteaptă, creier de șoarece! E doar un pui. Uite cum se procedează...

Păși lângă Două-Picioare. Ridicându-și ochii verzi rugători, începu să toarcă și se frecă de picioarele fetiței.

— Bună idee! exclamă Blană de Furtună și se îngrămădi lângă Două-Picioare, pe partea cealaltă, torcând.

Fetița avea o strălucire în ochi. Scoase un strigăt de fericire și se aplecă să o mângâie pe Labă de Veveriță. În aceeași clipă, Coadă de Pană reuși să se elibereze și sări la pământ.

— Să mergem! strigă Gheară de Mărăcine.

Pisicile ieșiră pe ușă și se îndreptară în grabă spre poartă. Când Gheară de Mărăcine se strecură pe dedesubt, o auzi pe fetiță țipând, dar nu se opri.

— Pe aici! urlă el, îndreptându-se către niște tufe.

În timp ce plonja sub ramurile cu frunze lucioase, își dădu seama că toți tovarășii lui sunt cu el și respiră ușurat. Un moment mai târziu, pufăind, loyind și zgâriind, Drăguțul li se alătură.

— Pleacă de-aici! scuipă Labă de Cioară către bătrânul motan. Tu ne-ai dus acolo, să fim prinși de Două-Picioare. Dacă m-ai fi ascultat, nu s-ar fi întâmplat asta, adăugă el privindu-l pe Gheară de Mărăcine.

Drăguțul mișcă o ureche și nu dădu niciun semn că ar vrea să plece.

— Nu știu de ce sunteți îngrijorați. Sunt niște Umblători Drepți de treabă. N-ar face rău unei pisici.

— Doar că ar lua-o prizonieră, mârâi Blană Roșcată. Puiul ăla de Două-Picioare sigur voia să o facă pe Coadă de Pană pisică de casă.

— Nu am fost în pericol, interveni Coadă de Pană. Aș fi putut scăpa singură, dar nu am vrut să-mi bag ghearele în

micul Două-Picioare. Dar Labă de Veveriță a avut cea mai bună idee, continuă ea clipind cu mulțumire către ucenica din Clanul Tunetului.

Labă de Veveriță lăsă capul în jos, rușinată:

— Dacă spuneți cuiva vreodată că am tors lângă un Două-Picioare, mieună ea dezvelindu-și colții, vă fac mâncare de ciori, vă jur!

În ciuda protestelor lui Labă de Cioară, pisicile îl urmară pe Drăguțul. Toată ziua, bătrânul motan îi conduse pe suprafețe tari ale Două-Picioare care le făceau labele să ardă. Pisicile erau nevoite să se strecoare pe lângă ziduri sau să traverseze Căile Tunetului pe sub nasul monștrilor care urlau.

La finalul zilei, Gheară de Mărăcine era epuizat, punând cu greu o labă în fața celeilalte. Tovarășii lui se simțeau la fel. Labă de Veveriță șchiopăta și coada lui Labă de Cioară era pleoștită. Gheară de Mărăcine își aminti că ucenicul cu blana neagră încă nu mâncase și se întrebă dacă există pradă pe teritoriul Două-Picioare.

— Drăguțule! îl strigă el, forțându-se să mărească pasul și să-l prindă din urmă pe motanul bătrân. Există aici vreun loc sigur în care să ne putem petrece noaptea? Și, undeva unde putem găsi mâncare, dar în niciun caz mâncare de pisici de casă? adăugă el. Avem nevoie să vânăm.

Drăguțul se opri în locul în care două Căi ale Tunetului se încrucișau și ridică un picior din spate pentru a se scărpina la ureche.

— Nu știu de pradă, răspunse el. Există chiar în față un loc în care putem înnopta.

— Cât de departe? bombăni Blană Roșcată. Nu mai pot, îmi cad labele.

— Nu e departe.

Drăguțul se ridică din nou pe labe. Gheară de Mărăcine fu nevoit să accepte că bătrânul rezista cu brio în această călătorie care părea nesfârșită.

În timp ce Gheară de Mărăcine se pregătea să pornească iar la drum, văzu o lumină roșiatică ce cădea pe suprafața dură a Căii Tunetului. Întoarse capul și privi cu groază. Norii de la orizont se împrăștiau și, prin spațiul dintre două cuiburi de Două-Picioare, putea vedea soarele la apus. Era în spatele lor. Călătoriseră în direcția greșită!

— Drăguțule! exclamă el, acuzator. Uite!

Pisica bătrână clipi către lumina roșie de pe cer.

— Vreme bună mâine, asta-i clar!

— Hm, vreme bună! miorlăi Labă de Cioară. Ne-a dus în direcția greșită toată ziua.

Labă de Veveriță se întinse pe suprafața tare și își puse capul pe labe.

— Trebuia să mergem către apusul soarelui, explică Gheară de Mărăcine. Drăguțule, chiar știi cum să ajungi la locul în care se îneacă soarele?

— Sigur că da, se apără Drăguțul, zburlindu-și blana încâlcită. Doar că... prin atâtea locuri ale Umblătorilor Drepți te mai încurci uneori.

— Nu știe, mieună Blană Roșcată.

— Sigur că nu știe, spuse sfidător Labă de Cioară. Cum adică „te mai încurci uneori"? Nu-și poate găsi nici propria coadă. Eu zic să-l lăsăm aici și să ne continuăm drumul singuri.

Mai trecu un monstru; Blană de Furtună, care se afla cel mai aproape de marginea Căii Tunetului, sări înapoi în timp ce o ploaie de pietriș îi lovi blana.

— Uitați, mieună el. Sunt de acord că Drăgutul ne duce în direcția greșită, dar nu putem pleca de capul nostru acum. Nu vom ieși niciodată din acest loc al Două-Picioare.

Coadă de Pană aprobă din cap, pășind lângă fratele ei și lingându-i pietrișul din blană.

Gheară de Mărăcine știa că aveau dreptate; își înghiți frustrarea când se gândi cât timp pierduseră și încă vor mai pierde.

— Bine, mieună el. Drăgutule, arată-ne locul în care putem dormi. Totul va fi mai bine dimineață.

Ignorând un protest din partea lui Labă de Cioară, porni iar pe urmele bătrânului motan.

În momentul în care ajunseră la locul de înnoptat pe care-l știa Drăgutul, cerul era aproape complet negru, dar calea lor era luminată de strălucirea puternică a luminilor Două-Picioare, ce păreau niște globuri aurii mici și murdare. Bătrânul motan îi conduse pe o fâșie de tufe și de iarbă, înconjurată de un gard ghimpat cu niște găuri între stâlpi, prin care se puteau strecura cu ușurință. Un adăpost, câteva bălți, chiar și miros de pradă.

— Așa! mieună Drăgutul, dând cu satisfacție din mustăți. Nu-i așa de rău, nu?

Nu era rău deloc, decise Gheară de Mărăcine, întrebându-se dacă Drăgutul chiar a vrut să-i conducă acolo sau nimerise locul printr-o întâmplare fericită. Obosiți cum erau, vânară imediat; șoarecii pe care îi prinseră erau slabi și

duhneau a Două-Picioare, dar erau la fel de gustoși ca și cei mai suculenți chițcani pentru pisicile înfometate.

Labă de Veveriță îl înfulecă repede pe al ei, privind în jur după alții, și oftă.

— Ce n-aș da pentru un castron cu lapte de pisici de casă! Glumesc, adăugă ea când Labă de Cioară îi mârâi în față. Relaxează-te, da?

Labă de Cioară îi întoarse spatele, prea obosit pentru o ceartă.

Spre ușurarea lui Gheară de Mărăcine, tovarășii lui se așezară imediat la somn. El se încolăci sub niște crengi joase, imaginându-și că se află în vizuina războinicilor. Privea cerul printre frunze, dar luminile puternice ale Două-Picioare depășeau cu mult strălucirea Blănii Argintii. Clanul Stelelor părea foarte departe.

În ziua următoare se chinuiră tot sub îndrumarea bătrânului motan. Lui Gheară de Mărăcine i se părea că mergea de-o viață întreagă pe lângă zidurile înalte ale Două-Picioare, care erau la fel de abrupte ca stâncile de la locul în care se îneacă soarele. De acum, era convins că Drăguțul se plimba la întâmplare, nepăsându-i dacă merg în direcția bună sau nu. Dar pisicile pădurii nu aveau vreo speranță că pot găsi singure drumul care să le scoată din locul unde trăiau Două-Picioare. Norii acopereau iar soarele, ceea ce nu le era de ajutor, și din când în când mai cădea câte o ploaie rece.

— N-o să scăpăm niciodată de aici, spuse Blană Roșcată.

La același lucru se gândea și Gheară de Mărăcine în timp ce se aliniau să traverseze o altă Cale a Tunetului.

— Încetează cu plânsetele, răspunse Blană de Furtună. N-avem ce face.

Gheară de Mărăcine fu surprins să audă un asemenea răspuns din partea unui războinic atât de relaxat al Clanului Râului. Dar erau cu toții obosiți, chiar și după somnul din noaptea trecută, iar speranța dispărea ca apa care intră în nisip. În timp ce Blană Roșcată mârâia, cu blana zburlită, el păși în fața ei.

— Calmați-vă amândoi, mieună el.

Se opri când Blană de Furtună se întoarse și fugi peste Calea Tunetului, ajungând aproape sub labele unui monstru care se apropia grăbit. Coadă de Pană scoase un mieunat speriat și sări după el.

— Și nu riscați prostește! strigă Gheară de Mărăcine după ei.

Războinicii Clanului Râului îl ignorară. Ridicând din umeri, Gheară de Mărăcine se întoarse către Labă de Veveriță, care era ghemuită lângă el la marginea Căii Tunetului, așteptând o ocazie de a traversa.

— Îți spun eu când e sigur să treci, îi zise el.

— Pot și singură! scuipă Labă de Veveriță. Încetează să te comporți ca și cum ai fi tatăl meu!

Sări pe suprafața tare a Căii Tunetului; din fericire, nu se vedea niciun monstru.

Gheară de Mărăcine se grăbi și o ajunse din urmă pe partea cealaltă. Se aplecă și stătu nas în nas cu ea, spunându-i pe un ton furios:

— Dacă mai faci vreodată o prostie ca asta, o să-ți dorești să fiu tatăl tău! O să fiu mai dur cu tine decât a fost el vreodată!

— Mi-aș dori să fii tatăl meu acum! i-o întoarse ea. Stea de Foc ar ști în ce direcție să mergem.

Gheară de Mărăcine nu știa ce să mai răspundă. Ea avea dreptate, liderul-erou al Clanului Tunetului n-ar fi dat peste cap această călătorie. De ce l-a ales Clanul Stelelor pe el, de ce?

Se întoarse către bătrânul motan, care se plimba pe Calea Tunetului ca și cum ar fi avut tot timpul din lume.

— Drăguțule, mai e mult până la marginea acestui loc al Două-Picioare?

— Ah, nu, nu mai e mult, nu mai e mult deloc, răspunse Drăguțul torcând amuzat. Voi, tinerii, sunteți prea nerăbdători!

Labă de Cioară scoase un mârâit și păși spre ghidul lor.

— Cel puțin nu ne-a luat mințile, izbucni el. Hai să mergem!

Drăguțul clipi și spuse:

— Toate la timpul lor. Stătu pe loc, mirosi aerul și apoi se întoarse hotărât într-o parte a Căii Tunetului. Pe aici!

— N-are nici cea mai vagă idee, rânji Labă de Cioară, dar totuși îl urmă.

Pentru pisicile din pădure nu mai era vorba despre credință sau despre curaj. Acum nu mai aveau de ales.

Ziua părea să nu se mai termine, iar când lumina păli, toate pisicile șchiopătau lângă un gard înalt al Două-Picioare. Gheară de Mărăcine își simțea pernițele tocite de atâta mers pe piatră; jinduia să simtă răcoarea ierbii sub labe.

Voia să-l întrebe pe Drăguțul dacă mai știe vreun loc în care să se oprească, dar în momentul acela își dădu seama că

simte un miros puternic, necunoscut. Făcu o pauză, încercând să-l identifice; în același timp, Blană Roșcată se grăbi către el.

— Gheară de Mărăcine, ai simțit și tu mirosul? E același ca în Ținutul Hoiturilor, de la marginea teritoriului Clanului Umbrelor. Ar fi bine să fim atenți. Sunt șobolani.

Gheară de Mărăcine dădu din cap. Acum că sora lui îi amintise, putea detecta mirosul de șobolan printre alte duhori ale gunoaielor de Două-Picioare. Privind înapoi, văzu că restul tovarășilor erau împrăștiați în spatele lui, cuprinși de frică și de incertitudine și încărcați de această călătorie solicitantă.

— Grăbiți-vă, spuse el. Stați împreună!

Un chițăit îl întrerupse. Întorcându-se, văzu trei șobolani uriași care se băgau pe sub gard încercând să-i taie calea. Ochii le luceau pe fețele rele și putea zări strălucirea dinților lor ascuțiți.

Într-o clipă, primul șobolan sări spre el; Gheară de Mărăcine făcu un pas înapoi și simți dinții șobolanului apucându-i un fir de blană de pe picior. Lovi cu laba și începu să zgârie cu ghearele pe o parte a capului șobolanului. Acesta se retrase, chițăind, dar un altul îi luă locul imediat. Un alt grup de șobolani își făcu apariția de pe partea cealaltă a zidului, curgând pe cărare ca un râu malefic. Gheară de Mărăcine o zări pe Blană Roșcată mârâind în timp ce un șobolan își înfigea dinții în umărul ei. Apoi alți doi îl loviră și se scufundă într-o învălmășeală de corpuri.

La început, nici nu putea respira. Duhoarea dezgustătoare a șobolanilor îi umpluse nările, sufocându-l. Lovi cu picioarele din spate și simți că ghearele i se cufundă în blană și în carne. Unul dintre șobolani chițăi, după care îl eliberă.

Reuși să se ridice și începu să lovească o altă creatură care-și apropia din ce în ce mai mult dinții de urechea lui.

Lângă el, Labă de Veveriță se zbătea prinsă sub un șobolan aproape la fel de mare ca ea. Înainte ca Gheară de Mărăcine să facă vreo mișcare pentru a o ajuta, aruncă șobolanul de pe ea și porni spre el, cu urechile lipite de cap și cu fălcile deschise într-un urlet furios. Șobolanul fugi; Labă de Veveriță renunță și se întoarse către unul care se agățase de spatele lui Coadă de Pană, trimițând jeturi de sânge din ghearele ei ascuțite.

Gheară de Mărăcine se aruncă înapoi în bătălie lângă Labă de Cioară, care era tras pe pământ, cu un colț înfipt în piciorul unui șobolan. Gheară de Mărăcine lovi șobolanul și se întoarse pentru a-l întâlni pe următorul agresor. Blană de Furtună și Coadă de Pană luptau cot la cot la baza gardului, iar Blană Roșcată, cu un umăr care-i sângera destul de mult, prinse un șobolan de coadă, îl zgudui puternic și-l mușcă de gât. Drăgușul venise și el, dispărând în mulțimea de șobolani și îndepărtându-i cu lovituri puternice de labă.

Lupta se sfârși la fel de repede cum începuse. Șobolanii care supraviețuiseră se retraseră prin gaura din gard. Labă de Cioară încercă să-l lovească pe ultimul în timp ce coada îi dispărea prin spărtură.

Gheară de Mărăcine își pierduse suflul și simțea o înțepătură în coadă și într-unul dintre picioarele din spate. Privea cum șobolanii rămași erau împrăștiați pe pământ, unii dintre ei încă tremurând. *Pradă*, se gândi el, dar nu mai avea energia de a-i strânge pe toți la un loc și de a-i mânca. Restul tovarășilor lui se adunară în jurul său, privindu-se cu ochi mari unii pe ceilalți, toate certurile fiind uitate din cauza fricii pe care o împărtășeau.

— Drăguțule, mieună epuizat Gheară de Mărăcine. Trebuie să ne odihnim. Ce zici de locul ăla?

Indică cu coada o gaură în zidul de pe partea cealaltă a Căii Tunetului. Simțea miros de Două-Picioare, dar era destul de vechi.

Drăguțul clipi.

— Sigur, acolo e bine.

De data asta, Gheară de Mărăcine preluă comanda. Toate pisicile erau epuizate, așa că orice monstru le-ar fi putut călca. Dar Clanul Stelelor, care veghea deasupra lor, făcu să fie liniște. Labă de Cioară, Blană de Furtună și Coadă de Pană cărau după ei șobolani, în timp ce Labă de Veveriță o sprijinea pe umărul său pe Blană Roșcată, deoarece șchiopăta, lăsând în urma ei picături de sânge.

Trecând prin gaura din zid, găsiră o zonă întunecată în spatele unui cuib de Două-Picioare care părea părăsit. Pietrele tari erau împrăștiate pe pământ, iar bălți de apă slinoasă se adunaseră între ele. Labă de Cioară își aplecă ușor capul pentru a bea. Pe fața lui se citea dezgustul, dar nu mai avu puterea de a se plânge.

Nu era nimic de folosit pe post de culcuș. Pisicile se îngrămădiră într-un colț, cu excepția lui Labă de Veveriță, care merse să caute pe lângă zid și se întoarse cu niște pânze de păianjen lipite de labă, pe care le folosi pentru a acoperi rana lui Blană Roșcată.

— Încerc să-mi amintesc ce ierburi folosește Labă de Frunză pentru mușcături de șobolan, mieună ea.

— Nu-s ierburi de leac pe-aici, murmură Blană Roșcată. Mulțumesc oricum, Labă de Veveriță, chiar îmi este de ajutor pansamentul tău.

— Ar fi bine ca unul dintre noi să stea de pază, anunță Gheară de Mărăcine. Șobolanii s-ar putea întoarce. Rămân eu primul, adăugă el, îngrijorat că pisicile ar putea protesta. Voi dormiți, dar dacă aveți mușcături, neteziți-le bine cu limba.

Toți tovarășii săi, chiar și Labă de Cioară, se supuseră fără obiecții. Gheară de Mărăcine se gândi că erau atât de înfricoșați încât se bucurau că exista cineva care să le spună ce să facă.

Merse către gaura din zid și se așeză în umbră, privind către locul din care apăruseră șobolanii, dincolo de Calea Tunetului. În jur domnea liniștea, însă Gheară de Mărăcine era din ce în ce mai îngrijorat văzând că această călătorie nu decurgea deloc așa cum și-ar fi dorit. Își făcea griji pentru Blană Roșcată. Cu toții aveau zgârieturi după bătălia cu șobolanii, dar rana surorii lui era cea mai adâncă; arăta rău și el știa că, dintre toate mușcăturile, cea de șobolan era cea mai periculoasă. Cum urmau să se descurce dacă rana avea să i se infecteze? Cum se va mai deplasa Blană Roșcată dacă piciorul avea să-i amorțească?

O mișcare din apropiere îl făcu să tresară, dar se liniști când văzu că este Labă de Veveriță. Blana ei roșcată era zburlită și îi curgea sânge dintr-o zgârietură de pe nas, dar ochii îi erau încă strălucitori. Gheară de Mărăcine se pregăti pentru critici sau pentru vreo remarcă înțepătoare, dar pisica păru destul de liniștită atunci când vorbi:

— Blană Roșcată a adormit.

— Bine, mieună Gheară de Mărăcine. Ai... ai luptat bine azi. Blană Pământie ar fi fost mândru de tine, dacă te-ar fi văzut.

Oftă lung, cu un amestec de incertitudine și de oboseală.

Spre surprinderea lui, Labă de Veveriță își băgă botul în blana lui.

— Nu-ți face griji, mieună ea. Va fi bine. Clanul Stelelor veghează asupra noastră.

Respirând mirosul ei cald, Gheară de Mărăcine își dorea să o poată crede.

CAPITOLUL 21

Labă de Frunză sări din culcușul ei dintre ferigi din afara vizuinii lui Blană Fumurie. Soarele răsărea, iar razele lui străluceau pe picăturile de apă care tremurau pe fiecare frunză de ferigă și fir de iarbă. Aerul era răcoros, amintindu-i lui Labă de Frunză că nu peste mult timp toamna avea să-i cedeze locul iernii.

Nu-și dădea seama ce o trezise. Nu era niciun sunet, cu excepția adierii vântului printre copaci și a murmurului îndepărtat al războinicilor ieșind în luminișul principal. Blană Fumurie nu o chemase, dar blana lui Labă de Frunză tremura ca și cum ar fi trebuit să facă ceva.

Porni către vizuina lui Blană Fumurie. Privind prin deschiderea în piatră, mieună încet:

— Blană Fumurie, te-ai trezit?

— Acum, da, răspunse somnoroasă pisica-vraci. Ce s-a întâmplat? Ne atacă Clanul Umbrelor? Merge printre noi Clanul Stelelor?

— Nu, Blană Fumurie, răspunse Labă de Frunză cu un tremur în voce. Voiam să știu dacă avem rădăcină de brusture.

— Rădăcină de brusture? Pentru ce ai nevoie de asta? Hai, spune, la ce folosim rădăcina de brusture?

Labă de Frunză își auzi mentorul cum se ridică, iar o clipă mai târziu Blană Fumurie scoase capul din vizuină.

— Mușcături de sobolan, Blană Fumurie, mieună Labă de Frunză. În special dacă sunt infectate.

Se așeză și își aduse coada peste labe, încercând să-și calmeze inima care bătea ca și cum ar fi alergat tocmai de la Patru Stejari.

— Exact, spuse Blană Fumurie ieșind din vizuină și făcând un tur al luminișului, în timp ce lovea cu laba frunzele de ferigă. Nu, așa cum credeam. N-avem deloc șobolani aici.

— Știu că nu sunt șobolani aici, mieună Labă de Frunză, neajutorată. Vreau doar să verific dacă avem rădăcină de brusture, atâta tot.

Ochii lui Blană Fumurie se îngustară.

— Ai avut un vis?

— Nu, am... Labă de Frunză făcu o pauză. De fapt, cred că am visat, dar nu știu ce înseamnă. Nu-mi amintesc nici măcar despre ce era visul.

Ochii albaștri ai lui Blană Fumurie o priviră cu calm câteva clipe.

— Poate fi un semn de la Clanul Stelelor, mieună ea, într-un final.

— Îmi poți spune ce înseamnă? îi ceru Labă de Frunză. Te rog!

Blană Fumurie scutură din cap.

— Semnul, dacă este un semn, este numai al tău, explică ea. Tu știi că spiritele din Clanul Stelelor nu ne vorbesc

prin cuvinte. Ele ne trimit mesaje prin lucruri mărunte, tremuratul blănii sau mișcări ale labei.

— Sentimentul incertitudinii – niciodată nu știi dacă va fi bine sau rău, completă Labă de Frunză.

— Exact, aprobă Blană Fumurie. Parte din a fi pisică-vraci este să știi cum să citești aceste mesaje din instinct... și știm ce greu este să ai credință. Asta trebuie să faci acum.

— Nu sunt sigură că știu cum, mărturisi Labă de Frunză, zgâriind pământul. Și dacă înțeleg greșit?

— Crezi că eu nu mă înșel niciodată? Privirea lui Blană Fumurie deveni brusc mai intensă. Trebuie să ai încredere în propria judecată. Crede-mă, Labă de Frunză, într-o bună zi vei deveni o pisică-vraci minunată, poate la fel de bună ca Frunză Ruginie.

Ochii lui Labă de Frunză se deschiseră larg. Auzise atât de multe povești despre această pisică-vraci care fusese ucisă la scurt timp după ce Stea de Foc se alăturase Clanului Tunetului. Nu și-ar fi imaginat vreodată că ar putea fi comparată cu ea.

— Blană Fumurie, nu vrei să spui asta!

— Ba da, chiar asta vreau să spun! mieună aspru Blană Fumurie. Nu vorbesc doar pentru plăcerea de a-mi auzi vocea. Cât despre brusture, îl găsești la marginea vâlcelei pentru antrenamente. De ce nu mergi acolo să scoți câteva rădăcini, să avem, pentru orice eventualitate?

Labă de Frunză ieși din tabără. Pe drum încercă să-și amintească despre ce visase, dar îi veni în minte doar imaginea cuiburilor întunecate ale Două-Picioare și lumina puternică de pe o Cale a Tunetului. Se întrebă dacă visul era un semn al Clanului Stelelor; în schimb, simți că Labă de Veveriță încerca

să-i transmită ceva, deși legătura dintre ele nu mai era la fel de puternică din cauza distanței. Labă de Frunză nu-și văzuse în vis nici sora și nici pe celelalte pisici călătoare, dar simțea cumva că Labă de Veveriță fusese mușcată de un șobolan.

Ar fi trebuit să merg cu ei, se gândi ea, neputincioasă. *Au nevoie de o pisică-vraci. Of, Labă de Veveriță, unde ești?*

În vâlceaua nisipoasă, Blană de Șoarece și Gheară de Spin își antrenau ucenicii. Labă de Frunză se opri câteva clipe să privească, dar nu manifestă prea mare interes. Simțea că lumina soarelui îi ia toată energia și că nu mai poate să pună o labă înaintea celeilalte.

Tulpinile înalte ale brusturelui erau ușor de găsit. Labă de Frunză săpă sub frunzele întunecate, cu miros puternic, pentru a scoate rădăcinile. După ce curăță pământul de pe ele, le duse la vizuina lui Blană Fumurie și le așeză într-o grămăjoară lângă celelalte ierburi.

În seara asta va fi Adunarea, își aminti ea. Se arătase foarte entuziastă când Blană Fumurie îi spusese că poate să meargă și ea, mai ales pentru că urma s-o vadă iar pe Aripă de Molie. Acum nu mai simțea că are energia necesară pentru a călători până la Patru Stejari. Ar fi renunțat la toate Adunările de acum până când va merge la Clanul Stelelor, doar pentru a ști că sora ei este în siguranță.

Când pisicile din Clanul Tunetului ajunseră la Adunare, Labă de Frunză se simțea mai bine. Trăsese un pui de somn după-amiază, cu nasul plin de mirosul brusturelui care îi intrase în blană, și se trezise plină de energie.

Ieșind din tufișuri în luminișul de la Patru Stejari, o văzu pe Aripă de Molie venind către ea.

— Salut, mieună Labă de Frunză. Cum merge?

Aripă de Molie făcu o pauză.

— Bine, cred, dar sunt atâtea de învățat! Și uneori parcă nu mă mai simt la fel de apropiată de Clanul Stelelor pe cât eram atunci când am mers la Gura Mamei.

Labă de Frunză mieună, amuzată:

— Cu toții ne simțim la fel. Cred că fiecare pisică-vraci din pădure s-a simțit așa la un moment dat.

În ochii imenși de chihlimbar ai lui Aripă de Molie se citea confuzia.

— Dar am crezut că sunt mai înțeleaptă acum că sunt o pisică-vraci. Am crezut că voi merge lângă Clanul Stelelor și voi ști răspunsul la orice întrebare.

Părea atât de tristă încât Labă de Frunză se aplecă și o linse pe ureche.

— La un moment dat, poate vei ști. Ne apropiem de Clanul Stelelor pe zi ce trece. Aripă de Molie, te preocupă ceva anume? adăugă ea, văzând-o încă tulburată.

Aripă de Molie începu:

— O, nu, răspunse ea, scuturându-și blana aurie. Nimic, doar că...

Labă de Frunză n-avea să mai afle ce urma să-i spună. Un urlet puternic acoperi vocea lui Aripă de Molie. Era Stea Înaltă, așezat în vârful Pietrei Mari, care cerea să se facă liniște. Stea de Leopard era lângă el, iar Stea de Foc și Stea Neagră, liderul Clanului Umbrelor, stăteau ceva mai în spate.

Stea de Leopard fu primul dintre lideri care luă cuvântul:

— Stea Înaltă, mieună ea, de la ultima Adunare a plouat de multe ori în pădure. Izvoarele de pe teritoriul Clanului Vântului curg bine?

Stea Înaltă își înclină capul către ea:

— Da, Stea de Leopard.

— Atunci nu vă mai permit ție și Clanului tău să intrați pe teritoriul Clanului Râului pentru a bea apă. De acum înainte, războinicii mei vor goni orice pisică din Clanul Vântului pe care o vom găsi între granițele noastre.

Nu spuse nimic despre modul în care cei din Clanul Vântului veneau la râu chiar dacă nu mai aveau nevoie, dar vocea ei era aspră. Labă de Frunză îi simțea nemulțumirea din glas.

Stea Înaltă se uită la lidera Clanului Râului fără să clipească:

— Stea de Leopard, Clanul Vântului îți mulțumește pentru ajutor și nu vom abuza de încrederea ta.

Lidera Clanului Vântului aprobă scurt din cap și făcu un pas înapoi. Deodată, printre pisicile din luminiș se așternu liniștea, iar un motan suplu și tărcat, cu umeri mari, se ridică în picioare. Era fratele lui Aripă de Molie, Șoim de Zăpadă.

— Cu permisiunea ta, Stea de Leopard, aș vrea să vorbesc, mieună el.

Labă de Frunză era surprinsă; de obicei, tinerii războinici nu luau cuvântul la Adunări.

— Da? mieună Stea de Leopard.

Șoim de Zăpadă ezită, frământând pământul din fața sa cu o labă, timid, deși Labă de Frunză observă că ochii lui albaștri ca gheața se mișcau în dreapta și în stânga ca și cum ar fi vrut să se asigure că toate pisicile îl privesc.

— Nu știu cum să spun, dar... când Clanul Vântului a venit la râu, au făcut și altceva în afară de a bea apă. I-am văzut furând pește.

— Ce? Cum îndrăznești?! Nicio pisică din Clanul Vântului nu a furat pradă!

Stea Înaltă sări pe marginea pietrei și se ghemui ca și cum urma să-l atace pe războinicul din Clanul Râului.

Labă de Frunză știa că este o minciună; își amintea că Labă de Veveriță îi spusese despre o patrulă din Clanul Vântului care furase un chițcan de pe teritoriul Clanului Tunetului.

— Au văzut și alte pisici asta? îl întrebă Stea de Leopard pe Șoim de Zăpadă.

— Nu cred, bolborosi Șoim de Zăpadă, cerând-și parcă scuze. Eram singur în acel moment.

Stea de Leopard își trecu privirea peste luminiș, dar nicio pisică nu vorbi. Labă de Frunză se întrebă dacă ar trebui să spună ceva, dar nu fusese martoră a furtului; Labă de Veveriță și Gheară de Mărăcine plecaseră, iar Blană Pământie, care văzuse și el, nu venise la această Adunare. Tăcu.

Stea Înaltă se întoarse către lidera din Clanul Râului:

— Jur pe Clanul Stelelor că cei din Clanul Vântului au venit doar pentru a bea apă. Ne vei condamna doar pe baza cuvântului unui singur războinic?

Lui Stea de Leopard i se zbârli blana de pe gât:

— Vrei să spui că războinicul meu minte?

— Tu vrei să spui că cei din Clanul meu sunt hoți?

Buzele lui Stea Înaltă se traseră înapoi într-un mârâit, cu dinții scoși și ghearele pregătite de atac.

Urlete de protest izbucniră în luminiș atât din partea pisicilor din Clanul Râului, cât și din partea celor din Clanului Vântului. Labă de Frunză îi urmări pe războinici cum se scuipă și cum își aruncă priviri provocatoare. Simți că blana i se ridică, îngrozită că armistițiul sacru al Adunării va fi încălcat.

— Chiar trebuia să înceapă Șoim de Zăpadă asta? murmură ea, mai mult pentru sine.

— Ce ar fi trebuit să facă? întrebă aspru Aripă de Molie, încercând să-și apere fratele. Să tacă și să-i lase pe cei din Clanul Vântului să scape? Toate pisicile din Clanul Râului știau că pentru două cozi de șoarece acele pisici îți fură și blana de pe spinare.

Ochii ei de chihlimbar străluceau și sări pe labe, gata să se arunce în luptă în orice moment.

Un miorlăit furios al mentorului ei, Blană de Nămol, îi reaminti că pisicile-vraci trebuiau să mențină pacea, iar Aripă de Molie îi aruncă o privire pe jumătate furioasă, pe jumătate rușinată.

— Așteptați!

Cuvântul se auzi clar în luminiș. Labă de Frunză văzu că Stea de Foc venise la marginea pietrei.

— Clanul Stelelor e mânios, priviți luna!

Împreună cu toate celelalte pisici, Labă de Frunză privi în sus. Luna plină plutea deasupra copacilor; nu departe, un nor singuratic se apropia de ea, chiar dacă nu exista nicio adiere de vânt. Pisica începu să tremure. Dacă spiritele din Clanul Stelelor erau atât de mânioase încât să acopere luna, Adunarea nu trebuia să se mai țină.

Războinicii se ghemuiră, iar dușmănia dintre ei se transformă în teamă. Vocea lui Stea de Foc se auzi iar:

— Stea de Leopard, Stea Înaltă, vă aruncați Clanurile în bătălie pe baza cuvântului unui singur războinic? Șoim de Zăpadă, gândește-te bine, e posibil să fi văzut greșit?

Șoim de Zăpadă făcu o pauză pentru câteva clipe, cu ochii îngustați, privindu-l pe liderul Clanului Tunetului.

— Cred ce am spus, răspunse el, dar e posibil să fi înțeles greșit. Poate că am fost amețit de razele soarelui sau de ceva asemănător.

— Atunci să fie prietenie între Clanul Râului și Clanul Vântului, mieună Stea de Foc. Stea Înaltă a promis deja că nu va mai veni la râu.

— Și îmi voi ține promisiunea, scuipă Stea Înaltă. Dar ar trebui să-ți înveți tinerii războinici să fie mai respectuoși, Stea de Leopard.

— Nu-mi spune mie ce să fac!

Stea de Leopard era încă furioasă, dar Labă de Frunză observă că amenințarea bătăliei dispăruse. Deasupra lor, norul se îndepărta de lună, ca și cum mânia Clanului Stelelor dispăruse.

— Amintiți-vă cât de liniștită este viața în pădure acum, vorbi Stea de Foc către cei doi lideri. Avem pradă suficientă, iar izvoarele curg din nou. Suntem pregătiți atât pentru toamnă, cât și pentru iarnă. Nu e nevoie să ne invadăm teritoriile unii altora. Se uită spre Stea Neagră, care avea o privire atotcunoscătoare, ca și cum cearta dintre Clanuri ar fi fost pentru el doar o simplă distracție. Asta nu înseamnă că granițele mele nu sunt bine păzite! adăugă el.

— La fel sunt și cele ale Clanului Râului, miorlăi Stea de Leopard, dar făcu un pas înapoi, semn că disputa luase sfârșit.

Stea Înaltă se retrase și el, lăsându-l pe Stea de Foc în fața pietrei. Labă de Frunză știa ce urmează. Tatăl ei făcu o pauză înainte de a lua cuvântul, iar ea se gândi că încearcă să-și aleagă cuvintele cu grijă. Nu ar fi vrut ca celelalte Clanuri să creadă că și-a gonit propriile pisici.

— Acum un pătrar de lună, începu el, războinicul Gheară de Mărăcine și ucenica Labă de Veverită au părăsit Clanul Tunetului. Nu știm unde au plecat, dar avem motive să credem că nu sunt singuri. Întorcându-se către ceilalți lideri, continuă: V-au dispărut și două războinici?

Stea de Leopard luă cuvântul; Labă de Frunză își dădu seama că Picior de Ceață îi spusese deja că răspândise vestea despre Blană de Furtună și Coadă de Pană.

— Doi războinici au părăsit Clanul Râului, Blană de Furtună și Coadă de Pană, chiar înainte de pătrarul de lună. La început am crezut că au trecut râul pentru a vi se alătura, Stea de Foc. Și asta pentru că au legături cu Clanul Tunetului, continuă ea cu răceală, amintind despre faptul că războinicii ei aveau tatăl în alt Clan. Bănuim că au plecat împreună.

După o pauză, Stea Înaltă își drese vocea și răspunse încet:

— Clanul Vântului a pierdut un ucenic, Labă de Cioară. Cam în același timp, adăugă el. Am crezut că l-a prins vreo vulpe sau vreun viezure, dar se pare că ar putea fi cu grupul vostru.

Un murmur de neliniște izbucni în luminiș. O parte dintre pisici începură să strige:

— De unde știi? Poate că e ceva în pădure care ne culege una câte una.

Murmurul crescu, iar o pisică de la margine urlă a teroare. Labă de Frunză citea în ochii pisicilor sentimentul de teamă. Începură să sară speriate, ca și cum ar fi fost pregătite să fugă.

— Poate câini? urlă o altă voce. Poate s-au întors câinii!

Stea de Foc păși către marginea Pietrei Înalte și se uită în jos. Pentru o clipă, o fixă cu privirea pe Labă de Frunză. Tremura. Stea de Foc avea oare de gând să vorbească despre legătura ei cu Labă de Veveriță în fața întregii Adunări?

Se mai liniști când tatăl ei începu să spună:

— Ne-am întrebat și noi despre prădători, mieună el. Dar în pădure nu există niciun semn dintre cele pe care ne-am fi așteptat să le vedem. Credeți-mă, Clanul Tunetului ar ști dacă s-ar întoarce câinii. Suntem siguri că pisicile acestea au plecat de bunăvoie.

Vocea lui calmă păru să îi liniștească pe cei care ascultau. Pisicile care săriseră în picioare se așezară din nou, deși multe dintre ele păreau încă neliniștite.

— Dar Clanul Umbrelor? întrebă Stea de Foc întorcându-se către Stea Neagră. Ați pierdut și voi pisici?

Liderul Clanului Umbrelor ezită; pentru acel Clan, informația era la fel de prețioasă ca și prada.

— Blană Roșcată, murmură el, într-un final. Am bănuit că a plecat înapoi în Clanul Tunetului pentru a fi cu fratele ei.

Rumoarea umplu luminișul. Pisicile încercau să-i înțeleagă cuvintele.

— Adică cel puțin o pisică din fiecare Clan! exclamă Aripă de Molie. Eu nu mai înțeleg nimic. De ce nu mi-a arătat asta Clanul Stelelor? adăugă ea, frustrată.

Labă de Frunză ar fi vrut să-i vorbească prietenei ei despre ceea ce Labă de Veveriță și Gheară de Mărăcine îi spuseseră înainte de a pleca. Se întrebă dacă Blană Fumurie ar fi menționat și ea ceva legat de semnul văzut în tufișul în flăcări, foc și tigru împreună, și de problemele întregii

păduri. O zări pe pisica-vraci, ghemuită la baza Pietrei lângă Nouraș. Stătea cu capul plecat și nu spunea nimic.

— Ce propui să facem, Stea de Foc? întrebă Stea Înaltă.

— Nu putem face mare lucru, interveni Stea de Leopard înainte ca Stea de Foc să poată răspunde. Au dispărut. Pot fi oriunde.

Stea Înaltă părea neliniștit.

— Nu înțeleg de ce au dispărut așa, împreună, dar sigur le trece ceva prin cap. Jur că Labă de Cioară era loial Clanului său.

Stea de Foc aprobă din cap:

— Toate erau pisici loiale.

Labă de Frunză știa că el se gândește la disputele lui cu Gheară de Mărăcine și Labă de Veveriță de dinaintea plecării lor și la acea profeție care îi alarmase atât de mult.

— Trebuie să facem ceva, spuse Stea Înaltă. Nu putem să ne prefacem că nici nu au existat.

— Grija ta te onorează, Stea Înaltă, mieună Stea de Foc. Dar sunt de acord cu Stea de Leopard, nu putem face nimic. Se află în labele Clanului Stelelor acum. Și fie ca cei din Clanul Stelelor să îi aducă înapoi în siguranță.

— E bine să fim optimiști, dar asta nu ne ajută cu nimic să găsim pradă. Dacă mă întrebați pe mine, cred că n-o să-i mai vedem niciodată, spuse Stea Neagră, care nu scosese niciun sunet până în acel moment.

De undeva din spatele lui Labă de Frunză se auzi un murmur:

— Așa e. Este periculos pe-acolo.

Labă de Frunză avea sentimentul că niște gheare îi strângeau inima. Temerile sale pentru Labă de Veveriță o

cuprinseră din nou și își aminti visul despre mușcăturile de șobolan. *Labă de Veveriță*, își spuse ea în gând, *trebuie să fie o cale de a te ajuta!*

Îi era greu să îl asculte pe Stea Neagră, care raporta că Două-Picioare au o activitate intensă lângă Calea Tunetului și că noi monștri se adună într-un loc în care pisicile nu merg niciodată.

Ce contează? se gândi ea, distrasă. *Cui îi pasă de ce fac Două-Picioare?*

Când întâlnirea se termină, își luă „la revedere" de la Aripă de Molie și plecă în grabă să o găsească pe Blană Fumurie. Îi venise o idee; era nerăbdătoare să se întoarcă în tabără și s-o pună la încercare.

În drum spre tabără, își potrivi mersul cu cel al lui Blană Fumurie, mai lent, până când cele două pisici-vraci rămaseseră singure, în spatele celorlalți.

— Au dispărut pisici din toate cele patru Clanuri, nu-i așa? spuse Blană Fumurie privind luna plină care se pierdea după copacii înalți. Labă de Frunză, ești îngrijorată pentru Labă de Veveriță, nu? Știi unde se află ea acum?

Întrebarea directă o făcu pe Labă de Frunză să tresară, iar pentru câteva clipe nu știu cum să răspundă.

— Hai, Labă de Frunză, continuă Blană Fumurie îngustându-și ochii. Nu-mi spune că nu știi nimic!

Labă de Frunză se opri și se uită fix la mentorul ei, recunoscătoare pentru șansa de a spune adevărul.

— Știu că este în viață și că a plecat cu celelalte pisici. Dar nu știu unde sunt și nici ce fac. Sunt foarte departe, mai departe decât a ajuns vreodată o pisică din pădure.

Blană Fumurie aprobă din cap.

Labă de Frunză se întrebă dacă spiritele din Clanul Stelelor îi vorbiseră despre călătorie. Dacă da, era clar că pisica-vraci nu spusese nimic.

— Ai putea să-i spui și tatălui tău, mieună ea. L-ar mai liniști.

— Da, așa voi face.

Ajunseră la vâlcea. Labă de Frunză își urmă mentorul prin tunelul de grozamă și se simțea extenuată.

— Blană Fumurie, mieună ea. Crezi că-mi va face rău dacă mănânc niște rădăcină de brusture?

— E posibil să te doară burta dacă mănânci prea multă, răspunse Blană Fumurie. De ce?

— Mă gândeam... *Dacă eu pot să-mi dau seama ce gândește Labă de Veveriță*, îi trecu ei prin minte, *poate că și ea îmi poate citi gândurile.*

Simțea că este o prostie încercarea de a comunica de la o distanță atât de mare cu sora ei, dar știa că trebuie măcar să încerce.

Privirea lui Blană Fumurie era atât de caldă și nu mai insistă. Înainte de a merge în culcușul ei din ferigi, Labă de Frunză mușcă dintr-o rădăcină de brusture pe care o găsi în vizuină și se așeză la culcare cu un gust amar în gură.

Rădăcină de brusture. Rădăcină de brusture, șopti ea. *Labă de Veveriță, mă auzi? Rădăcină de brusture pentru mușcături de șobolan.*

CAPITOLUL 22

Gheară de Mărăcine se strecură în tufișuri și privi luna plină suspendată de cerul întunecat. La Patru Stejari, Clanurile se întâlneau la Adunare. Gândul la luminișul plin de pisici, schimbul de bârfe și poveștile pe care știa că le împărtășesc îl făcură să se simtă mai singur ca niciodată.

Pentru încă o zi, merseseră prin locul de Două-Picioare, pe Căi ale Tunetului, printre garduri și pe lângă ziduri. Cel puțin, lăsaseră în urmă pământul tare; acum, Căile Tunetului erau mărginite de iarbă, iar cuiburile de Două-Picioare erau înconjurate de grădini. Găsiseră un loc în care să se adăpostească peste noapte, sub niște tufe, și reușiseră chiar să vâneze. Dar colțul ascuțit al fricii îl ținea pe Gheară de Mărăcine treaz.

Încă nu știa dacă merg în direcția corectă. Drăguțul îi condusese încrezător, dar calea întortocheată pe care o apucase, printre cuiburi de Două-Picioare, nu urma soarele. Gheară de Mărăcine simțea că nu se apropiaseră în niciun fel de locul în care se îneacă soarele.

— Cred că acum suntem mai departe decât oricând, spuse Labă de Cioară, de parcă îi citise gândurile.

Temerile sale cu privire la umărul lui Blană Roșcată se accentuau. Deși sora lui era prea mândră pentru a-și recunoaște suferința, în momentul în care se opriră peste noapte, aceasta abia mai putea merge. Rana provocată de mușcătura șobolanului nu mai sângera, dar avea umărul umflat și carnea din locul în care îi fusese sfâșiată blana era roșie și inflamată. Gheară de Mărăcine nu trebuia să fie pisică-vraci ca să știe că rana se infectase. Labă de Veveriță și Coadă de Pană linseseră cu rândul rana, în timp ce Blană Roșcată căzuse într-un somn chinuit. Fiecare pisică știa că va fi nevoie de mai mult pentru a se vindeca.

Auzind zgomot în tufișurile din apropiere, Gheară de Mărăcine sări în sus, dar se relaxă imediat când îl văzu pe Blană de Furtună. Acesta se apropie și se ghemui lângă el.

— O să stau eu de pază o vreme, dacă vrei, mieună războinicul cenușiu.

— Mulțumesc, răspunse Gheară de Mărăcine arcuindu-și spatele și băgându-și ghearele în pământ. Nu cred că pot să dorm.

— Încearcă, îl sfătui Blană de Furtună. Vei avea nevoie de putere pentru mâine.

— Știu. Aș vrea să fim cu toții în siguranță, la Patru Stejari, adăugă el privind iar luna.

Spre surprinderea lui, Blană de Furtună clipi îngrijorat și aprobator.

— Vom fi, în curând. Nu-ți face griji. Clanul Stelelor este aici, cu noi, așa cum este și la Adunare, cu restul Clanurilor.

Gheară de Mărăcine scoase un oftat. Cumva, pierduți în acest loc al Două-Picioare, le era greu să-și imagineze că

spiritele războinicilor străbuni vegheau asupra lor. Aruncă o ultimă privire către lună, după care se încolăci și închise ochii. Adormi.

Îl trezi lătratul unui câine. Sări în sus, tremurând, dându-și seama cu ușurare că era prea departe pentru a reprezenta un pericol. În apropiere nu exista miros de câine. O lumină cenușie trecea printre tufișuri, iar frunzele erau stârnite de o adiere răcoroasă și puțin umedă, ca și cum ploaia era aproape.

Tovarășii lui Gheară de Mărăcine dormeau în jurul lui, mai puțin Blană de Furtună, care nu era prin preajmă. Gheară de Mărăcine se pregăti să îi trezească pentru a pleca din nou la drum, când Labă de Cioară își ridică ușor capul și își scutură frunzele uscate din blană.

— Ascultă, Gheară de Mărăcine, mieună el, mai puțin agresiv ca de obicei. Trebuie să ieșim de aici azi. Ne-ar fi mult mai bine dacă am găsi o pădure sau chiar o câmpie. Trebuie să ne oprim puțin, să o lăsăm pe Blană Roșcată să se odihnească și nu putem face asta în mijlocul teritoriilor Două-Picioare.

Gheară de Mărăcine era surprins de cât de rațional era tânărul motan, în special în ce o privea pe Blană Roșcată, dar încercă să ascundă asta.

— Ai dreptate, recunoscu el. Dar nu sunt sigur. Singura variantă este să ne încredem în Drăgușul și să sperăm că ne va scoate de aici.

— Nu trebuia să-l lăsăm să vină cu noi, miorlăi Labă de Cioară. Păși către locul în care dormea Drăgușul, o grămadă murdară de blană tărcată, tremurând și sforăind. Labă de Cioară îl înghionti cu o labă în coaste. Trezește-te!

— Hei? Ce? strigă Drăguțul, clipind și ridicându-se speriat. Care-i graba?

— Trebuie să mergem! exclamă Labă de Cioară pe un ton aspru, caracteristic lui. Sau ai uitat?

Lăsându-l să vorbească cu Drăguțul, prea obosit și înspăimântat pentru a merge să aplaneze disputa, Gheară de Mărăcine îi trezi pe ceilalți. O lăsă pe Blană Roșcată la urmă, aplecându-se pentru a-i mirosi rana și a o examina mai îndeaproape.

— Nu e bine, murmură Coadă de Pană lângă umărul lui. Nu cred că va putea ajunge prea departe azi.

În timp ce vorbea, Blană Roșcată deschise ochii.

— Gheară de Mărăcine! E timpul să plecăm?

Se chinui să se ridice, dar Gheară de Mărăcine văzu că nu-și mai putea ține greutatea pe piciorul rănit.

— Stai puțin, îi spuse Coadă de Pană.

Se ghemui și începu să-i lingă ușor rana. Blană Roșcată lăsă capul să-i cadă din nou pe labe. În timp ce Gheară de Mărăcine privea, Blană de Furtună reapăru cu un șoarece în fălci, pe care îl lăsă lângă botul lui Blană Roșcată.

— Iată, mieună el. Pradă.

Blană Roșcată clipi către el.

— Of, Blană de Furtună, mulțumesc... Dar ar trebui să vânez singură.

Lui Gheară de Mărăcine i se strânse stomacul de milă. Nicio pisică nu i se mai păruse până atunci atât de incapabilă de a vâna.

Blană de Furtună îi atinse urechea cu botul.

— Mănâncă-l, murmură el. Ai nevoie de energie. O să mai prind și alții.

Dând din cap a mulțumire, Blană Roșcată începu să mănânce. Ignorând disputa dintre Drăguțul și Labă de Cioară, Gheară de Mărăcine merse să vadă ce făcea Labă de Veveriță.

Ucenica roșcată stătea în cuibul de frunze pe care și-l făcuse în noaptea trecută. Mormăia ceva, răsuflând, trecându-și limba peste buze ca și cum ar fi gustat ceva dezgustător.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Gheară de Mărăcine. Ți-ai mâncat singură blana? adăugă el, încercând parcă să glumească.

Labă de Veveriță nu reacționă.

— Nu, răspunse ea, continuând să se lingă pe buze. E un gust ciudat. Mă tot gândesc ce ar putea fi.

— Sper că nu e sare, sugeră Gheară de Mărăcine.

Nu se gândise niciodată cât de mult îi vor lipsi replicile istețe ale lui Labă de Veveriță, dar seriozitatea ei îl făcu să se teamă.

— Nu... altceva. Lasă-mă să mă gândesc și îmi voi aminti. Ceva îmi spune că trebuie să fie important.

Porniră iar la drum, cu Drăguțul în frunte. Somnul de peste noapte părea să o fi ajutat pe Blană Roșcată; șchiopăta, plină de curaj, reușind să țină pasul cu Drăguțul. Gheară de Mărăcine o urmări, hotărât să se oprească pentru a se odihni, în cazul în care va considera că sora lui ar avea nevoie.

Bătrânul tărcat îi conduse prin mai multe grădini ale Două-Picioare și pe o Cale a Tunetului îngustă, mărginită într-o parte de un gard de lemn și în alta de un zid înalt. Doi sau trei monștri erau ghemuiți la marginea Căii

Tunetului, cu ochii lucitori. Trecând cu tovarășii lui pe lângă ei, Gheară de Mărăcine îi privi cu suspiciune, gata să fugă dacă ar s-ar fi trezit la viață.

Calea Tunetului se curba brusc; Drăguțul dispăru după un colț, iar Gheară de Mărăcine o văzu pe Coadă de Pană oprindu-se și holbându-se fără speranță în față.

— Nu! scuipă ea cu o furie care nu îi era caracteristică. Asta e prea mult! Nu mergem în direcția aia, ghem de blană!

Drept răspuns, un câine începu să latre de partea cealaltă a zidului. Gheară de Mărăcine privi alarmat în jur, dar nu vedea nicio cale prin care câinele i-ar fi putut ataca. Merse înainte cu teamă și, când o ajunse din urmă pe Coadă de Pană, își dădu seama ce anume o înfuriase. La câteva lungimi de vulpe în fața lor, Calea Tunetului se termina cu un zid înalt, blocând drumul cu aceleași pietre roșii care îi înconjuraseră zile întregi. Nu mai puteau merge în acea direcție. Fiecare mușchi din corpul lui Gheară de Mărăcine urla de furie la gândul că vor fi nevoiți să se întoarcă pe unde veniseră.

Drăguțul se opri și privi înapoi, cu o expresie gravă.

— N-are rost să ne luăm la ceartă acum.

— Habar n-ai unde mergem, nu-i așa? întrebă Coadă de Pană. Avem o pisică rănită cu noi. Nu ne putem petrece toată ziua învârtindu-ne după tine în sus și în jos în... în acest loc oribil!

Se lipise de suprafața tare; Gheară de Mărăcine nu știa dacă încerca să se ascundă sau își pregătea atacul asupra călăuzei lor.

Și dacă da, ar putea el s-o oprească?

— Ușurel, interveni Labă de Cioară apropiindu-se de Coadă de Pană și lingând-o pe ureche. Ignoră-l pe bătrânul nebun. Vom face un plan și vom ieși de aici.

Coadă de Pană își arătă colții:

— Cum putem face asta? Habar n-avem unde suntem!

În spatele zidului, câinele înnebunise, scoțând o serie de lătrături ascuțite. Gheară de Mărăcine se încordă, pregătit să fugă dacă ar fi găsit o cale prin care să iasă din grădină. În spatele lui, Blană de Furtună sări pe după colț, verifică dacă acel câine este un pericol imediat și se apropie de sora lui. Un moment mai târziu, Labă de Veveriță sosi cu Blană Roșcată.

— Ce se întâmplă? întrebă ucenica din Clanul Tunetului. Unde e Drăguțul?

Gheară de Mărăcine realiză că bătrânul motan dispăruse. Nu știa dacă să se simtă ușurat sau furios.

— Drum bun și cale bătută, mârâi Labă de Cioară.

Deodată, capul Drăguțului apăru dintr-o gaură din zid pe care Gheară de Mărăcine nu o remarcase până atunci.

— Deci? mieună bătrânul. Veniți sau nu?

Se retrase din nou; Gheară de Mărăcine păși către gardul rupt și privi. Era pregătit să vadă alte cuiburi de Două-Picioare, dar se minună. Pe o cărare îngustă și prăfuită se forma o pantă acoperită cu iarbă, cu tufe de mărăcini, iar dincolo de asta, copaci! Copaci cât putea el vedea cu ochii, fără niciun cuib de Două-Picioare.

— Ce este? strigă Labă de Veveriță nerăbdătoare, în spatele lui.

— O pădure! Vocea lui Gheară de Mărăcine mieuna ca aceea a unui pui. O pădure adevărată, în sfârșit. Haideți cu toții!

Alunecă prin gaura din gard și se așeză lângă Drăguțul. Bătrânul motan îl privea cu o strălucire atotcunoscătoare în ochi.

— Ești satisfăcut acum? toarse el. Ați vrut să ieșiți de acolo, v-am scos!

— Ăă... da. Mulțumim, Drăguțule, e minunat.

— Nu mai sunt ghem de blană prost acum, nu? întrebă Drăgutul, aruncându-i o privire plină de înțeles lui Labă de Cioară în timp ce ucenicul din Clanul Vântului ieșea și el prin gaură.

Gheară de Mărăcine și Labă de Cioară schimbară o privire. Gheară de Mărăcine bănuia că Drăgutul fusese la fel de surprins ca și ceilalți că ieșise din locul de Două-Picioare, dar bătrânul motan nu ar fi recunoscut niciodată. Oricum, nu mai conta acum. Teritoriul Două-Picioare era în urma lor și puteau căuta din nou locul în care se îneacă soarele.

Traversară poteca și începură să urce panta. Gheară de Mărăcine se bucură simțind iarba sub perniță și mirosurile pădurii purtate de briza slabă. Când se așezară sub copaci, era aproape ca și cum ar fi ajuns acasă.

— Așa mai merge! mieună Blană de Furtună, privind în jur tufele de ferigă și iarba lungă și răcoroasă. Votez să stăm aici pentru restul zilei și la noapte. Blană Roșcată se poate odihni, iar noi putem vâna.

Gheară de Mărăcine se abținu să protesteze; obsesia lui de a ajunge mai repede la locul în care se îneacă soarele devenea mai puternică pe măsură ce timpul trecea, dar știa că ar progresa mai mult dacă s-ar opri să își recapete puterile.

Celelalte pisici începură să murmure aprobator, cu excepția lui Blană Roșcată.

— Nu trebuie să vă opriți pentru mine...

— Nu doar pentru tine, minte de șoarece, spuse Labă de Veveriță băgându-și cu afecțiune nasul în blana pisicii din Clanul Umbrelor. Cu toții trebuie să ne odihnim și să mâncăm.

Încet, pisicile începură să intre mai adânc în pădure, grupate și atente la orice pericole, căutând un loc bun de odihnă. Gheară de Mărăcine se oprea din când în când pentru a gusta aerul, dar nu simțea miros de vulpe, nici de viezure sau de alte pisici, nimic din ce le-ar putea crea probleme. Dar aerul era plin de miros de pradă; îi lăsa gura apă la gândul că-și va înfige colții într-un șoarece gras sau, mai bine, într-un iepure.

În scurt timp ajunseră la un loc unde pământul cădea către un fir subțire de apă care curgea pe sub tufișuri de păducel.

— Nu putea fi mai bine, mieună Labă de Cioară. Avem apă și adăpost, iar dacă există prădători, le va fi greu să se furișeze aproape de noi.

Blană Roșcată, care șchiopăta din ce în ce mai rău, pe jumătate alunecă, pe jumătate se chinui să se bage într-un culcuș de mușchi dintre două ramuri întortocheate. Privirea ei transmitea durere și epuizare. Coadă de Pană se așeză lângă ea și începu iar să îi lingă rana. Drăguțul se încolăci și el lângă ea și adormi imediat.

— Așa, voi trei stați acolo, mieună Labă de Cioară, iar noi vom vâna.

Gheară de Mărăcine deschise gura pentru a-i atrage atenția că nu e nevoie să dea ordine tuturor, dar decise că nu merita. Totuși, uneori era bine să nu fie nevoit să

ici deciziile de unul singur. În schimb, păși către Labă de Veveriță.

— Vrei să vânezi cu mine? întrebă el.

Labă de Veveriță dădu din cap, ca și cum mintea ei se afla în altă parte. Îl urmă pe Gheară de Mărăcine pe lângă pârâu și încercă să nu piardă din priviri tabăra lor temporară. Deodată, Gheară de Mărăcine zări un șoarece umblând prin iarba de la malul apei. Dintr-o mișcare rapidă, se ghemui și sări, ucigându-și prada cu o lovitură. Întorcându-se pentru a-i arăta lui Labă de Veveriță, o văzu stând cu capul ridicat și cu fălcile deschise pentru a gusta mirosurile pădurii.

— Labă de Veveriță, te simți bine?

Ucenica tresări:

— Ce? Da, mă simt bine, mulțumesc. E ceva ce nu...

Vocea ei se întrerupse și își linse iar buzele.

Crezând că nu va mai afla nimic de la ea, Gheară de Mărăcine își acoperi prada cu pământ pentru a fi în siguranță până când se vor întoarce și păși mai departe prin pădure. Era plină de pradă care părea că nu știe ce este un prădător. Nu mai vânase în viața lui atât de ușor.

Labă de Veveriță îl ajută, dar era clar că mintea îi stătea la altceva. De obicei, era un vânător priceput, dar azi scăpase un sturz pentru că ezitase prea mult și ratase complet o veveriță care moșmondea o ghindă la o lungime de vulpe distanță.

Apoi, când Gheară de Mărăcine tocmai urmărea un iepure, ea izbucni:

— Asta e! Aici!

Deodată, iepurele țâșni prin iarbă și, o clipă mai târziu, Gheară de Mărăcine mai văzu doar coada lui albă mișcându-se în sus și în jos.

— Hei! exclamă el indignat. De ce-ai făcut asta?

Labă de Veveriță nu asculta. Țâșnise în jos către malul apei, unde creșteau tufe de plante cu frunze verzi, închise la culoare. În timp ce Gheară de Mărăcine se holba fără să înțeleagă, începu să sape la baza uneia dintre tulpini.

— Labă de Veveriță, ce faci? întrebă el.

Ucenica făcu o pauză pentru a-l privi triumfătoare cu ochii ei verzi.

— Brusture! spuse ea respirând greu, după care începu din nou să atace tulpinile. De asta are nevoie Blană Roșcată pentru mușcătura de șobolan. Este cel mai bun leac pentru o rană infectată. Ajută-mă să-i scot rădăcina.

— De unde știi? întrebă Gheară de Mărăcine în timp ce începea să sape.

— Știi gustul de care ți-am zis? M-am gândit la el toată dimineața. Cred că Labă de Frunză ne-a spus ceva despre asta înainte de a-și lua rămas-bun.

Gheară de Mărăcine făcu o pauză și o privi. Labă de Frunză le spusese despre niște ierburi, cu siguranță, dar nu-și amintea de rădăcina de brusture. Apoi ridică din umeri și începu să sape iar. Nu exista vreun alt mod prin care Labă de Veveriță să fi aflat despre asta.

După ce reușiră să scoată trei sau patru rădăcini, Labă de Veveriță le împinse în apă pentru a le spăla de pământ și le luă în dinți, ducându-le în tabăra lor improvizată. Gheară de Mărăcine o urmă mai încet, adunând cât de multă pradă putea căra.

Ajungând în tabără, descoperi că Labă de Veveriță deja mestecase unele rădăcini și aplica pasta pe umărul rănit al lui Blană Roșcată. Războinica din Clanul Umbrelor

stătea nemișcată, privind, dar când sucul rădăcinii îi pătrunse în rană se relaxă și oftă adânc.

— E mai bine, mieună ea. Începe să-mi amorțească umărul. Nu mai simt durerea.

— E minunat, mieună Gheară de Mărăcine.

— Cred că ești o pisică-vraci cu puteri misterioase, îi spuse pisica rănită lui Labă de Veveriță, așezându-se mai confortabil în mușchi. Poate că ai ceva din spiritul surorii tale.

Clipi de câteva ori și adormi la loc.

Labă de Veveriță o privi pe Blană Roșcată cu ochi strălucitori, iar Gheară de Mărăcine simți cum îi trece un fior prin blană. Oare menționase Labă de Frunză despre rădăcina de brusture în pădure sau chiar se întâmpla ceva miraculos între ea și sora ei?

Se întoarse în pădure pentru a recupera restul de pradă. Ajuns acolo, văzu că Blană de Furtună și Labă de Cioară aduseseră deja o grămadă bună. Pentru prima dată, în multe zile, puteau mânca cât de mult își doreau. Drăguțul se trezi și înfulecă prada cu entuziasm, ca și cum ar fi fost mai gustoasă decât mâncarea de pisici de casă cu care era obișnuit.

Dormiră bine cu toții. Când se trezi, Gheară de Mărăcine văzu că norii dispăruseră și lumina soarelui se ițea printre copaci, îmbrăcând pădurea într-o strălucire roșiatică. Sărind, urcă în deal, pe marginea pârâului, pentru a vedea locul unde soarele apunea.

— Aceea este calea pe care trebuie s-o urmăm. Acolo vom afla ce are să ne spună miezul nopții!

Blană de Furtună se urcase pe versant pentru a se așeza lângă el, iar vocea îi era calmă și hotărâtă ca și cum ar fi primit și el viziunile.

Pe Gheară de Mărăcine îl mâncau labele. Nu mai avea stare. Își dorea să alerge către soarele care apunea, ca și cum ar fi știut cu certitudine că Stea Albastră îl aștepta acolo să-i spună cum anume să salveze pădurea. Dar știa că cel mai bine ar fi fost să rămână la planul inițial și să petreacă noaptea în pădure. Observând atent direcția în care trebuiau să călătorească, se întoarse la prietenii săi de lângă pârâu.

Blană Roșcată mușca cu poftă dintr-un iepure. Făcu o pauză pentru a-l saluta pe Gheară de Mărăcine:

— Sunt lihnită, acceptă ea. Și umărul e mult mai bine. Ce spuneai că mi-ai pus pe rană, Labă de Veveriță?

— Rădăcină de brusture.

Gheară de Mărăcine observă că Labă de Veveriță n-avea de gând să explice în vreun fel de unde știa că rădăcina de brusture este remediul pentru mușcătura infectată.

Începu să mestece altă rădăcină și, când Blană Roșcată termină de mâncat, îi aplică din nou pulpa pe umăr. Gheară de Mărăcine observă că umflătura dispăruse și roșul acela aprins se mai estompase. Mulțumi în sinea lui Clanului Stelelor și lui Labă de Frunză pentru vindecarea surorii sale.

În dimineața următoare, când porniră din nou la drum, după o masă bună, Blană Roșcată arăta mult mai bine. Aproape că nu mai șchiopăta deloc și ochii îi erau iar strălucitori.

După-amiază ajunseră la marginea pădurii. În fața lor se desfășura o câmpie întinsă. Pământul urca și cobora în coline blânde. Vântul trecea prin iarba scurtă cu trifoi și cimbru. Părea că va fi ușor de traversat, iar aerul avea o aromă de prospețime.

— Ca acasă! murmură Labă de Cioară, amintindu-și de câmpia mlăștinoasă a Clanului Vântului.

Spre deosebire de ucenicul Clanului Vântului, Gheară de Mărăcine nu voia să lase copacii în urmă. Adăpostul pădurii fusese confortabil. Dar mâncarea și odihna le dăduseră noi puteri și spera că se vor apropia de finalul călătoriei lor.

Spre surprinderea lui, Drăgușul își luă rămas-bun chiar înainte de a părăsi pădurea.

— Nu mă simt bine sub cerul liber, mărturisi el același lucru pe care îl gândea și Gheară de Mărăcine. Cred că m-au urmărit prea mulți Umblători Drepți. Îmi place să am unde să mă ascund. În plus, nu mai aveți nevoie de mine. Clanul Stelelor, orice ar fi el, nu mă așteaptă pe mine la miez de noapte, adăugă el cu o sclipire în ochi.

— Poate că nu, mieună Gheară de Mărăcine. Mulțumim pentru tot. Ne va fi dor de tine. Gheară de Mărăcine realiză cu surprindere că simțea cu adevărat asta; chiar se apropiase de acest bătrân exasperant. Dacă vii vreodată prin pădurea noastră, ești bine-venit să vizitezi Clanul Tunetului.

Când termină de vorbit, îl auzi pe Labă de Cioară mieunând către Blană Roșcată:

— Fratelui tău o să-i fie dor, mie nu!

Gheară de Mărăcine mârâi amenințător către motanul Clanului Vântului, dar Drăgușul nu auzise cuvintele mormăite de ucenic.

— Mai aștept aici două sau trei zile, promise el. În caz că aveți nevoie să găsiți drumul înapoi.

Gheară de Mărăcine îl surprinse pe Labă de Cioară dându-și ochii peste cap către Coadă de Pană, care doar ridică din umeri.

— Presupunând că vă întoarceți, continuă Drăgușul îndepărtându-se cu coada ridicată. Nu mă prinzi pe mine

așa aproape de locul în care se înecă soarele. N-o să mă mire dacă vă înecați cu toții.

— Așa, mormăi Labă de Veveriță la urechea lui Gheară de Mărăcine. Ne încurajează!

Spre sfârșitul zilei, chiar și Gheară de Mărăcine simțea că-și pierde speranța. Căldura soarelui îl secătuia de energie, iar pe aceste coline lipsa apei îl făcea să-și simtă gâtul la fel de uscat ca văgăuna nisipoasă de antrenament. Nici tovarășii lui nu se simțeau mai bine. Mergeau dezamăgiți, cu capetele în jos și cozile căzute. Blană Roșcată șchiopăta iar; deși nu voia să lase nicio pisică să-i examineze rana, Gheară de Mărăcine văzu că umflătura revenise și se întreba cât de mult va mai putea merge. Aici nu mai găseau rădăcină de brusture.

În fața lor, soarele se scufunda într-o flacără purpurie, împrăștiind limbi de foc pe jumătate de cer.

— Cel puțin mergem în direcția bună, murmură Coadă de Pană.

— Da, dar cât de mult mai avem de mers? întrebă Gheară de Mărăcine încercând să nu-și arate temerile, deși frica începea să îl acapareze. Locul în care se înecă soarele ar putea fi la zile distanță.

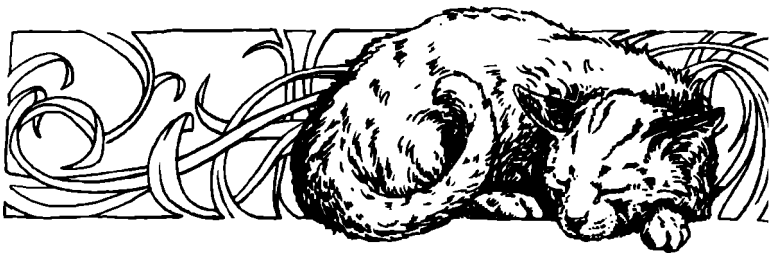
— Întotdeauna am zis că totul a pornit de la o minte de șoarece, remarcă Labă de Cioară, deși părea prea epuizat pentru a fi agresiv.

— Păi, cât mai continuăm așa? întrebă Blană de Furtună. Dacă nu găsim locul, mai devreme sau mai târziu trebuie să luăm o decizie... renunțăm sau mai încercăm? continuă, în timp ce toate pisicile se întorceau către el.

Gheară de Mărăcine știa că are dreptate. La un moment dat, va trebui să își accepte înfrângerea. Dar ce ar însemna asta pentru Clanuri, să ignore voința Clanului Stelelor și să se întoarcă acasă fără să ajungă la capătul călătoriei?

Apoi, Labă de Veveriță, care stătea cu fața în vânt pentru a gusta mirosurile, se întoarse către ceilalți, plină de entuziasm:

— Gheară de Mărăcine! strigă ea. Simt miros de sare!

CAPITOLUL 23

Gheară de Mărăcine se holbă la ucenică pentru o clipă, înainte de a deschide gura și a simți aerul. Labă de Veveriță avea dreptate. Aroma sărată era inconfundabilă, ca în visul său, amintindu-i de gustul amar al apei care se învolbura în jurul lui.

— Este sare! mieună el. Suntem aproape. Haideți!

Se grăbi cu fața în vânt și cu soarele în ochi. O privire rapidă înapoi îi arătă că tovarășii îl urmează. Chiar și Blană Roșcată mergea mai repede. Gheară de Mărăcine descoperi o nouă energie în labe, ca și cum ar fi putut merge la infinit, până când s-ar fi ridicat spre cer ca una dintre păsările albe care țipau deasupra lor.

În schimb, se opri înfricoșat pe marginea unei stânci imense. La o lungime de șoarece în fața labelor lui se găsea o pantă nisipoasă și abruptă. La baza ei se spărgeau valurile, iar în fața lui se afla o baltă mare de apă albastră-verzuie. Soarele se scufunda la orizont, trimițându-și flăcările atât de puternic încât Gheară de Mărăcine fu nevoit să-și îngusteze ochii. Focul portocaliu dezvăluia o cărare ca sângele pe apă, ajungând aproape de baza stâncii.

Pentru câteva clipe, nicio pisică nu făcu altceva decât să privească. Apoi Gheară de Mărăcine se scuturâ:

— Trebuie să ne grăbim, mieună el. Trebuie să găsim peștera cu dinți înainte de lăsarea întunericului.

— Și apoi să așteptăm miezul de noapte, adăugă Coadă de Pană.

Gheară de Mărăcine privi în jur, dar nu putu vedea ceva care să îi spună încotro să meargă. Alegând o direcție la întâmplare, îi conduse pe ceilalți pe vârful stâncii. Din când în când se opreau și se uitau peste margine, căutând peștera. Gheară de Mărăcine își înfipse bine ghearele în iarba groasă; era prea ușor de înțeles cum alunecă și cade, cade, cade în valurile flămânde.

Încet, terenul cobora până când apa se afla doar la înălțimea unui copac. Vârful stâncii ieșea din apă, așa că nu puteau vedea fundul, iar suprafața aproape plată era brăzdată cu urme vechi de ploaie. Când stânca deveni mai lină, pisicile coborâră și ajunseră mai aproape de apă, uneori chiar aproape de valurile sărate. Crăpături formate de fire vechi de apă brăzdau piatra, fiind uneori atât de late încât pisicile trebuiau să sară peste ele, iar iarba dispărea deseori, lăsând loc unor văi în care câteva tufe încâlcite se agățau de puținul pământ.

— Sunt destule locuri în care să ne adăpostim la noapte dacă nu găsim peștera, arătă Blană de Furtună.

Gheară de Mărăcine își dădea seama că au nevoie de odihnă. Soarele se scufundase sub apă, deși flăcările portocalii încă mai brăzdau cerul. Briza devenea mai rece. Blană Roșcată putea sta jos, se gândi el, în vreme ce ei, ceilalți, puteau căuta în continuare.

Sora lui rămăsese puțin mai în urmă. Gheară de Mărăcine sări înapoi către ea pe marginea unei adâncituri, când labele îi alunecară și căzu în văgăună. Zgârie pământul, dar acesta ceda sub ghearele sale, acoperindu-l de noroi. Continua să alunece; pe întuneric, nu putu să vadă fundul și țipă înfricoșat.

— Gheară de Mărăcine!

Blană de Furtună sări în văgăună lângă el și încercă să-și înfigă ghearele în umărul lui Gheară de Mărăcine, dar acesta simți cum pământul cedează și alunecă amândoi mai rapid decât înainte. Noroiul sări pe fața lui Gheară de Mărăcine, înțepându-i ochii și înecându-l. De undeva de deasupra auzi un urlet asurzitor iar Labă de Veveriță țâșni deasupra lui.

— Nu, înapoi!, strigă el, luând o gură de noroi.

Apoi, chiar și noroiul dispăru și nu mai era nimic sub el; căzu, urlând, câteva clipe și ajunse pe niște pietre umede.

Pentru o clipă, stătu pe loc, șocat. Un ecou tuna în urechile lui și se simțea ca și cum întreaga lume se învârte odată cu el. Apoi deschise ochii și se holbă înfricoșat la forma gurii deschise cu dinții strângându-se înspre el, o siluetă pe cerul roșu al nopții. Încercă să se ridice, dar un val îl dărâmă din picioare. Urletul lui de teroare fu întrerupt brusc când apa îi intră în gură, cu gustul sărat din visul său.

Gheară de Mărăcine se luptă din toate puterile, dar valurile îl aruncară nemiloase înspre dinți și apoi iar înapoi, adânc sub stâncă. Nu știa unde se află și nici în ce direcție să încerce să înoate. Apa îi umplu ochii și urechile, vuind în jurul lui. Încercă să respire, dar înghiți și mai multă apă.

Lupta sa frenetică îl slăbea, iar valurile reci se închideau deasupra capului său, când simți o durere într-unul

dintre umeri. Deodată, presiunea de pe blana lui dispăru și putu respira din nou. Scuipând apa, își întoarse capul și văzu ochii lui Labă de Veveriță privindu-l înflăcărați și simți dinții ei înfipți bine în blana lui.

— Nu! șopti el. Nu poți, te vei îneca...

Labă de Veveriță nu putea răspunde fără a-i da drumul. Singurul ei răspuns fu să lovească mai tare din toate cele patru picioare. Gheară de Mărăcine simți pietricele sub pernuțe, iar valurile îi aruncară iar spre dinți.

Cu ultimele fărâme de energie, lovi apa, încercând să se ferească de pietrele ascuțite. Apa îi ridică; zări o blană cenușie întunecată, Blană de Furtună, lângă el, înainte ca valurile să îi trimită pe pământul tare.

Fără răsuflare, Gheară de Mărăcine zgârie pietricelele, în timp ce apa mică amenința să îl tragă înapoi. Labă de Veveriță, încă ținându-l de umăr, îl trase în sus și simți o altă pisică împingându-l de la spate. Se prăbuși pe piatră și rămase așa, nemișcat.

O labă îl înghionti în coastă și se trezi.

— Gheară de Mărăcine? Era Labă de Veveriță, care părea disperată. Gheară de Mărăcine, te simți bine?

Gheară de Mărăcine deschise gura și scoase un geamăt. Blana îi era plină de apă și îi era frig. Se simțea prea epuizat pentru a merge; fiecare mușchi îl durea, iar stomacul îi era plin de apa pe care o înghițise. Dar cel puțin era viu.

Reuși să-și ridice capul.

— Sunt bine, șopti el.

— Of, Gheară de Mărăcine, credeam că ai murit!

În timp ce vederea îi revenea, o văzu pe Labă de Veveriță aplecată asupra lui. Nu își putea aminti altă dată când o mai

văzuse atât de supărată, nici măcar atunci când tatăl ei fusese furios pe ea în pădure. La vederea ochilor ei îngrijorați, făcu un efort, se ridică și vomită câteva guri de apă sărată.

— Nu sunt mort, tuși el. Mulțumită ție. Ai fost minunată, Labă de Veveriță!

— Și-a asumat un risc mare, se auzi vocea lui Blană de Furtună. Războinicul cenușiu stătea deasupra lui Gheară de Mărăcine. Cu blana lipită de corp, părea mult mai mic decât era obișnuit Gheară de Mărăcine. Părea că dezaprobă, dar în ochii lui se vedea o strălucire când o privi pe Labă de Veveriță. Dar a fost un lucru foarte curajos.

— Și prostesc. Surprins, Gheară de Mărăcine își dădu seama că și Blană Roșcată era acolo, aproape de apa sărată care îi spăla labele, și cu ochii îngustați de furie. Dacă vă înecați amândoi?

— Păi, nu ne-am înecat, îi spuse Labă de Veveriță.

— Puteam să vă ajut!

— Cu mușcătura aia infectată? Blană de Furtună își apăsă botul în umărul sănătos al lui Blană Roșcată. Clanul Stelelor știe cum ai reușit să ajungi aici.

— Am căzut, ca voi toți. Vocea lui Blană Roșcată era aspră, dar se relaxă puțin când o privi pe Labă de Veveriță. Îmi pare rău, mieună ea. Ai fost curajoasă. Îmi e greu să fiu rănită și să nu pot ajuta. Ca și tine, am... am crezut că l-am pierdut definitiv pe Gheară de Mărăcine.

De acum, Gheară de Mărăcine se simțea mai bine, destul de bine încât să se uite în jur și să recunoască peștera din visul său. Era înăuntrul ei. Gura cu inelul ei de dinți era la un capăt. Apa trecea prin ea într-un ritm ciudat, neîncetat, prăvălindu-se înăuntru cu ecou și ieșind iar, plimbând

pietricelele de pe jos. Pereții de piatră erau netezi și rotunzi. Terenul urca către fundul peșterii, pierdut în întuneric. Singura lumină care intra venea prin gură și printr-o mică gaură din tavan, de unde Coadă de Pană și Labă de Cioară priveau înfricoșați.

— Ești bine? strigă Coadă de Pană.

— Da. Gheară de Mărăcine se ridică tremurând. Cred că am găsit ceea ce căutam.

— Stați așa, venim și noi, mieună Labă de Cioară.

Gheară de Mărăcine aproape că îi ordonă să rămână unde este, ordin pe care Labă de Cioară nu l-ar fi respectat, dar când privi mai atent văzu câteva crăpături în peretele stâncii, de care se putea ajuta să coboare și apoi să urce iar. Coadă de Pană și Labă de Cioară își aleseră calea cu atenție până când ajunseră pe podeaua peșterii și priviră în jur, clipind.

— Trebuie să stăm aici până la miezul nopții? întrebă Labă de Veveriță, ridicând capul și oprindu-se din lins blana udă. Vocea ei avu un ecou ciudat prin peșteră.

— Cred că da, începu Gheară de Mărăcine, apoi se opri, cu mușchii încordați.

Din întunericul peșterii venea un zgomot de zgârieturi. Un miros puternic și rânced îi ajunse în nări. O umbră se mișcă, nu în întregime neagră, ci cu pete albe. Apoi, venind către lumina difuză, apăru o formă înfricoșător de familiară, unul dintre inamicii de moarte ai pisicilor pădurii.

Un viezure!

CAPITOLUL 24

Gheară de Mărăcine privi cu disperare peste umăr. În jur nu era decât apă și nu mai aveau unde să fugă; să se cațere înapoi prin gaura din tavanul peșterii ar fi durat prea mult. Sentimentul de vinovăție îl apăsa cu forța rece a valurilor care aproape că îl înecaseră. Toate viziunile lui, toate certitudinile sale îi aduseseră pe tovarășii lui în acest loc îngrozitor unde nu urmau să afle mai multe, nu urmau să primească viziuni de la Clanul Stelelor, ci doar o moarte oribilă și inutilă. La ce le mai foloseau acum curajul și credința, când erau prinși ca niște iepuri într-o groapă?

Labă de Cioară se lipise de pământ și mergea înainte, arătându-și colții. Blană de Furtună încerca să-l înconjoare pe viezure pentru a-l ataca dintr-un flanc. Disperat, Gheară de Mărăcine știa că își întâlniseră moartea. Chiar și toți șase, slăbiți și înfometați cum erau, epuizați de călătorie și de lupta cu valurile, nu aveau nicio șansă să învingă un viezure. Prinși de valurile amenințătoare, în scurt timp, ghearele boante și fălcile uriașe urmau să-i apuce unul câte unul.

Viezurele se oprise la marginea umbrelor care umpleau fundul peșterii. Umerii săi puternici erau arcuiți și ghearele zgâriau piatra. Capul i se mișca înainte și înapoi, dunga albă îi lucea puternic, și arăta ca și cum se gândea pe care dintre ei să-l atace mai întâi.

Apoi vorbi:

— Miez de Noapte a sosit!

Gheară de Mărăcine rămase cu gura căscată și pentru o clipă simți că pământul îi fuge din nou de sub picioare. Un viezure care putea vorbi, putea spune cuvinte pe care el să le înțeleagă, cuvinte care însemnau ceva... Se holbă neîncrezător, cu inima bătându-i puternic.

— Eu sunt Miez de Noapte! exclamă viezurele cu o voce puternică și pătrunzătoare, ca sunetul pietricelelor sub valuri. Cu voi trebuie să vorbesc!

— Rahat de șoarece, scuipă Labă de Cioară, ghemuit și gata să sară. Fă o singură mișcare și îți bag ghearele în ochi.

— Nu, Labă de Cioară, așteaptă...

Râsul gutural al viezurelui îl întrerupse pe Gheară de Mărăcine.

— Fioros, nu? Clanul Stelelor a ales bine. Dar azi ghearele vor sta la locul lor. Aici vorbim, nu ne luptăm.

Gheară de Mărăcine și tovarășii lui se priviră unii pe ceilalți cu incertitudine și cu cozile zburlite. Labă de Cioară spuse ceea ce gândeau cu toții:

— Putem avea încredere în ăsta?

— Ce altceva putem face? răspunse clipind Coadă de Pană.

Gheară de Mărăcine îl măsură iar pe viezure. Era mai mic decât cel pe care îl văzuse la Pietrele Șerpilor, probabil

femelă, dar nu mai puțin periculos. A se încrede în vorbele lui era împotriva a tot ceea ce fusese învățat încă de când era pui. Dar nu făcuse nicio mișcare de atac; i se păru că vede chiar o strălucire de umor în ochii lui.

Se uită iar la prietenii săi. Labă de Cioară, Blană de Furtună și Coadă de Pană s-ar descurca bine în luptă, dar el și Labă de Veveriță nu mai aveau forța de a se lupta cu valurile, în vreme ce Blană Roșcată se scufundase pe pietrișul din peșteră, ținându-și umărul rănit într-o poziție ciudată. Nu mai părea conștientă.

— Veniți! spuse viezurele. Nu putem aștepta aici toată noaptea.

Gheară de Mărăcine era convins că acesta nu este un viezure obișnuit. Nu auzise niciodată de un viezure care să poată vorbi o limbă înțeleasă de pisici, cu atât mai puțin de unul care să vorbească despre Clanul Stelelor ca și cum ar fi știut mai multe despre dorințele lor decât orice pisică.

— Coadă de Pană are dreptate, miorlăi el. Nu avem de ales. Ne putea transforma în mâncare pentru ciori până acum. La asta se referea Stea Albastră în visul meu când a spus să ascultăm miezul de noapte. Nu s-a referit la un moment. Tu ești Miez de Noapte? întrebă el întorcându-se către viezure. Și ai un mesaj pentru noi de la Clanul Stelelor?

Viezurele aprobă din cap:

— Miez de Noapte mi se spune. Și mi s-a arătat că aici vă voi întâlni pe voi... deși au fost numărați doar patru, nu șase.

— Atunci vom asculta ce ai de spus, îi zise Gheară de Mărăcine. Ai dreptate, patru au fost aleși, dar șase au venit, și merită cu toții să se afle aici.

— Dar dacă faci vreo mișcare... amenință Labă de Cioară.

— Of, taci, minte de șoarece! mârâi Labă de Veveriță. Nu vezi că de-aia am venit aici? „Ascultă ce îți spune miezul de noapte". Acesta este Miez de Noapte.

Labă de Cioară o privi prin întuneric, dar nu răspunse.

Miez de Noapte se întoarse cu un singur cuvânt, „Urmați-mă", și se îndreptă către fundul peșterii. Gheară de Mărăcine putea zări cu greu gura întunecată a unui tunel. Trase aer în piept și mieună:

— Bine, hai să mergem!

Blană de Furtună porni în frunte, cu Labă de Cioară în spatele lui. Gheară de Mărăcine spera ca ucenicul să înceteze cu bombănitul și să apuce măcar să audă ce are de spus viezurele. Coadă de Pană o împinse cu blândețe pe Blană Roșcată și îi oferi umărul ei drept sprijin în timp ce șchiopăta către tunel. Gheară de Mărăcine schimbă o privire cu Labă de Veveriță și fu surprins să vadă că, în ciuda stării ei de epuizare, ochii îi străluceau de încântare.

— Ce poveste o să avem de spus când ajungem acasă! mieună ea, ridicându-se și tropăind în tunel după Coadă de Pană.

Gheară de Mărăcine rămase la urmă, aruncând o ultimă privire peste umăr către dinții de piatră care încadrau gura peșterii și către valurile care se zbăteau înainte și înapoi. Ultima rază purpurie a soarelui încă mai păta cerul; într-o singură clipă, lui Gheară de Mărăcine i se păru că un râu de sânge curge peste el, umplându-i urechile cu țipetele pisicilor pe moarte.

— Gheară de Mărăcine? Vii?

Vocea lui Labă de Veveriță acoperi sunetele îngrozitoare.

Viziunea dispăru. Gheară de Mărăcine se afla din nou în peștera plină de valuri și observă cum culoarea dispărea rapid de pe cer și un singur războinic al Clanului Stelelor lucea deasupra lui. Tremurând, își urmă prietenii și pe Miez de Noapte.

Tunelul mergea în sus. Gheară de Mărăcine nu putea vedea nimic în beznă, dar simțea nisipul sub labe, în locul pietrelor mai mici sau mai mari. În afară de mirosul de pisică al prietenilor lui, mai era și duhoarea de viezure.

Apoi ieșiră în altă peșteră. Un aer mai proaspăt pătrunse în blana lui, iar în capăt era o gaură care dădea spre exterior. De acolo venea o lumină argintie care-i spunea lui Gheară de Mărăcine că afară luna traversa cerul. Lumina îl ajută să vadă că această peșteră fusese săpată în pământ, având rădăcini pe tavan, iar podeaua era acoperită de un strat gros de ferigi. Coadă de Pană deja o ajuta pe Blană Roșcată să-și facă un culcuș în frunzele moi și se așeză lângă ea să îi lingă iar rana.

— Ai o rană? o întrebă Miez de Noapte pe războinica din Clanul Umbrelor. De la ce?

— E o mușcătură de șobolan, răspunse Blană Roșcată cu dinții strânși.

Viezurele scoase un sunet ca și cum ar fi scuipat:

— E rău. Așteaptă!

Dispăru în umbrele peșterii și se întoarse după o clipă cu o rădăcină în fălci.

— Rădăcină de brusture! exclamă Labă de Veveriță, aruncându-i o privire triumfătoare lui Gheară de Mărăcine. Și tu o folosești?

— Bună pentru mușcătură, bună pentru labă infectată, bună pentru toate usturimile.

Viezurele mestecă rădăcina și aplică pulpa pe rana lui Blană Roșcată, la fel cum făcuse Labă de Veveriță în pădure.

— Acum, continuă el când termină, e timpul să vorbim!

Așteptă până când toate pisicile se așezară printre ferigi. Gheară de Mărăcine se simțea stăpânit de entuziasm. Începea să-și dea seama că ajunseseră la capătul călătoriei lor. Găsiseră locul în care îi trimisese Clanul Stelelor și acum urmau să afle ce are de spus Miez de Noapte.

— Cum de poți vorbi cu noi? întrebă el curios.

— Am călătorit mult și multe limbi am învățat, îi spuse Miez de Noapte. Limbi ale altor pisici, care nu vorbesc ca voi. Ale vulpii și iepurelui, spuse viezurele, strâmbându-se. Ce vorbesc ei nu e de interes. Vorba vulpii e numai despre ucis. Iepurele are un scaiete în loc de creier.

Labă de Veveriță nu se putu abține și izbucni în râs. Gheară de Mărăcine vedea că blana i se lăsase la loc și urechile îi erau ciulite.

— Deci, ce vrei să ne spui? mieună ea.

— Toate la timpul lor, răspunse viezurele. Dar, mai întâi, spuneți-mi despre călătorie. Cum ați venit de la triburile voastre?

Blană de Furtună părea confuz:

— Triburi?

Miez de Noapte scutură din cap, iritat:

— Am și eu tot un scaiete în loc de creier. Am uitat ce fel de pisici am aici. Voi spuneți Clanuri, nu?

— Așa e, mieună Gheară de Mărăcine.

Se gândi că mai erau și alte pisici ca ei, nu singuratice, care locuiau în Clanuri numite triburi. Nu le văzuseră în călătoria lor; poate că trăiau în altă parte.

Cu ajutorul celorlalți, începu povestea călătoriei lor, de la primul vis pe care îl avuseseră cei patru, până la visul lui despre locul în care se îneacă soarele și decizia de a pleca din pădure. Miez de Noapte asculta atent, amuzându-se când pisicile îi povestiră despre aventurile lor cu Drăguțul și părând să înțeleagă atunci când povestiră cum primiseră, în final, cu toții semnul apei sărate.

— Și iată-ne aici, termină Gheară de Mărăcine. Pregătiți să aflăm mesajul de la Clanul Stelelor.

— Și de ce a trebuit să venim aici ca să-l aflăm, adăugă Labă de Cioară. De ce Clanul Stelelor nu ne-a spus încă din pădure ce trebuia să știm?

Folosea un ton ostil, ca și cum nu ar fi acceptat că Miez de Noapte nu era o amenințare; dar pe viezure nu părea să-l deranjeze. Coadă de Pană dădu calm din coadă, iar la atingerea ei ucenicul Clanului Vântului se mai relaxă puțin.

— Gândește-te, micule războinic, răspunse Miez de Noapte la întrebarea lui. Când ați plecat, erați patru. Șase cu prieteni care nu voiau să rămână în urmă. Acum sunteți unul. Vocea îi deveni mai profundă și lui Gheară de Mărăcine îi păru plină de profeții. În zilele ce urmează, toate Clanurile trebuie să fie unul. Dacă nu, năpasta vă va distruge.

Gheară de Mărăcine simți cum niște gheare reci îi zgârie spinarea. Fiorul care îl cuprinsese nu avea legătură cu blana lui udă.

— Care este năpasta? șopti el.

Miez de Noapte ezită, fixându-și privirea întunecată și profundă asupra fiecărei pisici.

— Trebuie să plecați din pădure, spuse viezurele. Toate pisicile trebuie să plece.

— Ce? exclamă Blană de Furtună sărind în picioare. Acesta are creier de șoarece! Întotdeauna au fost pisici în pădure.

Viezurele oftă prelung.

— S-a terminat!

— Dar de ce? întrebă Coadă de Pană, lovind cu labele patul de ferigă.

— Două-Picioare, oftă iar Miez de Noapte. Întotdeauna Două-Picioare. Vor veni cu mașini... monștri în limba voastră, nu? Vor scoate copacii din rădăcini, vor sfărâma pietrele, vor rupe pământul în două. Nu mai e loc pentru pisici. Dacă rămâneți, monștrii vă vor sfâșia și pe voi sau veți muri cu toții de foame.

În peștera luminată de lună se lăsă tăcerea. Gheară de Mărăcine se luptă cu viziunea îngrozitoare despre care vorbea viezurele. Își imagină monștrii de Două-Picioare, lucruri imense, strălucitoare, cu niște culori orbitoare și nefirești, huruind prin tabăra sa iubită. Aproape că putea auzi iar țipetele pe care le auzise în peștera cu dinți, dar acum erau țipetele de teamă ale tovarășilor lui de Clan, care fugeau disperați. Totul era altfel decât știa el, deși nu-i putea spune viezurelui că nu îl crede. Fiecare cuvânt pe care-l rostea părea plin de adevăr.

— De unde știi asta? mieună încet Blană de Furtună.

Nu mai exista amenințare în vocea lui, doar o nevoie disperată de explicații.

— S-a întâmplat și cu vizuina mea, cu multe anotimpuri în urmă. Am văzut deja totul; pot să văd ce va veni pentru voi. La fel cum stelele vă vorbesc vouă, îmi vorbesc și mie. Tot ce trebuie să știți e scris acolo. Nu e greu de citit, atunci când știi cum.

— Fără Pietrele Însorite? mieună Labă de Veveriță cu o voce slabă, speriată ca un pui fără mama lui. Fără vâlceaua de antrenament? Fără Patru Stejari?

Miez de Noapte dădu din cap, iar ochii lui păreau în umbră două fructe de pădure mici.

— Dar de ce ar face Două-Picioare asta? ceru să știe Gheară de Mărăcine. Ce rău le-am făcut noi?

— Nu e vorba despre asta, răspunse Miez de Noapte. Două-Picioare nu știu că voi sunteți acolo. O fac pentru a construi o nouă Cale a Tunetului, să meargă ici și colo mai repede.

— N-o să se întâmple. Clanul Stelelor nu va permite asta!

Labă de Cioară se ridică în picioare cu o privire fioroasă, ca și cum ar fi fost gata să se ia la bătaie cu toată rasa de Două-Picioare.

— Clanul Stelelor nu poate opri asta!

Labă de Cioară deschise gura să protesteze, dar nu spuse nimic. Părea confuz gândindu-se la un dezastru pe care nici măcar puterea Clanului Stelelor nu-l putea împiedica.

— Atunci, de ce ne-a adus aici? mieună cu o voce slabă Blană Roșcată, care ridicase capul din cuibul ei de ferigă pentru a se uita fix la Miez de Noapte. Ar trebui să mergem acasă și să ne vedem Clanurile distruse?

— Nu, într-adevăr, războinică rănită, spuse viezurele cu o voce blândă. Pentru că vi s-a oferit speranța. Speranța pe care o aduceți voi. Trebuie să vă scoateți Clanurile din pădure și să găsiți o nouă casă.

— Chiar așa? fornăi Labă de Cioară a dezgust. Ar trebui să merg la liderul Clanului meu și să-i spun: „Scuze, Stea

Înaltă, trebuie să plecăm cu toții"? O să-mi rupă urechile, dar mai întâi probabil va muri de râs.

Miez de Noapte răspunse răspicat:

— Când veți ajunge acasă, veți vedea că până și liderii Clanurilor vă vor asculta.

Gheară de Mărăcine fu cuprins de groază. Ce mai văzuse viezurele în stele? Vor găsi pădurea distrusă când vor ajunge acasă?

Sări în picioare.

— Trebuie să plecăm acum!

— Nu, nu! exclamă Miez de Noapte, scuturându-și capul dintr-o parte în alta. Vreme de odihnă acum. Vânătoare la lumina lunii. Mâncați bine. Lăsați prietena rănită să se odihnească. Mâine e mai bine pentru călătorie.

Gheară de Mărăcine își privi pe rând prietenii și aprobă din cap.

— Așa este!

— Dar nu ne-ai spus unde să mergem, arătă Coadă de Pană, cu ochii ei albaștri plini de griji. Unde putem găsi altă pădure în care Clanurile să trăiască în pace?

— Fără teamă. Veți găsi, departe de locurile Două-Picioare, unde este pace. Dealuri, păduri de stejar pentru adăpost, izvoare care curg.

— Dar cum? insistă Gheară de Mărăcine. Vei veni cu noi să ne arăți?

— Nu, spuse Miez de Noapte. Mult am călătorit, dar nu mai... Acum destul sunt peștera, urletul mării, vântul în iarbă. Dar nu veți rămâne fără călăuză. Când vă întoarceți, stați pe Piatra Mare când lucește Blana Argintie deasupra voastră. Un războinic pe moarte vă va arăta calea.

Pe Gheară de Mărăcine îl cuprinse teama. Cuvintele lui Miez de Noapte păreau mai mult o amenințare decât o promisiune.

— Unul dintre noi va muri? șopti el.

— Eu nu am spus. Faceți așa și veți vedea!

Evident, viezurele nu era pregătit să spună mai multe, dacă într-adevăr știa ceva. Gheară de Mărăcine nu se îndoia de înțelepciunea lui, dar realiză că nu le spusese totul. Răsuflarea îi deveni mai grea când înțelese că exista o putere dincolo de cea a Clanului Stelelor, poate o putere așa de mare încât strălucirea din Blana Argintie era doar o rază de lună pe apă.

— Bine, mieună el, oftând lung. Mulțumim, Miez de Noapte. Vom face cum spui.

— Și acum ar trebui să vânăm, adăugă Blană de Furtună.

Plecându-și capul în semn de respect pentru viezure, păși pe lângă el și ieși în noapte. Labă de Cioară și Coadă de Pană îl urmară.

— Labă de Veveriță, stai cu Blană Roșcată, mieună Gheară de Mărăcine. Odihnește-te și usucă-ți blana!

Spre surprinderea lui, Labă de Veveriță nu comentă nimic. Ba dimpotrivă, îl linse pe ureche înainte de a se așeza în cuibul de ferigă, lângă sora lui. Gheară de Mărăcine le privi pentru o clipă, dându-și seama cât de mult însemnau pentru el, chiar și ucenica temperamentală pe care încercase atât de mult să o lase în urmă. Blană de Furtună și Coadă de Pană erau și ei prieteni adevărați. Chiar și Labă de Cioară devenise un aliat pe care și l-ar fi dorit alături în orice bătălie.

— Ai avut dreptate, mieună el gânditor către Miez de Noapte. Am devenit unul.

Viezurele aprobă grav din cap.

— În zilele ce vin, veți avea nevoie unul de celălalt. Călătoria voastră nu se termină aici, tinere războinic. E abia la început.

Pronunțase cuvintele cu forța unei profeții a Clanului Stelelor.

EPILOG

Iarba lungă de pe lângă Calea Tunetului se mișcă ușor. Era Stea de Foc, cu soarele palid al toamnei strălucindu-i în blana colorată ca focul. Lângă el, Dungă Cenușie adulmecă suspicios aerul.

— Mare Clan al Stelelor, miroase atât de urât azi! exclamă el.

Coadă de Nor și Furtună de Nisip li se alăturară, iar Labă de Frunză, ultimul membru al patrulei, se întoarse dinspre tufa de gălbenele pe care o inspectase. Coadă de Nor pufni a dezgust:

— De fiecare dată când vin aici, îmi petrec ziua încercând să-mi scot duhoarea din blană, se plânse el.

Furtună de Nisip își dădu ochii peste cap, dar nu spuse nimic.

— Știi, e ceva ciudat azi, mieună Stea de Foc, privind în sus și în jos pe Calea Tunetului. Nu se vede niciun monstru, dar mirosul e mai accentuat ca niciodată.

— Și se aude ceva, adăugă Labă de Frunză, cu urechile ciulite.

Vântul aducea un huruit asurzitor înspre grupul de pisici, la început mai vag, apoi din ce în ce mai puternic.

Coadă de Nor se întoarse către liderul Clanului cu o privire confuză:

— Ce-i asta? N-am mai auzit...

Amuți și rămase nemișcat.

Pe un deal de lângă Calea Tunetului venea cel mai mare monstru pe care pisicile îl văzuseră vreodată. Razele soarelui se reflectau pe corpul strălucitor, iar forma lui trecea prin valurile de căldură care se ridicau de pe suprafața Căii Tunetului. Huruitul răsuna în întreaga pădure.

Se apropia încet, urmat de altul și de altul. Două-Picioare stăteau grămadă, urlând unii la alții, iar cuvintele lor erau înecate de huruitul monștrilor.

Apoi, când monstrul din față se apropie de cele șase pisici, ceva de neimaginat se întâmplă. În loc să meargă înainte, se întoarse și pătrunse pe o fâșie subțire de iarbă care mărginea Calea Tunetului, apoi se îndreptă direct către ele.

— Ce se întâmplă? întrebă speriat Dungă Cenușie în timp ce Stea de Foc striga:

— Împrăștiați-vă!

Se aruncă la adăpost către o tufă de ferigă, iar secundul său fugi și mai adânc în pădure, întorcându-se pentru a privi de sub un tufiș de mărăcine. Coadă de Nor țâșni în cel mai apropiat copac și se ghemui între două ramuri, privind în jos. Furtună de Nisip se îndreptă către o vâlcea îngustă, făcând o pauză să privească în urmă doar atunci când ajunse pe partea cealaltă, cu blana zburlită într-un amestec de șoc și de furie. Labă de Frunză o urmă și se lipi de pământ în iarba înaltă.

Monstrul mergea înainte pe labele lui uriașe și negre, care călcau totul în calea sa. Cele șase pisici priveau, înghețate de frică -- monstrul își împinse umărul într-un frasin; copacul se zgudui și, cu un țipăt ca și cum toată prada din pădure ar fi murit deodată, rădăcinile îi ieșiră la suprafață.

Copacul se prăbuși cu zgomot la pământ și monstrul își continuă drumul.

Distrugerea pădurii începuse.

CINE ESTE ERIN HUNTER?

Scriitoarele britanice Kate Cary, Cherith Baldry, Tui Sutherland, Gillian Philip, Inbali Iserles și Victoria Holmes sunt creatoarele celor mai îndrăgite serii de romane pentru copii și tineri: **Pisicile războinice** (24 de volume), **Supraviețuitorii** (12 volume) și **Exploratorii** (12 volume). Ele semnează cu pseudonimul Erin Hunter și creează împreună poveștile din aceste serii, care sunt favoritele puștilor din SUA, Marea Britanie, Franța, Germania, China, Japonia, Australia, Canada, Noua Zeelandă, Rusia și Coreea de Sud.

PISICILE RĂZBOINICE

SUPRAVIEȚUITORII

EXPLORATORII